

HARLEQUIN®

Страст®

април '95

123

КОРАБИ В НОЩТА

Дикси БРАУНИНГ

**НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА**

ДИКСИ БРАУНИНГ КОРАБИ В НОЩТА

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

За първи път в живота си Джоя Мърфи отива на среща с непознат. Ала вместо русокосия красавец, когото очаква, се появява мургав, набит и толкова хладен мъж, че тя е изумена защо изобщо е дошъл.

Човек като Тадеъс Крийд би ѝ донесъл само неприятности. Като идва вместо по-малкия си брат на срещата, Тад иска само да спести напразното очакване на една беззащитна жена. Ала Джоя Мърфи съвсем не е беззащитна. Тя е неустоима! И Тад е обзет от непреодолимо желание да я види отново.

ПЪРВА ГЛАВА

— Защо мислиш, че не съм поканена?

— Защото ако беше поканена, щях да те чуя да виеш.

— Аз никога не вия — възмути се Джоя.

— А какво правиш?

— Пея.

— Ами! — изсумтя Еди и започна да слага сметките в пликове.

— Ти не разбираш от пеене. Като чух каква касета слушаш в колата си.

— Ако говориш за Брус, трябва да ти съобщя, че той се смята за класик.

— Той пици. Няма никакъв глас.

— О, но ако го беше видяла как изглежда, докато пици, нямаше да те интересува какъв глас има — въздъхна замечтано Еди. — Е, ще го направиш ли?

— Какво? Да гледам как любимите ти тесни джинси се друсат и се борят за „Най-привлекателен мъж на Америка“? В никакъв случай.

— Ти сигурно си мразила и Елвис. Наистина, Джоя, понякога ти се чудя. Но не говорехме за това. Ще излезеш ли с Ти Джей?

Джоя нави ръкавите си, бръкна в аквариума и потупа любимия си рак — отшелник.

— Всъщност харесвам песните на Елвис, както и някои от старите му филми. И знам, че говориш за Ти Джей. Не, благодаря — вече бе свършила с всички други саксии и аквариуми и бе оставила кабинета на доктор Греъм последен, за да се види за малко с приятелката си.

— Хайде, къде е твоят приключенски дух? Остаряваш, Джоя. Съпругът ми каза, че Ти Джей не е твой тип, но аз му отговорих, че мисли така само защото не те познава. Ти Джей е страхотен, честна дума. Ще прекараш чудесно.

— Благодаря, но не желая. Ако е чак такъв красавец, винаги може да си намери друга дама.

— Но танците са само след три дни! Кого ще намери за три дни? А билетите струват цяло състояние.

— Съчувствам му, но това не е мой проблем. Трябвало е да си намери дама, преди да плати билетите.

— Той си имаше. Но скъса със Сенди един ден след като купи билетите.

— И ти искаш да се забъркам в подобно нещо? Не, благодаря. Имам алергия към чужди мъже.

— О, за Бога, между тях всичко е свършено. Сериозно, Джоя. Нали обичаш музика? Оркестърът ще бъде страхотен.

Джоя се заигра с дългокракия рак.

— Днес получих новите книги от абонамента си. Цял куп!

— Винаги можеш да четеш. Колко често ти се случва да слушаш чуждестранен оркестър и да потанцуваш с такъв сладур?

— О, Еди, остави ме на мира. Последния път, когато ме убеди да отида на среща с непознат, после трябваше да вървя пет километра пеша с десетсантиметрови токчета. Онзи мухльо непрестанно ме опипваше.

— Ти Джей не е такъв. Много е привлекателен, честна дума.

— Привлекателните мъже са мухльовци, красивите са самовлюбени, а от срещи с непознати се изприщвам — Джоя провери температурата в аквариума и го затвори.

— Е, той определено не е мухльо. Пък и не е виновен, че е привлекателен. Не трябва да изпускаш такъв шанс само защото някакъв тип те е зарязал преди сто години.

— Това ще ме научи да не обсъждам любовния си живот с теб.

— Ха! Какъв любовен живот! Ти от месеци не си ходила на среща.

— Защото не съм искала. Канили са ме.

Наистина я бяха канили, цели два пъти. Първо доставчикът на бензин ѝ предложи „една незабравима вечер“, както сам той се изрази, и тя набързо си измисли годеник — морски офицер. После един търговец на арматурно желязо я покани на училищен мач по футбол, за да гледат как играе малкото му братче и тя отново измъкна своя моряк.

— Ти си твърде взискателна. Това ти е проблемът. Почакай само да видиш Ти Джей — златиста коса, тъмен тен, страхотни дрехи.

Освен това е веселяк, чаровник и кара чисто нов корвет. Ако не бях омъжена...

Джоя отметна тежката си плитка и се зае да изброява собствените си достойнства.

— Виждаш ли това? Абанос. А това? — посочи към млечнобялото си лице. — Слонова кост. Това са скъпите дрехи, които нося. Нещо повече, аз също имам весел нрав, знам наизуст наръчника за добри обноси и притежавам линкълн континентал.

— Който някога сигурно е принадлежал на стария Ейбрахам — вметна Еди и изгаси лампата на бюрото си. Бе почти пет и половина — краят на работния ден.

— Но върви — настоя Джоя.

— Добре, а какво ще кажеш за това? И двамата обичате риба и морски деликатеси, и двамата обичате книгите. Мак казва, че Ти Джей чете през цялото време, докато е на работа. А пък Сенди твърди, че е страхотен танцьор.

— Прекалено много общи интереси е по-лошо от нищо. Освен това сигурно ми стига до пъпа — тя бе висока метър и седемдесет и пет.

— Той е поне метър и осемдесет и пет — заяви приятелката й тържествуващо и тръсна русата си коса. — Е, да кажа ли на Мак, че ще отидеш с Ти Джей? Честна дума, няма да съжаляваш. Знам, че обичаш да танцуваш, а и от години не си излизала.

— Бях прекалено заета.

Това беше близо до истината. Вече повече от година живееше в малкото градче Ривъртън, Северна Каролина, близо до Елизабет Сити, където бяха всичките й клиенти. С поддържането на саксии и аквариуми, печене на сладкиши по поръчка и възстановяване на стари ламперии успяваше да се храни, да си плаща данъците, да изпраща по нещо вкъщи и дори да спестява за следващия семестър в университета, когато и ако се стигнеше дотам. Светският живот можеше да почака. Мъжете от Елизабет Сити не се тълпяха пред вратата й, а общото население на Ривъртън бе сто четирийсет и седем души, от които, доколкото знаеше, нямаше нито един привлекателен мъж.

От друга страна, ако се появеше някой интересен, сега нямаше умопомрачителна малка сестричка, която да го влудява. Може би бе време отново да опита късмета си.

— Добре, победи — въздъхна тя. — Имам чувството, че ще съжалявам, но можеш да кажеш на Мак, че ако приятелят му е чак толкова отчаян, ще се смиля над него. Сигурна ли си, че е достатъчно висок? И че обича да танцува?

— Обожава! Обича също риба, а колкото до височината, не се притеснявай. Значи се договорихме?

— Така мисля — не вярваше и на половината от хвалбите на Еди, но останалото би трябвало да е достатъчно, за да бъде вечерта поне търпима. — Между другото, колко официално ще бъде това събиране?

— Доста. Имаш ли хубави дрехи?

— Къса морскосиня туника, но се носи с високи обувки, така че не се шегувай за ръста му. Омръзнало ми е мъжете да пъхат нос в пазвата ми, докато танцуваме — тя намери в чантата си тубичка крем и изстиска половината с надеждата, че може да направи чудо със загрубелите си ръце до големия бал на яхтклуба.

— Ще бъдете страхотна двойка, обещавам ти. Свърши ли тук? Мак ще се чуди какво ми се е случило — Еди бе секретарка на доктора, за чийто аквариум и саксии се грижеше Джоя, а съпругът ѝ и съвършенството, което си търсеше дама за вечерта, работеха в най-добрия магазин за мъжка мода в Елизабет Сити — Мак като счетоводител, а приятелят му Ти Джей като заместник-директор.

Ти Джей Крийд постави табелката „Затворено“ и отново се върна пред огледалото да пробва спортните сака, които бяха получили сутринта. Кафявото подхождаше на косата му, но не подчертаваше тена му. По дяволите! Бе забравил да си запише час за сеанс на кварцова лампа и маникюр, а към края на седмицата салонът бе винаги пълен. Преди бала щеше да е претъпкан. А и косата му имаше нужда от фрикция.

Погледна часовника си — имитация на „Ролекс“, брат му закъсняваше. В сряда магазинът затваряше рано, но Ти Джей трябваше да вземе колата си от сервиза. Наложил се да чака до днес за своя корвет, защото служителят в сервиза отказа да му даде трийсет дни отсрочка на плащането — само защото няколко пъти бе закъснял. За онзи мухльо с мръсни нокти мъжката дума не значеше нищо!

На вратата се почука. Мъжът свали сакото и отиде да отвори.

— Само да включа алармата. Много се забави.

Тад се облегна на вратата и подхвърли във въздуха ключовете от зеления си форд. Бе пристигнал късно снощи и цяла сутрин бе обикалял из градчето. С брат си не се бяха виждали почти две години и сега Тад се чудеше дали Ти Джей е по-уравновесен и по-зрял отколкото при последната им среща. Ти Джей открай време беше чаровен негодник — прекалено красив, но въпреки това по свой начин симпатичен.

Понякога се питаше защо е толкова загрижен. Единственото общо между тях бе баща им, който винаги се беше интересувал повече от кариерата си и от намирането на богати млади съпруги, отколкото от синовете си. Въпреки това Тад се опитваше да поддържа връзка с брат си и когато случаят, върху който работеше, го доведе наблизо, реши, че една братска среща би била отлично оправдание за присъствието му.

А може би случаят би бил отлично оправдание да се види с единствения си родственик, на когото поне донякъде държеше? Не знаеше кое е по-вярно.

— Да тръгваме — рече Ти Джей. — Мак ми е намерил дама за танците в яхтклуба, а аз трябва да взема колата си от сервиза.

— А какво стана със Сенди как ѝ беше фамилията?

Ти Джей удостои брат си с една от онези ослепителни усмивки, на които жените не можеха да устоят.

— В главата ѝ се въртеше женитба. Кажу, приличам ли ти на кандидат-младоженец?

Тад се засмя и седна зад волана на тригодишната си кола. Въпросът бе чисто риторичен. И двамата знаеха — Тад от личен опит, а Ти Джей от наблюдения — че мъжете от семейство Крийд не са подходящи за съпрузи. По-малкият брат поне бе достатъчно съобразителен, за да спести на някоя нещастна жена този горчив опит.

— Карай към моста — обади се Ти Джей. — Искам да мина през Ривъртън, за да проверя къде живее новата ми дама. Трябва да съм сигурен, че ще мога да я намеря в тъмното.

— А колата ти?

— Ще я вземем по-късно. Отворено е до пет.

Тад знаеше пътя. Бе се ровил в картата и бе обходил, пеша или с кола, всяко заливче, достатъчно голямо, за да побере и най-малката

лодчица.

Град Ривъртън бе по-малък дори от близкия Елизабет Сити. Повечето от жителите му бяха пенсионери. Останалите или работеха в Норфолк и Елизабет Сити, или се занимаваха със земеделие. От двете страни на реката имаше десетина търговски флотилии и поне трийсетина частни пристанища, в повечето от които лесно можеше да се скрие краден кораб, докато се прехвърли на новия си собственик. Ривъртън изглеждаше по-вероятното място. А малкият двумачтов кораб, който Тад следеше от Флорида, трябваше да е някъде тук. Долавяше го с инстинкта си.

— До пощата завий надясно по Куин Стрийт.

— Докъде да карам по Куин? — попита Тад след десет минути.
— Къщите свършват.

— Мисля, че е номер дваисет и седем. Гледай за името Мърфи по пощенските кутии.

— Не си те представям на среща с непозната. Какво стана с твоето малко черно тефтерче?

— Номер едно в списъка вече е ангажирана за танците, а аз не си губя времето с второразредни.

Тад го погледна накриво.

— Дори не желая да слушам как говориш за жените. Но не поемаш ли риск? Ами ако тя не отговаря на твоя стандарт?

— Мак познава моя вкус. Каза, че тя има собствена къща и собствен бизнес и че прилича на манекенка. При такъв спешен случай ще се задоволя и с това.

— Мърфи отдясно — съобщи Тад и намали. Приблжиха до тясна двуетажна къща, наполовина боядисана в яркооранжево, обградена от ожънати ниви и мрачна борова гора. Изглеждаше меко казано стряскаща. — Трябва да има някаква грешка. Твоят приятел каза ли нещо за оранжева къща?

— Не. Каза само, че името на жената е Джой и че изглежда много добре — висока, синеока, с дълга черна коса. Приятелка на жена му. Работата ѝ е такава, че ходи по много лекарски кабинети, може би специалист по-вътрешно обзавеждане. Във всеки случай, така се запознала с жената на Мак — свали прозореца на колата и изведнъж двамата бяха оглушени от усилен докрай касетофон. Бояджийката,

кацнала по средата на скелето, виеше и ритмично размахваше четката в такт с музиката.

— Искаш ли да спрем и да я попитаме дали това е адресът? — предложи Тад.

— Шегуваш се. Нищо ли не забелязваш?

— Оранжева къща? Запис на пожарникарска сирена? Какво да забележа?

— Мак каза, че е висока, нали? Тази тук е поне един и седемдесет. Дълга черна коса, така ли? Не виждам руса конска опашка. Това е единствената къща наоколо, а ти сам прочете името на пощенската кутия. Мак явно се е подиграл с мен. Да се махаме оттук.

— Нека поне опитаме. Колко жени боядисват сами къщите си? Може да е от строителна бригада.

— Да виждаш фургона на строителната бригада?

— Не.

— И това ми било детектив!

— Добре, добре. Но тя сигурно не е толкова лоша. Искам да кажа, това е доста смело — да боядисва къща.

— Не ме интересува. Искам дама, която изглежда добре, ухае приятно и е добра в леглото, а не жена, която би могла да ме победи на канадска борба. Да изчезваме!

Тад хвърли последен поглед към жената на скелето. Трябваше да признае, че тя не прилича особено на красавиците, с които Ти Джей обикновено излизаше. От друга страна, брат му вече я бе поканил на танци.

Разбира се, той не беше бавачка на брат си, а още по-малко на приятелките му. Двамата имаха различно мнение по почти всички въпроси. С едно изключение: никой от тях не се интересуваше от женитба. Ти Джей — защото виждаше резултата от печалния рекорд на баща си: три съпруги и Бог знае колко любовници. Тад — защото бе израснал с горчивината, натрупала се в душата на майка му, и бе чувал хиляди пъти историята как е издържала съпруга си в университета само за да бъде захвърлена, когато било време да види резултатите от скъпото образование.

Тад цял живот се бе опитвал да не прилива на баща си и поне в това бе успял. Но когато срещна Джеки Ретиджър, забрави всички уроци. Загуби ума си, сърцето си, че и почти всичко друго, едва ли не и

живота си, докато накрая узря за мисълта, че мъжът и жената са отрова един за друг.

— Оранжево! Господи, нямам думи! — поклати глава Ти Джей и вдигна прозореца.

Очевидно вече бе решил.

— Заслужаваш да ти нацапа и колата. Ти си ужасен, знаеш ли?

— Е, не можем всички да сме светци. Аз съм взел целия чар на семейството, а ти — волята. Ще преживея и с това.

— Някой ден ще срещнеш жена, която ще остави следите от токчетата си точно в средата на изкуствено загорелия ти гръб.

— Звучи интересно. Хайде, да отидем да вземем колата ми от тези пирати. Трябва да си търся друга дама.

Тад обърна и подкара към града, но несъзнателно намали, за да погледне за последен път към дългокраката бояджийка. На главата ѝ бе кацнала широкопола сламена шапка, а под изцапаните с боя джинси се виждаше глезен, който изглеждаше обещаващо. Изведнъж му се прииска да види лицето ѝ. Макар че независимо как изглеждаше, сигурно имаше чувство за хумор. Жена, която би боядисала къщата си в оранжево. По дяволите! Това не го интересуваше.

— Е, какво ще ѝ кажеш? — попита той.

— Нищо.

— Не можеш просто да не се появиш.

— Е, добре, ще ѝ изпратя букет рози и бележка: „Наложило ми се е неочаквано да замина. Семейни проблеми“. Доволен ли си?

— Не, но е по-добре от нищо. Наистина си много мил.

Раздразнено превключи скоростите и взе прекалено бързо завоя. Не бе в негов стил да кара безразсъдно. Но пък и не бе в негов стил да любопитства как изглежда една жена.

— Опитай се да ме разбереш. Трябва да поддържам репутацията си. Пък и какво толкова? Никой не приема сериозно срещите с непознати. Хайде, побързай. Искам да взема колата и да проверя дали мога да пробутам на някого тези билети. Купих ги само защото Сенди искаше да отиде на бала и съм почти разорен.

Тад остави Ти Джей пред автосервиза и реши да забрави цялата история. Имаше си достатъчно проблеми. Милият му брат не се бе променил. Бедната жена имаше късмет, независимо дали го разбираше. Ако бе излязла с Ти Джей, можеше да прояви неблагоразумието да се

поддаде на чара му и тогава не само гордостта ѝ щеше да бъде накърнена, когато брат му в края на краищата я зарежеше. В отношенията си с жените Ти Джей прекалено много приличаше на баща им. А в този случай непознатата щеше да се размине с десетина рози и една красиво съчинена лъжа и след няколко дни да забрави.

Не след дълго той паркира пред апартамента на Ти Джей. Това всъщност бе ателие, надстроено върху изоставена пристанищна сграда — влажно и проветриво, но въпреки това много приятно. А в момента предлагаше и така нужното му усамотение. Ти Джей бе казал, че ще се забави. Значи щеше да има достатъчно време, за да си забърка две яйца, да чуе новините, да поработи върху бележките си и да се свърже с офиса си в Релей.

Изглежда щеше да се наложи да наеме кораб. Мразеше това! Бе проследил яхтата „Пътеводна звезда“, която сега се казваше „Морска звезда“ чак до Форт Лодърдейл, без да слиза на вода и предпочиташе да продължи по същия начин.

Зачете се в записките си, като от време на време поглеждаше в навигационните карти, натрупани върху масата на Ти Джей. Проблемът бе, че откак бе излязъл от пристанището, корабът бе сменил платната и името си. Кон Съмърфийлд го бе притежавал по-малко от три месеца, през повечето от които на борда бяха организирани светски събирания, доколкото бе известно на Тад. Съмърфийлд едва ли щеше да познае корабчето, освен ако имаше много набито око. Самият Тад бе придобил това умение с времето — когато се зае с втория си случай на открадната яхта, вече би могъл да построи кораб, ако не и да го управлява. Сега познаваше всеки бронзов винт и обшивка от тиково дърво по корпуса. Ако намереше „Пътеводна звезда“, щеше да я познае, независимо от всички промени.

Но да я намери бе само първата стъпка. Истинската работа щеше да започне, когато се качеше на борда и претърсеше всичко от носа до кърмата. По поръчка на Съмърфийлд бе заминал за Палм Брич — единственото място, от което можеше да започне такъв случай. В момента, в който научи от свой агент, че корабът плава с нови платна, изпрати най-добрия си човек да търси старите. Ако успееше да ги намери с оригиналните им регистрационни номера, това би било достатъчно, за да получи заповед за обиск. Ако пък бяха на борда и ги

откриеше, щеше за по-малко от пет минути да докаже, че това е откраднатата яхта на Съмърфийлд.

Но първо трябваше да я намери. След това трябваше да се качи за пет минути на нея. А после да се моли проклетият пират да не е забелязал скритите регистрационни номера, отпечатани на най-неочаквани места. Новаците не знаеха за тях. Но този тип не беше любител. След почти месец разследване Тад го бе опознал добре и колкото повече научаваше за него, толкова по-малко го харесваше. Това вече не бе игра на криеница!

Тад изслуша съобщенията, оставени на телефонния автомат в офиса му, след което се обади на секретарката си у дома ѝ, за да се осведоми как върви работата по другите случаи.

Изяде омлета, няколко парчета кекс със стафиди и изпи почти половин литър кафе. Когато заспа над вестника, Ти Джей още не се бе върнал.

Джоя закачи на верандата синята си туника, за да я проветри от нафталина. Пусна „Един следобед в операта“ навреме, за да чуе края на увертюрата, после се зае с двата сладкиша, които трябваше да достави в шест часа. Следобедът бе доста напрегнат, но вече бе измила и изсушила косата си. Маникюрът ѝ, както обикновено, бе в отчайващо състояние. Не бе успяла да изчисти боята от ноктите си. Трябваше да ги лакира, докато сладкишите се пекат. Ако си сложеше и грим, може би никой нямаше да забележи оранжевите пръски от боята. Мразеше да вони на терпентин.

Започна да разбива яйцата и да припява, или по-точно да ръмжи с познатата ария. Осем месеца уроци я бяха убедили, че колкото и да обичаше музиката, не бе родена за певица.

Телефонът иззвъня точно когато слагаше тавите във фурната. Сигурно момчето — чудо на Еди се обаждаше, за да ѝ каже кога ще дойде да я вземе.

— Още ли не си се отметнала? — попита познат глас.

— О, Еди, здравей. Знаеш, че държа на думата си, макар че сглупих да приема. Нали разбираш, че там няма да познавам никого? Дано поне музиката и храната си заслужават.

— Не се безпокой, Ти Джей познава всички. Ще те представи. Кога ще дойде да те вземе?

— Нямам представа, още не ми се е обадил. Може да се е отказал.

— Невъзможно. Сигурно мисли, че всички знаят кога започва балът. Половината град ще бъде там. И ние с Мак щяхме да отидем, ако не бях обещала да гледам децата на сестра му. Ужасно съвпадение!

— Не можеш ли тази вечер да ги оставиш на някой друг?

— Тези чудовища? Скъпа моя, те са в черния списък на всички детегледачки в района.

— Надявам се поне, че добре ти плащат.

— Пеги ще се грижи за четирите кучета, когато отидем в Козумел първата седмица на декември. Слушай, обаждам се да те питам дали искаш да ти дам коженото си палто. На разсъмване ще бъде студено.

— Смятам да спя на топло в леглото си много преди разсъмване. Сама. Имам бял ангорски шал, а ако оркестърът е добър, няма да ми стане студено. Отдавна не съм танцувала с хубав висок мъж.

Всъщност отдавна не съм танцувала с никого, помисли Джоя малко по-късно пред огледалото. Бе положила доста усилия, за да изглежда добре. Косата ѝ бе прихваната високо на тила с два диамантени гребена. Въпреки това щеше да се разпилее в момента, в който младата жена излезеше на дансинга. Беше гъста, права и тежка. Отдавна да я беше подстригала, ако не бе дългата шия, според нея по-скоро като на жираф, отколкото като на лебед.

Обу вечерните си обувки и направи няколко крачки из стаята. Откога не бе имала случай да ги носи колкото и да обичаше хубавите дрехи, при нейния ръст не изглеждаше много добре с токчета.

Запали външната лампа, заключи вратата и седна на верандата да чака. Беше седем и половина, а според Еди балът започваше в осем. Ако нейният кавалер не можеше да намери къщата ѝ, трябваше да е готова да му махне с ръка. Еди бе споменала, че той кара бял корвет, а по Куин Стрийт не минаваха много подобни коли. Тук движението се състоеше основно от камиони, пикали и от време на време по някой трактор.

— Как можа! — изръмжа Тад.

— Хайде, хайде, голяма работа. Тя сигурно и без това не ме чака. Нали ги знаеш тези срещи с непознати — или единият, или другият се разболява в последния момент.

— По дяволите, винаги си бил егоист! Поканил си тази жена и й дължиш поне извинение. Какво стана с розите и бележката, които щеше да изпратиш?

— Цветарят е абсолютен лешояд — изчерви се Ти Джей.

— С други думи, пак си затънал до гуша в дългове. Нали продаде билетите? Какво направи с парите?

— Един мъж трябва да поддържа външния си вид.

— Още не е късно. Можеш да я заведеш на вечеря в онзи ресторант, за който ми говореше. Тя сигурно е забавна. Твоят приятел не би ти изиграл номер.

— Слушай, остави ме на мира! Джиджи ще ме вземе след пет минути. Ако ти потрябвам, ще бъдем във вилата й в Кити Хоук. Ще се върна навреме, за да отида на работа в понеделник.

— Джиджи? С вила в Кити Хоук? Надявам се един ден някоя жена да измете пода си с теб.

На улицата изсвири кола. Ти Джей сви рамене и взе куфарчето си от крокодилска кожа.

— Ами обади й се ти. Кажй й, че съм си счупил крака или измисли нещо друго, ако това ще ти помогне да спиш по-добре.

Двайсет минути по-късно Тад зави по Куин Стрийт. Бе се преоблякъл в костюма, който носеше за непредвидени случаи. От опит знаеше, че когато е на работа, трябва да е готов за всякакви случайности. Веднъж бе изпуснал един тип, когото следеше, защото не го пуснаха в ресторанта.

Какво щеше да й каже — истината или някаква лъжа, за да не я обиди? Трябваше да се обади по телефона. Щеше да е много по-лесно.

Е, добре, той бе страхливец. Сякаш цял живот се опитваше да преодолее недостатъците в произхода си, реални или въображаеми. Искаше му се да мисли, че безотговорността на Ти Джей идва по майчина линия, но знаеше, че в основата на всичко е баща им, който дори специалността си бе избрал не поради искрен интерес, а защото пластичната хирургия бе доходна и рядко се налагаше да го извикат посред нощ. След това последователно се бе оженил за две богати и

много по-млади жени, с които се бе развел, когато започнали да пречат на разпуснатия му живот.

И така, някой от семейство Крийд дължи на госпожица Мърфи извинение, каза си Тад. Изглежда съдбата бе избрала него. Щеше да ѝ обясни накратко, че нещо се е случило, Ти Джей е трябвало спешно да замине и...

Господи, тя го чакаше! Облечена като кукла в магазин за играчки.

Тад се изкашля и пооправи вратовръзката си. Нямахше да е толкова лесно, колкото се надяваше. Смяташе да позвъни на вратата, да изрече предварително обмисленото извинение и да си тръгне. Сега трябваше да извърви цялата тази тясна алея, да се изкачи по сивите дървени стъпала, да застане пред жената и да я излъже. А никак не го биваше в лъжите.

— Е, добре — измърмори той и отново стегна вратовръзката. — Тръгвай, пък каквото стане. След пет минути всичко ще е свършило и ще отидеш някъде на спокойствие да изпиеш една бира.

ВТОРА ГЛАВА

Джоя видя как колата забавя ход пред къщата ѝ. Ако това беше бял корвет, значи бе вдишала прекалено много терпентин. Сигурно търсеха къщата на Джоела Хели, която шиеше тапицерии.

Тъмнзеленият форд спря пред портата. От него слезе мъж, който тръгна по пътеката със сведена глава и ръце, пъхнати в джобовите на тъмния си костюм. Едно бе очевидно — това не беше нейният кавалер. Не знаеше какъв е вкусът му за храна, книги или музика, но не беше нито висок, нито красив. По гърба ѝ полазиха тръпки. Не бе точно страх, по-скоро вълнение. Не че в намръщения непознат здравеняк с големи подплънки на раменете имаше нещо вълнуващо. Макар че, като погледна по-внимателно, раменете му май нямаха подплънки.

— Сигурно търсите госпожа Хели — каза тя вместо приветствие. Дори когато говореше най-спокойно, в гласа ѝ пак се чувстваше тази дрезгавина, която подсказваше, че Господ не я е избрал за следващия велик мецосопран.

— Всъщност госпожица Мърфи? Джой Мърфи?

Изглеждаше почти срамежлив, ако мъж с телосложение на танк би могъл да бъде срамежлив. Всъщност не беше и грозен. Не че някой би го нарекъл красив, но въпреки това в него имаше нещо привлекателно.

Тя загърна шала около раменете си.

— Всъщност Джоя. По настояване на баща ми. Неговата майка се казвала така. И като че ли това не му е било достатъчно, та после измислил и Анджелика, Октавий, Тревър, Ръдърфорд, Хлое, Дездемона и Анастасия. Как може да се вика галено на дете с име Анастасия?

— Ами Ана? Стаси? — поне спря да се мръщи. — Искате да кажете, че имате — преброи бързо на пръсти. — Девет имена?

— Добра памет. Не, имам само едно. Останалите са братя и сестри. Извинявайте, вие едва ли се интересувате от именника на

семейство Мърфи. Ако търсите госпожа Хели, тя живее на около половин километър по-нататък, веднага след завоя.

— Аз не... аз търся Джой, искам да кажа, Джоя Мърфи. За бала в...

— Вие ли сте Ти Джей Крийд?! — опитвайки се да не изглежда много изненадана, Джоя се закле никога вече да не вярва на приятелката си.

— Тадеъс Крийд — представи се той.

Но преди да успее да продължи, тя скочи.

— Седнете, моля. Не, не на стола. Боядисах го и още не е изсъхнал.

Седнал не изглеждаше толкова нисък. Всъщност и не беше. Но не беше и метър и осемдесет и пет.

Джоя се сети какво каза на Еди за мъжете, които забиват нос в пазвата ѝ, докато танцуват, и образът оживя пред очите ѝ. Погледна го крадешком и гневът ѝ се стопи. Проклетото ѝ въображение започваше да ѝ играе номера. Сигурно беше от глад. Трябваше да хапне нещо. Гладът винаги я удряше в главата. Е, добре, Еди бе преувеличила малко. Височината не бе всичко. А русата коса обикновено потъмняваше през зимата. За разлика от сестра ѝ Анджелика, Ти Джей — или Тадеъс, както той сам се наричаше вероятно не бе толкова суетен, че да си направи труда да се среше. В това нямаше нищо лошо. Никога не бе харесвала суетни мъже.

Но красив? Джоя огледа критично своя кавалер. Гъстата му кестенява коса имаше нужда от подстригване. Бакенбардите бяха по-светли, най-вероятно прошарени, което би трябвало да му придава изискан вид, но не се получаваше. Лицето му би могло да се нарече сурово, ако човек искаше да е любезен, и упорито, ако трябваше да се разгадае изражението му. Прилича на булдог, реши тя, като си спомни любимото семейно куче. Мечо имаше тъжни очи, криви крака и бе мелез между боксер и английски булдог, упорит и страшен на вид, но иначе толкова сладък! Усмивката, с която го дари, бе по-скоро спомен за Мечо, но мъжът не можеше да го знае.

— Е, радвам се да се запознаем. Ти... Искан да каза Тадеъс — протегна ръка и след кратко колебание той я пое. Дланите ѝ бяха груби, но неговите бяха като камък. Топли, сухи и наелектризиращи.

Не пусна веднага пръстите ѝ, сякаш се чудеше какво правят там. После се изкашля и се вторачи в люлеещия се стол.

Стеснителен е, помисли тя. Еди се бе заблудила. А Джоя не можеше да е по-доволна. Чувстваше се много по-удобно с такива мъже.

— Е... Ще тръгваме ли? — попита тя най-сетне. — Не искам да споменавам откога не съм танцувала, но обещавам да бъда внимателна. Предполагам, че танците са като карането на велосипед.

— За бала, госпожице Мърфи...

— Джоя. Или Джой, ако повече ти харесва.

— Джоя да, много хубаво име. Та за танците... аз всъщност дойдох да ти кажа, че нали разбираш, билетите...

Той не може да си позволи да купи билети, помисли Джоя. Еди каза, че са много скъпи. Но не каза ли също, че вече ги е купил?

— Билетите? — подсказа му тя, като видя, че има проблеми с яката си. Вратът му бе мускулист, както и цялото тяло, и мъжът сигурно би се чувствал по-удобно с джинси и пуловер.

— Да, билетите... Ами в последния момент се оказа, че на един приятел много му трябват и освен това чух, че оркестърът е много лош — Тад реши да затвори очи пред безкрайната глупост на това, което възнамеряваше да стори. — Както и да е, помислих си, че ако ти е все едно, можем да отидем да вечеряме в онова ресторантче отгатък реката.

— О, да, разбира се — примига Джоя. — Прекрасно. Искам да кажа, че на тези сбирки в яхтклуба обикновено няма нищо хубаво за ядене. Цял следобед пекох сладкиши и не съм хапнала нито троха.

Тад нямаше представа каква храна сервират на местните балове. Пък и не го интересуваеше. Още повече, че не знаеше как стигна дотам, та да я покани на вечеря. Съзнаваше само, че му стигаше един поглед към това лице — пламналите страни, големите, леко дръпнати, очи, толкова тъмни, та дори не можеше да разбере какъв цвят са, малката остра брадичка и блестящите червени устни — за да почувства това ужасно прималяване в стомаха.

Това е тя, човече!

Хайде де!

Наречи ме лъжец, но не казвай, че не съм те предупредил.

Потрепери от внезапно обзелата го нервност. Бе преуморен. Заслужаваше малка почивка — вечеря, хубава жена, която да го разсее, за да не мисли колко време е газил из блатата и се е промъквал с пробити лодки в нощта само за да хвърли бърз поглед към някакво вонящо пристанище.

Пък и каква опасност имаше? Тя го мислеше за Ти Джей, не бе нужно да ѝ обяснява, след като нямаше да я види повече? Поне не се налагаше да лъже заради онзи негодник брат си.

Четирийсет и пет минути по-късно Тад гледаше как дамата на брат му се нахвърля върху чиния с риба, достатъчна да нахрани четиричленно семейство.

— Този печен лефер е изключителен! Не разбирам защо си поръча телешко. Ммм, чудесно! Искаш ли малко?

— Не, благодаря. Имам алергия към риба.

— Алергия? Но аз мислех... — очите ѝ се разшириха от изненада и той отново бе поразен от красотата им. Дори без тежките ресници тези очи бяха огромни и сякаш се смееха дори когато лицето ѝ бе сериозно. Макар че това рядко се случваше. Но най-забележителен бе цветът им. Бяха толкова сини! Вярно, повечето очи, които не са кафяви, сиви или зелени, би трябвало да са сини. Нейните бяха различни — синьо сини като светлината на върха на мачтата на кораба му, когато още бе във флота.

— Моля? — попита той, изведнъж осъзнал, че тя чака отговор на въпрос, който не бе чул.

— Питам дали и ти имаш голямо семейство.

— Не, само един полубрат.

Джоя реши да измести разговора към по-безопасни води. Полубрат означаваше разбито семейство, а тя не искаше да засяга болезнени теми, поне не на първата среща.

— Какво работиш, Тадеъс? Май бях чула, че двамата с Мак сте в магазина за мъжка мода.

— Не, това е моят... полубрат — отговори той, преструвайки се, че не забелязва объркването ѝ. — Сега имам собствен бизнес. А ти? С какво се занимаваш? — рано или късно, трябваше да попита за ужасната ѝ оранжева къща. Тактично, разбира се.

Устните ѝ блестяха от разтопеното масло и Тад едва откъсна поглед. Досега не му бе минавало през ум колко възбуждащо може да

бъде разтопеното масло.

— Каквото и да кажеш, няма да сгреша. В момента се грижа за три аквариума със солена вода. И за растения. Освен това от време на време пека торти — за рожден ден, за сватба, за специални случаи.

Обсъдиха въпроса, че повечето сладкиши, рекламирани като „домашни“, всъщност не са приготвени по този начин, после се прехвърлиха на липсата на промишленост в североизточната част на Северна Каролина. Тад разбъркваше своето телешко, докато Джоя приключи с рибата и се зае с гарнитурата от магданоз.

Зъбите ѝ бяха снежнобели. Нито прекалено големи, нито прекалено малки, нито прекалено равни, което страшно му харесваше, макар да не можеше да обясни защо.

Нима, по дяволите, възнамеряваше да се впусне в любовна афера с една от жертвите на Ти Джей? Ако бе научил нещо през годините, то бе да стои далеч от добродушни обезоръжаващи жени.

Добре, щеше да ѝ осигури приятно прекарване, да я нахрани до пръсване и после да я върне в дома ѝ. Но следващия път това магаре брат му трябваше сам да сърба кашата, която е надробил!

Сред миризмата на телешко печено и пържена риба долови неповторимия ѝ парфюм с аромат на диви цветя и се размърда неспокойно на сивия плюшен стол. Изпусна салфетката си, наведе се да я вземе и неволно зърна дълги стройни крака, стегнати в нещо прозрачно, тъмно и невероятно секси. Изведнъж се възбуди. Слава Богу, че покривката бе достатъчно дълга! Изправи се на стола и затегна вратовръзката си.

— Значи ти печеш сладкиши и се грижиш за риби и цветя. Доста необичаен начин да си изкарваш хляба — наистина ли беше горещо, или само на него така му се струваше?

Приятелят на Ти Джей се оказа прав в едно: тя спокойно можеше да стане манекенка. Имаше всички данни. Тад не можеше искрено да каже, че никога не е срещал по-красива жена, но със сигурност никога не бе срещал жена, която да го възбуди толкова бързо.

— Казах ли ти, че освен това съм и бояджийка?

— Хм. О, да, забелязах скелето на къщата ти.

— Всъщност се занимавам с възстановяване на стари ламперии. Но къщата ми беше в такова отчайващо състояние, че когато едно от момчетата в бояджийския магазин смеси съставките на една фасадна

боя и ми я предложи на половин цена, не можах да се въздържа. Харесва ли ти?

— Изглежда много живописно — отвърна той смело.

— Трябваше да се получи нещо златисто, но момчето сложи цяла туба червено вместо половин и после нямаше как да я извади. Мислех да добавя и една туба зелено, за да стане кафяво, но щеше да се получи мръснокафяво като тъмен карамел. Една къща може да е шоколадовокафява, но карамелена — поклати глава и Тад като омагьосан видя как великолепната ѝ коса се заизмъква от гребените. Като по чудо се задържа и не се разсипа по раменете ѝ. — Смятам като свърша с боядисването, да засадя малко растения. Представям си яркочервена петуния по перваза, от което оранжевото ще изглежда по-жълтеникаво. После една лоза. Полигонията расте бързо и ще покрие, голяма площ. Накрая може би няколко малини, защото плодовете им са много красиви. Какво мислиш?

Той вече не знаеше какво да мисли. Между превръщането на оранжевото в кафяво и засаждането на разни неща с подозрително хищни имена тя бе успяла да погълне невероятно голямо количество храна за човек с такава крехка фигура. Освен че още бе възбуден, сега се чувстваше опасно замаян и изумен, а бе свикнал мислите му да са ясни и подредени. Дори малко се ядоса.

— Ако си готова, да тръгваме — предложи рязко.

— Мислех, че — изненадано го погледна тя. — Искам да кажа надявах се...

— Десерт? — отчаяно направи знак на сервитьора.

— Лимонова паста... Какво има отгоре, разбити белтъци или сметанов крем? — поинтересува се Джоя.

— Не зная, госпожице, но във всеки случай не е както го прави майка ми. По-добре си вземете шейк с праскови, а отделно мога да ви донеса сметанов крем.

Тад изпи три чаши кафе, докато Джоя се справи с огромния шейк. Сервитьорът се въртеше неспокойно наоколо, но когато тя обяви, че десертът е бил много вкусен, се усмихна, сякаш изпита облекчение.

— Свърши ли? — попита Тад. — Добре. Може би ще избегнем задръстванията.

Задръствания ли?! Дори в събота вечер между Елизабет Сити и Ривъртън нямаше достатъчно движение, за да разпъди гарваните по пътя.

Оркестърът свиреше блус.

— Нали нямаш нищо против да ми помогнеш да изгоря няколко от тези калории? — попита тя с копнеж.

По дяволите, бяха я поканили на танци и тя се беше настроила да потанцува.

— Искаш да кажеш... — очите на Тад се разшириха от ужасно предчувствие.

— Искам да кажа да потанцуваме, разбира се.

Тад въздъхна и трескаво се огледа за келнера. Не би поел такъв риск, дори за да обвие ръце около нея.

— Напоследък не танцувам много — рече той. — Извинявай.

Това я довърши. Нейният легендарен кавалер, който трябваше да бъде висок, рус и красив, да обича танци, книги и хубава музика и всички други неща, които тя обожаваше, се оказа ами, в най-добрия случай, не съвсем висок, рус и красив. Освен това имаше алергия към риба и не можеше да танцува.

— Доколкото разбрах, ти си страстен почитател на музиката — опита тя. — Слуша ли „Трубадур“ днес следобед? Наложил се да пропусна второ действие, защото ми се свърши царевичният сироп и трябваше да изтичам до супермаркета.

За Тад това бе последният удар. Той грабна сметката и се изправи, мърморейки, че смята да си легне рано. Та тя изобщо не бе негов тип!

От друга страна, бе прекалено много негов тип. От години не бе имал проблеми да контролира възбудата си, а днес, след два часа в компанията на тази дългокрака красавица с невинно лице и сексапилно тяло.

Ти Джей бе виновен за всичко. Щеше да го убие! Трябваше да почака до понеделник сутринта само заради удоволствието да префасонира красивата му физиономия, а после щеше да си намери стая в мотел.

По пътя към къщи Джоя не промълви и дума. Вечерта бе провалена. Мислеше да предложи да си плати за вечерята, но един поглед към Тад ѝ подсказа, че предложението няма да бъде прието

добре. Той изглеждаше не по-малко разочарован и това я накара да се запита какво ли му е казал Мак за нея.

Как ли я е описал? Висока, слаба, тъмна коса, големи очи, прекалено ъгловата брадичка и прекалено малко носле, но общо взето не толкова зле с добър грим? А може би е споменал, че прави сладкиши? По време на вечерята Тад подхвърли, че отдавна не е вкусувал домашно приготвена храна.

— Слушай, днес опекох още един сладкиш. Може би искаш да го опиташ. Ти дори не си поръча десерт.

Спряха пред къщата и тя забеляза, че той не изключи двигателя. Между другото, Еди, какво стана с онзи бял корвет, който ми обеща, попита тя наум. Не че имаше нещо против прашните зелени фордове, но това бе, още един въпрос, който трябваше да зададе на приятелката си.

— Не, благодаря. Трябва да проведе няколко телефонни разговора. Но благодаря за поканата — и преди тя да отговори, мъжът излезе и ѝ отвори вратата.

Този път не можеше да обвинява Анджи. Бе успяла да го загуби без помощта на сестра си.

Растенията в алеята на парка имаха нужда от специално внимание, а някой бе издълбал инициалите си върху ствола на драконовото дърво на доктор Греъм и с това бе предизвикал паническото обаждане на Еди. Аквариумът на семейство Тейлър бе пипнал някакъв паразит, благодарение на навика им да вземат рибки със съмнителен произход, а както се опасяваше, и развалена стръв. Бе решила да не казва на Еди нищо за срещата си. Нека се чуди. Не беше съвсем случайно, че се оказа в кабинета на доктор Греъм в най-натовареното време. Чакалнята бе пълна, телефонът звънеше, а Еди се чудеше как да убеди една решителна жена, че докторът не може да я приеме днес, независимо от обрива по безименния ѝ пръст.

Еди изгледа въпросително приятелката си, но Джоя отвърна с широка усмивка и вдигна палци. Разбира се, нямаше вечно да ѝ се разминава, но се надяваше, че до сряда, когато трябваше да е следващото ѝ посещение, Еди ще е забравила.

Графикът ѝ включваше три посещения седмично. Но когато собствениците заминаваха, ходеше два пъти дневно да храни рибите и да полива саксиите. Най-сериозният ѝ клиент обаче бе паркът. И ѝ създаваше най-много главоболия. Бе малък за парк, но собствениците бяха събрали невероятно разнообразие от растения. Джоя бе измъкнала тонове боклук изпод буйните листа — химикалки, хартиени салфетки, пластмасови гребенчета, скъсана снимка, няколко вилици и ножове от ресторанта, много празни портфейли, а веднъж дори пистолет, заради който трябваше да вика полиция. Това толкова я уплаши, че дълго след това не смееше да повдигне и едно листо.

До петък вече бе почти забравила за злополучната си среща, освен нощем, когато заспиваше и не можеше да контролира мислите си. А умът ѝ нашепваше, че да прави любов с мъж като Тад Крийд би било невъобразимо приятно. Той бе силен, без да е агресивен — стеснителността му би могла да го направи чувствителен. Обаче преди всичко той бе толкова ненатрапчиво, но несъмнено мъжествен!

Когато Еди приближи към нея, Джоя разбра, че няма как да се измъкне. Но не възнамеряваше да занимава приятелката си със своите... фантазии.

— Е? Какво ти казах? Не е ли страхотен?

— Би трябвало да знаеш по-добре — отвърна Джоя и сама се впечатли от остроумието си.

— Слушай, искам да знам всичко! Целуна ли те за лека нощ? Покани ли го в дома си?

— И да, и не. Подай ми тези салфетки, ако обичаш.

— Кога ще се срещнете пак? Ще се срещнете отново, нали? Мак не иска да ми каже нищо! Чух, че Сенди вече се среща с Бил Сойер, така че няма защо да се тревожиш.

— Повярвай ми, аз не се тревожа.

— Какво те впечатли най-много у него?

— Стори ми се малко потиснат.

— Какво ти хареса най-много?

— Може би очите му. Можеш да разбереш много за характера на един човек от очите му. Например твоите...

Еди отиде да се погледне в огледалото.

— Наистина ли? Какво можеш да разбереш за мен?

— Ами, че си любопитна. Че обичаш хората. Че си общо взето щастлив човек. И че използваш мазен крем, от който гримът ти се е размазал.

Еди трескаво започна да почиства тюркоазносините си клепачи, а през това време Джоя избяга. За съжаление не можеше толкова лесно да избяга от мислите си.

В неделя, когато се върна от църквата, Джоя навлече джинсите си и яркозелен пуловер. След дъжда миналата седмица времето чувствително бе застудяло, та трябваше да смени любимата си сламена шапка с поизмачкана червена капела — доста избеляла, но въпросът не беше в цвета, а в широчината на периферията. Баба й, която й бе завещала къщата, същата, на чието име бе кръстена Джоя, преди много години й бе казвала, че една широкопола шапка може да направи чудеса, да скрие дълъг нос, високо чело или клепнали уши. Носът й беше наред, нямаше защо да се срамува от него, а и челото й бе съвсем обикновено. Но ушите...

Не че бяха големи. Всъщност бяха доста малки и хубаво оформени. Проблемът бе, че стърчаха. За друг това би могло да бъде неприятно, но за момиче, достигнало почти метър и седемдесет, още преди да сложи сутиен, бе цяла катастрофа. За щастие, като най-голямата от осем деца, нямаше време да се тревожи нито за ръста, нито за ушите си, особено откак братята й близнаци се разболяха от астма. Клепналите уши бяха твърде незначителен проблем, когато малките ти братчета се борят за всяка глътка въздух.

Джоя събра остатъците от обедата си и няколко парчета стар хляб и се запъти към реката. Приятно й беше да мисли, че патиците я очакват, но всъщност те просека най-безсрамно от всеки.

— Не можете да се справите сами в дивия живот — скара се тя половин час по-късно на един особено смел паток. — Погледни се. Не знаеш ли, че от толкова тесто ще ти се претовари стомахът?

— Опитай с царевица — посъветва й плътен глас зад гърба й.

— Бих опитала, ако... — обърна се и видя Ти Джей, всъщност Тадеъс Крийд. Бе с джинси, почти загубили цвета си от носене, също толкова избелял пуловер и вълнено яке, което сякаш цяло лято се бе търкаляло в багажника на колата му. Изглежда се чувстваше много по-

удобно, отколкото в костюм и вратовръзка. — Здравей, Тадеъс. Ти със зърно ли ги храниш?

— Аз не ги храня с нищо, но сигурно зърното е по-подходящо от хляба. Отвътре би трябвало да приличат на пилета.

— Предполагам, макар че моята специалност не е точно сравнителната анатомия — стомахът ѝ се сви и тя се разтревожи. Не можеше да е от обета, значи трябваше да е заради мъжа.

Тадеъс ѝ се стори много по-хубав, отколкото си го спомняше, въпреки че не можеше да бъде наречен красавец. Сякаш се преструваше на по-суров и груб, за да не личи, че има меко сърце. Наистина ли имаше меко сърце? Едва ли. Като ставаше дума за сравнителна анатомия, би могла да се обзаложи, че грубата му външност скрива още по-груба душевност.

— Вярно — бе се подпрял на сребрист пилон и гледаше към яхтите, поклащащи се от лекото вълнение. — Твоята специалност е печене на сладкиши, поливане на цветя и хранене на риби и патици.

— Патиците са хоби. От тях не се печели много.

— Много пари ли ти трябват?

— Трябва ми много храна, а това значи много пари.

— Забелязах. Имам предвид, храната — усмивката му я стъписа.

— Не го правиш често, нали? — осмели се да попита тя, макар да знаеше, че трябва да измисли някакво извинение и да си отиде, преди да е изрекла нещо глупаво. — Искам да кажа, да се усмихваш.

— Не, не го правя често. Защо, спуга ли се нещо по лицето ми?

Тя седна на брега и се загледа в лодките, без всъщност да ги вижда. Патиците продължаваха да се въртят наоколо, но като разбраха, че няма да получат нищо повече, като по сигнал се обърнаха и се отдалечиха.

— И това ми било приятели! Обичате ме само докато ви подхвърлям трохи.

— Изненадана ли си?

— Всъщност не. С тях нямам почти нищо общо. Дори не знам езика им.

Кой знае как, започна да му разказва за рибите си и за любимия си рак, който обичаше да кичи черупката си с водорасли и с всичко, което намереше.

— Толкова е суетен, та чак е смешен. А най-красивата рибка в аквариума е толкова срамежлива, че дори не идва да яде, когато някой я гледа.

— На теб тази работа май наистина ти е приятна. Как си се захванала с толкова различни неща?

— По необходимост.

Вятърът се засили. Бе студен и влажен, духаше откъм Тадеъс и донасяше аромата на тялото му — подлудяващо мъжествен и определено не на одеколон.

Не, помисли тя след малко по пътя към къщи, изпълнявайки собствения си съвет да си тръгне, преди съвсем да се е поддала на чара му. Тад Крийд нямаше нужда нито от одеколони, нито от модни костюми, нито от спортни коли. Каквото и да бе това, което ѝ въздействаше, то се бе стоварило върху нея съвсем неочаквано и сега не можеше да погледне Тад, без да си помисли какъв би бил като любовник. Което бе лудост. А ако се помотаеше още малко край нея, можеше дори да започне да мисли какъв би бил като постоянен любовник, или дори като мъж, с когото се обвързваш „докато смъртта ви раздели“, което бе не само лудо, а и опасно. Бе попаднала под властта на магия. Сигурно ѝ бе сипал нещо в рибата. Тя не се влюбваше от пръв поглед в мъж, за когото не знаеше нищо. Това бе абсурдно! Дори не беше практично!

ТРЕТА ГЛАВА

Джоя веднага разбра какво означава това отвратително поклащане. Можеше да се случи вчера, когато бе паркирала до сервиза. Или онзи ден, когато обикаляше из града да разнася сладкиши. Но не, трябваше да почака до днес, когато тя извади резервната гума от багажника, за да вземе още едно дървено магаре и когато бе на десет километра извън града, без нито една къща наоколо!

Въздъхна дълбоко — защото иначе трябваше да изругае, а при седем по-малки братя и сестри се бе научила да си държи езика зад зъбите — спря отстрани на пътя и изключи двигателя.

— И сега какво? — раздразнено рече тя.

Чакълестият път свършваше след около два километра до къщата на стария Тимбърлейк, която бе и нейната цел. Между мястото, където бе спряла, и къщата имаше само едно разнебитено старо пристанище, най-вероятно изоставено.

Прекрасно! Можеше да отиде пеша до пристанището и ако е отворено, да наеме лодка, да гребе до къщи, да вземе резервната си гума, да я докара до колата.

Днес явно нямаше късмет. Събуди се с ужасно главоболие, после счупи новата стъклена каничка на кафеварката си. Всъщност лошият късмет я преследваше цяла седмица. Любимото ѝ морско конче бе умряло, нещо в аквариума на Макмилън изяждаше всички новоизлюпени скариди — тя подозираше една гадна стрида, но не я бе заловила на местопрестъплението. Отгоре на това всички растения в оранжерията на семейство Рапърпорт пожълтяваха, а тя не можеше да втълпи на собствениците, че въздухът вътре е твърде сух.

Разбира се, не ѝ помагаше, че почти очакваше Тад да ѝ позвъни по телефона — всъщност Ти Джей, както Еди настояваше да го нарича. Бе изминала почти седмица, откак го видя на реката и не знаеше защо се надява той да ѝ се обади. Съзнаваше само, че всеки път, когато телефонът иззвънеше, тя тичаше през глава и едва успяваше да скрие разочарованието си, когато се оказваше някой друг.

Излезе от колата да провери дали може да се справи със ситуацията. Имаше помпа и ако гумата не бе съвсем омекнала, може би щеше да успее да стигне до града.

Но гумата бе смачкана като поничка.

Тад забеляза първо масленожълтия линкълн. Нямахте как да не го познае. Бе същият, който заемаше цялата алея пред къщата на Джоя.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита той, след като спря и свали прозореца си.

— Не виждам с какво би могъл да ми помогнеш в момента.

— Например да ти сменя гумата.

— Добра идея, стига да имах резервна.

Тад реши да си спести забележката, която се въртеше на върха на езика му. Сигурно вече достатъчно се бе самообвинявала. От друга страна, жена, която пътува по непавиран изоставен селски път с десетгодишна кола без резервна гума заслужаваше няколко поучителни думи. А той случайно познаваше от личен опит опасностите, за които повечето градски жители само бяха чели.

Излезе от колата и едва не загуби обувката си в калта. Затръшна вратата. Ядосваше се на Джоя Мърфи, но още повече бе раздразнен от себе си, че не може да я избие от ума си. Жена, която бе виждал точно два пъти в живота си! Тя не можеше да е на повече от двацет и две години, а той приближаваше четирийсетте. Освен това не беше негов тип. Той обичаше дребни, червенкоси, зрели жени, достатъчно зрели, за да не се надяват на повече, отколкото можеше да им предложи. Защо тогава не можеше да изхвърли от главата си тази дългокрака хлапачка с черна коса и дяволски сини очи? Това момиче, което ядеше като докер, говореше с патиците и ухаеше на диви цветя в борова гора?

— И какво смяташ да правиш сега, да се заселиш тук ли?

Тя премигна и Тад едва не ѝ се извини.

— Как не се сетих за това? А се тревожа за някаква спукана гума.

— По-надолу има пристанище.

— Знам. Повече прилича на място за риболов, но може да имат поне телефон.

— Да, ако е отворено по това време на годината — Тад усети, че се разнежда, когато тя отчаяно се облегна на капака на колата. Дори

облечена в джинси и без никакъв грим, пак бе зашеметяваща. По дяволите, не искаше да се разнежва! — Слушай, бих могъл да те закарам да си вземеш резервната гума, а после всеки да продължи работата си?

Тя се замисли над предложението му, сякаш имаше някакъв избор. Тад пъкна ръце в джобовете и се загледа в хилавите борчета, които отделяха неожънатата нива от реката. Под оловносивото небе водата изглеждаше застояла и безцветна. Всичко бе мрачно и сиво. Джоя се усмихна и му се стори, че вижда залеза...

— Качвай се — изръмжа той и добави по-нежно. — Може би е добре да заключиш колата си. Ако има нещо ценно, сложи го в багажника или го вземи.

— Има безир, лак и разтворител. И най-хубавите ми четки. Ще взема четките, но не мисля, че някой би откраднал кутии с лак.

— Сложи ги в багажника.

— Няма място. Там е дървеното магаре. Затова трябваше да извадя резервната гума.

— Не знам защо, но ми се струва, че когато са разработвали точно този модел автомобил, едва ли са имали предвид да побира дървени магарета — отбеляза Тад и устните му трепнаха в усмивка.

Отне им почти цял час да отидат до Ривъртън, да измъкнат гумата изпод навеса, да я натоварят на колата на Тад и да се върнат. Докато свалят, спуканата гума и сложат резервната, за Джоя вече бе късно да започне работа.

— По-добре да сваля тези неща, за да имам място за гумата утре — каза тя на Тад, който сякаш нямаше желание да си тръгне и да я остави. Бузите ѝ още пламтяха от поучителната лекция, която изслуша по пътя, когато той видя състоянието на резервната ѝ гума. Мразеше поученията, а от него бяха още по-неприятни, макар да ѝ мислеше доброто. — Няма нужда да ме чакаш, Тадеъс. Много съм ти благодарна, но... — да го вземат дяволите! Как можеше да я обезоръжи, без да каже дори една дума? Сигурно заради тези очи... И заради това упорито, некрасиво и все пак чаровно, лице. — Добре, всъщност се радвам, че се появи. Между другото, какво правеше тук? Наоколо няма нищо, освен къщата на стария Тимбърлейк и пристанището.

— Ами... имах малко свободно време. Обичам да пътувам по селски пътища, за да проверя къде ще ме изведат, така че мога да карам след теб, в случай че и резервната гума се спука.

Глупак! Търсиш си белята. Ако имаш малко ум в главата, веднага ще изчезнеш и ще измислиш друг начин да провериш това пристанище.

Тя го възнагради с още една ослепителна усмивка и седна в колата си. Прибра крак, миг преди да хлопне вратата. Бе със същите изцапани маратонки, с които я видя първия път, но отблизо изглеждаха още по-зле. Тад изтри чело. Докато вземат резервната гума и я сменят, бе имал достатъчно време да огледа в пълни подробности това стройно тяло с дълги бедра и тънка талия. Изруга тихо. Никоя жена не би трябвало да изглежда толкова добре в окъсани джинси, въжен колан, раздърпана жилетка и избеляла червена блуза, която подозрително приличаше на пижама! Нямаше нищо общо с красавицата, с която вечеря в нощта на бала. Носът ѝ бе червен, ръцете — мръсни, косата ѝ — сплетена на раздърпана плитка, а на главата си бе нахлупила червена плетена шапка — но не достатъчно ниско, за да скрие малките уши, които стърчаха изпод блестящата черна коса.

Всичко това би трябвало да е достатъчно, за да го поохлади. А всъщност бе готов да се разтопи до мозъка на костите — и то заради една хлапачка, дотолкова наивна, че да се съгласи да излезе с развратния му брат!

Джоя караше отпред, подсвирквайки си „Триумфалния марш“ от „Аида“. Вече два пъти бе ходила до къщата на Тимбърлейк — първо, за да провери дали си струва да реставрира лампериите. Оказа се, че си заслужава усилията — масивен дъб, махагон, череша и палисандрово дърво. Дъбът бе нов, но махагонът бе от Хондурас. Някои от дъските бяха широки почти петдесет сантиметра. И той, и черешата бяха придобили виненочервен цвят, който не може да се имитира, а палисандровото дърво нямаше цена. Би било престъпление всичко това да се смени с фабрична изработка.

Втория път донесе инструментите си, стоманена вълна и шкурка. Изщрака три ленти с фотоапарата, за да документира състоянието, преди да започне. Понякога се появяваха скрити повреди, които не се виждаха от пръв поглед. Тад ѝ помогна да внесе тежките кутии.

— Кой влачи обикновено тези неща?

— Аз. Защо?

— Собственикът би трябвало да осигури някой за тежката работа — той остави последната кутия в стаята, която Джоя бе избрала за свое работно място.

— Аз не работя за собственика. Наела ме е компанията, която прави ремонта. Повечето бояджии отказват да се занимават с такива неща. Сигурно ще трябва да сложа още лампи тук — огледа прашната стая, която според документите някога била музикална зала. Влагата във външните стаи трябва да е била убийствена за пианото или клавесина или каквито музикални инструменти е имало — Готов ли си да тръгваме?

— Не ми допада идеята да работиш тук съвсем сама — мрачно заяви Тад. — Не можеш ли да си наемеш помощник?

— Не, ако искам да спечеля достатъчно, за да мога да си позволя морски деликатеси.

— Разбирам. Но би могла да си вземеш поне куче.

— Имаш предвид куче пазач? Доберман или немска овчарка? Имаш ли представа колко ядат тези животни? По-скоро бих си взела котка. Един войнствен котарак... — засмя се. — Хайде, стана ми студено. Тук е влажно като в гроб.

Тад я изчака да заключи масивната врата и тръгна след нея към колата ѝ. Не можеше да откъсне възхитения си поглед от плавно поклащащите се бедра. Накрая стигна до заключението, че тази походка не е съзнателна. Сигурно имаше нещо общо с телосложението ѝ — центъра на тежестта, широчината на таза и дължината на краката ѝ. Не беше инженер и не разбираше много от тези неща, но можеше да оцени резултата.

— Ще карам след теб до вас.

— Не е необходимо. По пътя ще спра да оставя гумата за лепене.

— Въпреки това ще дойда с теб за всеки случай.

— Добре, но само ако ми разрешиш да те нахраня. Вчера направих супа. Освен това имам половин черешова торта. Няма да мога да я изям, защото имам заявка за плодов кекс, а от любимите си сладкиши винаги пека по два.

— Това сигурно се отразява на печалбата ти.

— Така е — въздъхна тя и седна зад волана. — За съжаление много обичам сладко и не мога да се въздържа.

По пътя към къщи Джоя опитваше да си спомни дали е подредила всекидневната, преди да излезе. И дали е измила чиниите от закуската. Обедът ѝ се състоеше от два сандвича и млечен шейк с кафе в една закувалня, така че в кухнята вероятно не цареше безпорядък.

Ала се излъга. Кухнята изглеждаше дори по-зле от обикновено. Джоя бе забравила, че сутринта изпусна капака на кутията си за кафе върху каничката и я счупи. Събра най-едрите парчета с мокра салфетка, но реши да изчисти останалото, когато се върне. Филийките ѝ бяха още в тостера и изглеждаха изсъхнали и съвсем неапетитни. Толкова се бе ядосала, задето счупи още една каничка за кафе, та изобщо се отказа да закуси — главоболието ѝ не премина, но по този начин поне оправда обилния обед.

— Извинявай, тази сутрин бързах. Опитай люлеещия се стол, удобен е, отколкото изглежда.

Наистина беше удобен, затова го купи от една разпродажба. Разбира се, трябваше да се претапицира, а за това би платила три пъти повече, отколкото за стола, затова го направи сама — е, поне донякъде.

Донесе две димящи купички супа от черен боб и панерче с горещи царевични кифли. Слава Богу, че имаше микровълнова печка.

Тад разглеждаше картинната ѝ галерия.

— Малко е необичаен, нали? — посочи той към един изключително импресионистичен пейзаж.

— Брат ми Тейв — Октавий — го нарисува, когато беше на четири години. Не можеше да излиза заради астмата си и татко му купи водни бои. Тревър, другият близък, получи барабани, но мама му ги взе още на втория ден. Даде му готварския сервиз, който Анджелика не харесваше.

— После станаха ли художник и готвач? — Тад против волята си бе очарован, че такова голямо семейство може да поддържа добри отношения. От опит знаеше, че такива случаи са редки.

— Нищо подобно! Яж си супата, преди да е изстинала. Надявам се, че обичаш черен боб. Ето и мармалад за кифлите, ако искаш. Вече съм им сложила масло.

Преди да успее да ѝ каже, че никога не е ял черен боб и че маслото му стига, тя продължи да разказва, че брат ѝ Тейв учи авиоинженерство със стипендия.

— И слава Богу. Като директор на училище, татко много държи на висшето образование, а само с неговата заплата е трудно. Можеш да си представиш.

Нямаше нужда да обяснява, че тъй като Тревър също е студент, а останалите деца растяха невероятно бързо, парите винаги са били проблем в семейството. От време на време Анджи се шегуваше, че ще си намери богат и щедър съпруг, който да ги осинови всичките. Като безспорната красавица на фамилията, единствено тя би могла да се омъжи за богаташ. Но парите никога не бяха кой знае колко значими за нея. След гимназията Анджи завърши кратък бизнес курс и веднага си намери работа в кабинета на местния детски лекар. Винаги бе обичала децата.

— Не съм сигурен дали ще стигна до тортата — призна Тад след втората чиния супа и всички кифли.

— Само опитай. Това е един от моите специалитети, по собствена рецепта. Между двата реда череша има скрит яйчен крем, а отгоре е със сметана. За Деня на Свети Валентин я правя във формата на сърце.

По нейни указания Тад бе приближил люлеещия се стол до масичката за кафе. Не посмя да покани мъжа в кухнята. Трябваше да импровизира нещо за кафето, но пък импровизациите бяха нейната сила. Може да не беше най-умната в семейството, но когато ставаше дума за практични решения, бе всепризнат шампион.

— Спомена, че имаш собствен бизнес, Ти Джей, искам да кажа, Тадеъс. Извинявай, но приятелката ми Еди... — като видя, че той е леко озадачен, обясни: — Еди Кенфийлд, съпругата на твоя приятел Мак. Виждам я по няколко пъти седмично и тя настоява да те наричам Ти Джей, дори след като ѝ казах, че на теб повече ти харесва Тадеъс — изведнъж усети как пламва. По дяволите! Сега той разбра, че говори за него зад гърба му. Мъжете мразеха тези неща. — Искан да кажа, тя попита за теб само един или два пъти. Дали съм те виждала след бала, това е всичко.

— Джоя, аз не съм Ти Джей. Аз съм Тадеъс. Ти Джей е брат ми, а за танците... е, в последния момент се оказа, че той не може да дойде, а аз дойдох да ти обясня, но... Ами ти май мислеше, че съм Ти Джей и аз реших, че ще е по-лесно да излезем на вечеря, вместо да се опитвам да ти обясня цялата бъркотия.

Мъжът прокара пръсти през косата си. Изглеждаше смутен, нещастен и неустоим. Искаше ѝ се да го погали и да го успокои.

— Съжалявам — продължи той. — Беше глупаво от моя страна. Нямам представа защо постъпих така.

След първоначалната изненада Джоя се усмихна, след което избухна в неудържим смях. Отпусна се на възглавничките на канапето и се смя до сълзи. Ето защо нищо не съвпаднаше! Висок, рус и красив? И алергичен към риба!

— Тадеъс, обичаш ли да четеш?

— Да чета ли? Разбира се, но какво общо...

— А Ти Джей? Той обича ли да чете?

— Разбира се. „Плейбой“ и други такива списания. А също и комикси.

— А обичаш ли музика?

— Имам всички записи на Дон Уилямс, а веднъж чаках четири часа на опашка, за да взема билети за концерт на Джудс.

— Джон Уилямс? Добре, но кой е Джудс?

— Не кой, а кои. Те са две, майка и дъщеря. И не Джон, а Дон.

— О, разбирам. А Павароти, Пърлман?

— Никога не съм ги чувал. Трябва да са нови.

Тя потисна усмивката си. Какво друго ѝ оставаше?

— Още от самото начало е било комедия от грешки, не мислиш ли?

— Е, не знам дали бих го нарекъл точно комедия.

— Зависи от гледната точка — Джоя стана и посегна да вдигне остатъците от обета, но Тад я изпревари. Ръцете им леко се докоснаха и младата жена усети нещо, което не бе изпитвала от дълго, дълго време. А може би никога.

— Седни — гласът ѝ бе по-дрезгав от обикновено. — Ще направя кафе. Нали пиеш кафе? — с обета бе сервира вода, защото ѝ трябваше време, за да измисли какво да използва вместо каничката за кафе. С нейния късмет Тадеъс сигурно щеше да се окаже любител на чая, а въпреки нямаше нито грам. — А може би вино? — хрумна ѝ внезапно. Един клиент ѝ бе подарил две бутилки „Бордо“, останали от официалния им обед, като благодарност за миниатюрното самолетче, което бе направила върху тортата.

— Не съм много по виното. Предпочитам бира.

— Съжалявам — безпомощно разпери ръце тя. — Никога не съм понасяла бира. Кафе, вино или терпентин. Избирай.

Очите му весело проблеснаха, въпреки че устните му не трепнаха.

— Кафе, благодаря. Ще ти помогна — надигна се, но тя решително поклати глава.

— О, не, аз сама, искам да кажа.

— Защо се изчерви? Да не би между сладкишите, боядисването и саксиите да вариш ракия в кухнята?

— Не, но това е идея — отказа се от опита да се преструва на идеална домакиня и позволи на Тад да вземе подноса. Внимавай къде стъпваш. Сутринта счупих каничката за кафе и нямах време да разчистя.

Но нито петната върху белите плочки привлякоха вниманието му, нито филийките в тостера, нито съдовете в умивалника.

— Полицейска картотека, така ли? — попита той и спря поглед пред редицата снимки на стената.

— Запознай се със семейство Мърфи. В сребърната рамка са мама и татко. Стаси на две години. На голямата снимка е Анджелика. А това тук са близнаците. Татко ги държеше, докато снимах, защото за училищната снимка Тейв си сложи червена перука, а Тревър среса косата си на път и я намаза с черна боя за обувки. Мама едва не ги уби. Този на понито е Ръдърфорд, но настоява да му викаме Шу. Не ме питай защо. После Хлое, Мона и Стаси в официални рокли на рождения ден на Хлое. И това е всичко. Освен Мечо. Тук на снимката от рождения ден се вижда опашката му. Изгонен е, защото пръв стигна до тортата.

Тад продължи да разглежда снимките, а Джоя намери каничка, която ставаше за кафеварката, и зареди кафето. Не ѝ убягна, че той се задържа най-дълго пред снимката на Анджелика. Нищо изненадващо, разбира се. Кой нормален мъж не би я харесал?

Съзнателно отклони мислите си от старите рани и извади най-хубавите си чашки и чинийки. Бяха прекалено малки, за да са практични, но прекалено красиви, за да не се използват. Съдовете и фините ленени покривки бяха останали от баба ѝ заедно с къщата. Среброто взе Анджелика, а книгите, старите плетени възглавници,

моделите на кораби и селскостопанските инструменти бяха разпределени между останалата част от семейството.

— Искаш ли сметана и захар? — попита тя.

Тад се отдели от снимките — доста неохотно, както й се стори — и поклати глава.

Занесоха кафето във всекидневната и кой знае защо, сякаш и двамата не можаха да измислят какво да кажат. Джоя се загледа в ръцете му, толкова груби, силни и мъжествени. Всъщност лицето му също бе грубо и мъжествено, както и тялото. А колкото до силата, трябваше само да го погледне, за да разбере, че той може да се справи в почти всяка ситуация.

Изведнъж осъзна, че е ужасно уморена да бъде винаги силната, винаги практичната. Всичко идваше от това, че е най-голямото дете в семейството, но изведнъж почувства почти непреодолимо желание да се опре на някой още по-силен. А Тадеъс бе несъмнено силен по свой собствен безмълвен начин.

Изпи последната глътка кафе и се задави. Закашля се и притисна ръце към горящите си бузи. Очите й се замъглиха от сълзи.

— Хей, какво ти е? Дай ми чашата, преди да си я изпуснала — той скочи, притисна тялото й към гърдите си и започна да я тупа по гърба.

— Извинявай Май ще кажеш, че не съм свикнала да пия — задъха се Джоя. Знаеше, че трябва да се отдръпне, но нямаше сили. Нито желание. — След минутка ще съм като нова.

— Не се безпокой — ръката, която я потупваше, започна да се движи в лениви кръгове по гърба й.

Притиснала глава към рамото на мъжа, Джоя долови аромата на сапун и нещо по-неуловимо — нещо мъжествено, което заплашваше да замъгли здравия й разум.

Сякаш чувствен мираж ги бе впримчил в магията си, увиснали във времето и пространството. Тад много бавно вдигна ръката й и я сложи върху гърдите си.

— Ето... усещаш ли какво ми причиняваш?

Сърцето му бясно биеше под дланта й. Джоя почувства как се приближава все повече към него, докато съзря блясъка в очите му, едва забележимия белег на брадичката.

Целуни ме, по дяволите! Какво чакаш?

Да не си полудяла? Та ти дори не го познаваш!

Тадеъс бавно вдигна ръка и я притисна към лявата ѝ гърда. Странно, но в този жест нямаше нищо сексуално. Въпреки това пулсът ѝ неочаквано се ускори и коленете ѝ се подкосиха. Той нежно отмести длан, ала кожата ѝ пламна от допира.

— Сърцето ти сякаш играе аеробика.

Бе потресена от неговата безцеремонност. Какво правеше той с нея? Опитваше се да докаже нещо? Добре, доказа го! Каквото и да беше.

Странно, не се бе чувствала по този начин след онзи ужасен, безкраен период на преображения, наречен съзряване. Тогава се бе заклела да стане монахиня, след като едно момче от нейния клас каза на всички, че тя не може да се целува, защото бе получила по-добра оценка от него на контролното по история. Никога не го бе хващала за ръка, какво остава за целувки, но с помощта на чувството си за хумор успя да се справи.

— Боя се, че кафето ти е изстинало, но и без това вече е късно — тръгвай си и ме остави да осъзная какво правиш с мен! Трябва да мога да те погледна, без да изпитвам желание да сваля дрехите ти!

— Да, наистина. Трябва да проведем няколко телефонни разговора.

— Още веднъж ти благодаря, че ме спаси — тя изведнъж помръкна.

— Няма защо. Но друг път не шофирай без резервна гума, дори ако трябва да я сложиш на покрива. Разбра ли?

— Да, господине. Обещавам, господине.

Странно, но забеляза весели пламъчета в очите ѝ.

— И не бъди толкова самоуверена — изръмжа той, без да я поглежда, и излезе.

— Да, господине — прошепна Джоя и се облегна на вратата да го изпрати.

Тад стигна до колата си и спря. Сигурно по пътя умът му бе престанал да работи, защото иначе никога нямаше да направи това, което стори. Но понякога човек трябва да прави каквото му се прииска, за да не получи язва.

Или поне така си каза, когато изтича обратно към оранжевата къща, изкачи стъпалата, премина през дървената веранда и грабна

жената в обятията си.

Джоя не би могла да произнесе и дума, дори от това да зависеше животът ѝ. Остана неподвижна, докато той я притискаше към мускулестото си тяло и я целуваше така, че ѝ се зави свят.

След този първи миг на лудост вече не я притискаше така силно и тя спокойно можеше да се отдръпне ако не беше сладостният натиск на устните му, плахото докосване на езика и преди всичко стенанието, което се изтръгна от гърдите му, когато отново я привлече към себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джоя винаги се бе гордяла, че е уравновесена. През първата година в колежа се влюби за пръв път в живота си — силно и неочаквано. Той се казваше Джон Пирели и беше художник. Паникьоса ли се тя? Хвърли ли се в обятията му? Загуби ли си ума, направи ли нещо, което да провали целия ѝ живот? Едва ли. Не бе в неин стил да си губи ума. Напротив, реши да не се пренася в ателието му, докато не го заведе у дома, за да го запознае със семейството. Включително с Анджи.

Краят на тази първа и единствена голяма любов беше бърз и тъжен. Джоя се примири, защото нямаше друг избор. Сигурно подсъзнателно е била подготвена за това, иначе нямаше да настоява на тази среща. Анджи не бе виновна, за дето всеки мъж, който я погледнеше, веднага забравяше, че съществуват други жени.

Горкият Джон. Той нямаше никакви шансове, но Джоя трябваше да се досети. Анджи измисли някаква причина да замине при една приятелка в Шарлот до края на ваканцията, но и да бе останала, нямаше да има значение. Само дето Джоя сигурно щеше да направи някоя глупост и да обърка нещата още повече.

Джон бе изключителен, или поне тя тогава мислеше така. Бе с десет сантиметра по-висок от нея и двамата имаха забележително еднакъв вкус за храна, музика, книги, дори за времето. И двамата обичаха дъждовните дни, когато можеха да седят на топло с пица, вино, книги и хубави плочи. Джон говореше с възторг за външния ѝ вид, казваше ѝ, че е неповторима, елегантна, истинска поезия. По това време тя не усещаше шаблона в думите му, а го смяташе за много почувствителен от всички останали мъже на света.

Но елегантността и поезията не струваха нищо пред едно сладко дребно телце и две яркосини очи, които можеха да спрат и танк.

Джоя не обвиняваше Анджи. Не можеш да съдиш човек за външността му. Анджи бе виновна, задето е неустойма не повече, отколкото, че няма слух. Всъщност гените на семейството бяха доста

равномерно разпределени между осемте деца. Някои имаха талант, но им липсваше здрав разум, други бяха умни, но без особен талант. Някои бяха красиви, а други — способни. Джоя обичаше да мисли, че дарбата ѝ се изразява в практичността. Нейна бе идеята да се купуват стари мебели от разпродажбите, да се поправят, полират и препродават с печалба. Бе забавно и научи много за обработката на дървото, въпреки че така и не стана майстор — тапицер. Пак тя измисли да започнат търговия с хранителни стоки и макар накрая да се окаже, че никой, освен нея не се занимаваше със снабдяване, транспорт и счетоводство, това бе един полезен опит.

Дарбата на Анджи, освен че бе умопомрачителна красавица, беше любовта ѝ към децата. Веднага щом порасна достатъчно, смени Джоя в грижите за по-малките, за да ѝ даде възможност да се подготви за колежа, а по-късно си намери работа в кабинета на детски лекар. И най-лошият ѝ враг, ако имаше такъв, не би отрекъл, че душата ѝ е красива колкото лицето. Не бе нейна вината, че всяко момче, което Джоя харесваше от седми клас до първи курс в колежа, забравяше за нея след първия поглед към по-малката ѝ сестра. Тъй като бе реалистка, направи това, което бе нужно — напусна дома си и се премести на петстотин километра на изток. И макар никой да не бе споменал нищо, тя имаше смътното подозрение, че това бе причината баба Джоя да ѝ подари къщата, която иначе нямаше стойност. Още първия път, когато дойде в града, агентът по недвижими имоти ѝ обясни, че вероятността да я продаде или даде под наем е практически равна на нула.

— Практична ли? — измърмори тя. За практична жена правеше прекалено много бели: засега бе успяла да разлее цял литър мляко, да изпусне на пода едно сурово яйце и да загуби ключовете от колата си.

Всичко по реда си, каза си твърдо и за сетен път реши да не мисли за Тад Крийд. Посипа яйцето на пода със сол и изля млякото от сапунерката. После отиде в банята и се погледна в огледалото, за да провери дали под различен ъгъл изглежда различна.

Защо, за Бога, той я целуна? Какво се опитваше да докаже? Започваше да си мисли, че всичко между тях е плод на развихреното ѝ въображение. Единствената им среща се окаже плод на недоразумение. Случайно се видяха на пристанището, а после тя спуска гума и той ѝ помогна. Е, и какво от това?

О, престани да анализираш всичко, изръмжа тя към отражението си. Просто мъжете постъпват така. Това е нещо като условен рефлекс, когато срещнат що-годе прилична на вид жена. Сигурно се е опитвал да разбере дали е леснодостъпна, след като вече е вложил доста пари за вечерята ѝ и е навъртял немалко километри заради нея. Ако си бе направил труда да я попита, щеше да му каже отговора.

Не бе недостъпна — при подходящи условия би могла да е и романтична, но в никакъв случай не беше лекомислена. Имаше ум в главата дотолкова, че да не се хвърли в леглото на първия мъж, който ѝ даде знак. Не че той ѝ бе дал някакъв знак.

От друга страна...

Телефонът иззвъня и Джоя се затича да го вдигне, доволна, че има повод да прекъсне самоанализа си. Вече бе закъсняла повече от час, а трябваше да отиде в парка, в две административни сгради и да опече торта за една осемдесетгодишнина.

— Здравей, Джоя. Тад се обажда. Свободна ли си довечера? Имам предвид, ако искаш да отидем на вечеря...

Изведнъж дланите ѝ се изпотиха, а стомахът ѝ се сви. Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои и отговори с уравновесеността на двацет и седем годишна жена, която от шест години живее самостоятелно.

— Здравей, Тад. Ако нямах, искам да кажа трябва да изпека торта — господи, мозъкът ѝ отказваше да работи. Пред очите ѝ изплува сцената на целувката. Сякаш отново почувства устните му, огъня, който едновременно я разтърси и успокои.

— Няма значение, беше само предложение — измънка Тад и тя изведнъж се уплаши, че той ще затвори и повече няма нито да го види, нито да го чуе.

— Не, слушай, защо не дойдеш да вечеряме при мен? Мога да направя две пържоли, докато се пече тортата. После дълго трябва да я украсявам, но ти можеш да ми правиш компания и да разговаряме или да слушаме музика. Или нещо друго.

За предпочитане нещо друго, помисли тя и веднага опита да се овладее. Ако не внимаваше, отново щеше да си има неприятности. Но този път Анджи не можеше да ѝ помогне да не се прави на глупачка заради един мъж, който само си убива времето.

— Сигурна ли си, че е удобно?

— Разбира се — никога не се бе чувствала по-сигурна. Или по-малко сигурна.

— Прекрасно. Аз ще донеса пържолите и бирата. Какво вино предпочиташ?

— Няма значение. По-добре да свърша първо това „Бордо“, а може да изпия и една бира.

Как можа да каже такава глупост? Щяла да изпие една бира! С други думи, готова е да се хвърли в огъня, за да му се хареса.

Остави слушалката, върна се в кухнята и изстърга яйцето. После взе четката. Поне кухнята ѝ щеше да блести.

Тад изпъна крак и размърда пръсти. От часове клечеше в тези храсти и чакаше удобна възможност да влезе в хангара на полуразрушеното пристанище. Вътре имаше два кораба — виждаше мачтите им над металния покрив. За съжаление се виждаше и пушек, който излизаше от кривия кюнец, стърчащ от прозореца, а пред вратата бе паркиран кален пикап с ремарке. Тук бе идеално място да се скрие корабът, докато утихне шумотевицата или докато се намери купувач. Според Тад за такава яхта можеха да се вземат стотина хиляди, а единствените разходи биха били няколко кутии боя, комплект нови платна, пристанищни такси и фалшиви документи. Ако не се смятат подкупите.

Трябваше да е някъде тук! Ако яхтата бе стигнала до Вирджиния, щеше да разбере. Трябваше да е в радиус от петдесет-сто километра. Проблемът с тези километри бе, че в тях имаше много тайни места, а Тад вече нямаше време. По свои съображения Кон Съмърфийлд, собственикът на „Пътеводна звезда“, бе решил да не се обажда в полицията. Някой му бе препоръчал Тад, а отначало работата изглеждаше проста — намиращ, доказваш, задържаш. Но след почти месец не бе хванал нищо, освен настилка. На два пъти почти намери яхтата, но тя му се изплъзна, преди да успее да се доближи достатъчно, за да се убеди в подозренията си, какво остава да се качи на борда, за да ги докаже. Този тип бе хитър като лисица. Тад бе сигурен, че го е засякъл, когато успя да си уреди покана за тържество на борда на яхтата, закотвена до „Пътеводна звезда“, по това време вече „Морска звезда“.

Съмърфийлд започваше да нервничи. Ако се обадеше в полицията, щяха да пострадат не само гордостта и джобът на Тад, но и професионалната му репутация щеше да отиде по дяволите. А в неговата работа добрата репутация бе всичко.

Яхтата трябваше да е някъде тук! А той бе длъжен да я намери. Вече бе вложил прекалено много време в тази работа, повечето от което прекара точно както в момента — в чакане и наблюдения. И колкото неприятно и досадно да бе това, предпочиташе го пред необходимостта да се смеси с тълпата яхтсмени в Палм Бийч и да се мъчи да измъкне информация, докато се опитва да не хване морска болест както винаги, когато стъпеше на някоя от тези луксозни плаващи спестовни книжки.

Изведнъж застана нащрек. Вратата на хангара се отвори, излезе мъж в работно облекло и се качи в пикапа. Тад тъкмо смяташе да приключи за днес, но петчасовото му бдение може би все пак щеше да се увенчае с успех. Ако не друго, поне щеше да задраска това място от списъка на възможностите.

Не смееше дори да диша. По това време на годината храстите трудно можеха да се нарекат прикритие, а и бе прекалено близо, за да се чувства в безопасност.

Хайде, приятел, тръгвай. Краката ми вече дори не искат да говорят с мен.

Двигателят забръмча, закашля се и замлъкна. Тад изруга. Стартерът изстърга и моторът бавно заработи. Тад тъкмо опитваше да се изправи, когато вратата отново се отвори и широкоплещест мъж с престилка размаха ръце:

— Хей, Елмо, вземи и малко сиренки.

Тад изрази без никакви задръжки чувствата си и се измъкна от гъсталака.

Когато стигна до апартамента на Ти Джей, вече бе почти шест часът. Брат му току-що си бе взел душ и, както се оказа, бе изразходвал топлата вода.

— Много съм ти благодарен — изръмжа Тад.

— Откъде да знам какви са плановете ти? Когато излизаш, аз още спя, отсъстваш цял ден, а ако случайно се блъсна в теб, не можеш да кажеш една човешка дума. Нищо чудно, че Джеки те изостави. Ако една жена не е мазохистка...

— Остави бившата ми жена на мира — гласът на Тад бе спокоен, а погледът му почти нежен, но пред този поглед хората замръзваха.

— Добре де, извинявай, само се шегувах. Слушай, ако тази вечер нямаш ангажменти, защо не дойдеш с мен на гости?

— Не, благодаря.

— Хайде, Тад, заради мен. Джини е поканила толкова хора, че един повече или по-малко няма значение. Колкото повече, толкова по-весело, нали?

— А какво стана с как се казваше, заместничката на Сенди?

— Джиджи? Хубаво момиче. Истинска сладурана. Майка ѝ седи на пост до леглото ѝ.

Тад събу мокрите си чорапи, намръщи се при вида на побелелите си сбръчкани крака и побърза да влезе в банята, докато все още имаше малко пара.

— Някой ден ще погледнеш оплешивяващото си теме и ще се чудиш къде е изчезнала косата ти.

— Оплешивяващо теме? — Ти Джей се взря в голямото огледало. Винаги се бе гордял с високото си чело. — Оплешивяващо? Ти си сляп, знаеш ли? Не само сляп, а и завистлив.

Зад полуотворената врата Тад се съблече и веднага настръхна. Развъртя докрай топлия кран и оттам потече слаба струйка вода. Описа с най-цветисти изрази фирмата, която бе превърнала тази пристанищна надстройка в апартамент, без да си направи труда да уплътни стените.

— Защо не си намериш свястно жилище? — надвика той душа.

— Защо? Тук има атмосфера, жените го харесват и е евтино. Какво повече може да иска човек?

Тад не отговори. Изкъпа се за рекордно кратко време и облече черна риза и кафяви панталони, след това намери пуловер и чорапи в куфара, който така и не бе разопаковал.

— Какво реши? Ще дойдеш ли с мен? — Ти Джей пробваше спортни сака от препълнения си гардероб. Накрая избра едно тъмносиньо. — Какво мислиш? Прекалено ли е официално? Синьото подчертава тена ми.

— Господи, колко си суетен! Слушай, отивам на вечеря, но ще се върна рано. След това вероятно пак ще изляза. Ако се прибереш преди мен, не ме чакай.

— О! Каква е тази вечеря? И се парфюмираш? Май не отиваш да вечеряш в закусвалня.

— Ще бъда на вечеря с дама. След това мисля отново да отида на пристанището. Тези типове все някога трябва да се ометат.

— Остави пристанището. Каква дама? Дори не знаех, че край теб има жена.

— Млъкни, бързам. И какво, по дяволите, си направил с другите ми обувки?

— Под дивана са. Коя е тя? Онази червенокоса касиерка от закусвалнята ли? Как се съгласи да излезе с теб? Сигурно не заради красивото ти лице, братко. Какво направи, разправи й приказката как съпругата те е зарязала, когато животът ти е висял на косъм? — отскочи назад и вдигна ръце: — Шегувам се, шегувам се! Не по носа! Татко каза, че ако пак го счупя, пръста си няма да помръдне да го оправи.

Юмруците на Тад бавно се отпуснаха. Не знаеше дали щеше да ги стовари върху носа на брат си. Никога не го бе удрял, макар че той често го предизвикваше. Не се разбираха и Тад често се чудеше защо си прави труда да поддържа отношенията им. Ако зависеше от Ти Джей, той не би положил никакви усилия.

— Добре, но не се бъркай в личния ми живот, чу ли? С кого се срещам и какво правя не е твоя работа. Ако ти преча, ще се пренеса в мотел. Без съмнение ще бъде по-поносимо.

Ужасът в очите на Ти Джей бе съвсем искрен. Тад имаше многогодишен опит с разчитането на лица и жестове, на изречени и неизречени думи.

— О, добре. Ядосан съм, защото цял ден седях на четири крака в калта и тръните, за да чакам някакъв пуяк да отиде да си яде овесената каша и да ме остави да хвърля един поглед на пристанището. Извинявай.

— Мислиш, че си намерил каква беше там звезда?

— Откъде да знам? Цял ден беше пълно с хора и няма ни един прозорец — не бе казал на Ти Джей нищо повече от необходимото, но все пак трябваше някак да обясни защо виси тук. Ако възнамеряваше да използва брат си за прикритие, налагаше се да го запознае със ситуацията, поне за да предотврати възможността Ти Джей да се разприказва, пред когото не трябва.

— Извинявай за водата. Ако знаех, че имаш среща...

Ти Джей притежаваше неустоим чар, който толкова пъти бе карал Тад да му прощава. Двамата бяха израснали в различни къщи, в различни градове и в съвсем различна среда, но поддържаха връзка помежду си. Тад бе престанал да се вижда с баща си още преди да реши да постъпи в полицейската академия. По това време баща му бе във вихъра на втория си развод, а съпруга номер три, която едва ли бе по-възрастна от големия му син, вече чакаше дете.

— Няма значение — каза Тад накрая. — Може би не е толкова лошо да се започне вечерта със студен душ.

Джоя облече жълтата рокля от изкуствена коприна. Цялото съдържание на гардероба ѝ бе натрупано върху леглото, но нищо не подходеше. Имаше само джинси и официални рокли. Изведнъж всичките ѝ дрехи се оказаха старомодни, скучни и прекалено практични. Освен жълтата рокля, но дори тя можеше да се пере в пералня.

По-добре да сложи джинси. И без това имаше работа. Още не бе довършила тортата.

Джинсите ѝ стояха добре. Облече най-хубавото си черно поло, обу ниските си червени обувки и завърза косата си с червен копринен шал, така че да скрие ушите си. Няма нищо непочтено в това да покажеш предимствата си, каза си тя. Или най-добре да скриеш недостатъците си.

Бе готова прекалено рано и се зае с тортата. Скоро си затананика. Когато печеше сладкиши, заниманието я поглъщаше изцяло. Щом чу стъпките на Тад по верандата, блатовете вече бяха във фурната и изпълваха цялата къща с божествен аромат.

Тад цяла минута стоя на вратата, загледан в младата жена, а Джоя за първи път в живота си имаше чувството, че е онемяла. Мъжът бе толкова привлекателен! Лицето му издаваше силен характер и чувство за отговорност — качества, които тя високо ценеше. Носът му не бе класически, но очите бяха наистина прекрасни. Колкото до устните тя премигна и се овладя.

— Заповядай — покани го тя.

Мъжът мина край нея и я докосна, преди да е успяла да се отмести. Джоя внезапно усети слабост, сякаш не бе слагала и троха в устата си няколко дни. През всичките си двайсет и седем години не бе усещала толкова силно присъствието на друг човек.

— Това ли са пържолите? — попита, мъчейки се отчаяно да се овладее.

— Пържолите... О, да, това са пържолите — пхна ги в ръцете ѝ и веднага ги взе обратно. — Аз ще ги занеса. Те са мокри, искам да кажа, студени. О, по дяволите, бирата! Веднага се връщам.

Докато се разположат в блестящата ѝ от чистота кухня, Джоя бе възвърнала донякъде самообладанието си. Наистина трябваше да обогати светския си живот. Ако дотолкова бе загубила форма, че да не може да покани един мъж на вечеря, без да си глътне езика, значи наистина имаше проблеми.

Тад не изглеждаше много по-добре.

— Това ли е тортата? — кимна мъжът към блатовете, които тя извади от фурната и обърна върху кърпи да се изстудяват. — Значи вече е готова.

— Съвсем не. Трябва да ѝ сложа лимонов крем и кокосова глазура, а отгоре искат ловна сцена. Мислех да направя синя вода, кокосова лисица, карамелено блато, а може би и шоколадова патица. Как мислиш, много ли е?

— Искаш да кажеш, че хората ядат такива неща? — попита той и загреба с пръст от лимоновия крем.

Джоя проследи с поглед движенията на мъжа. Имаше хубави пръсти. И хубави ръце. Всъщност всичко в него бе хубаво по някакъв свой необичаен начин.

— Разбира се, че ги ядат. Аз правя много хубави торти.

— Опекла ли си още една?

— Не, но имам плодов сладкиш.

— Сигурно сладкото не е полезно за теб — произнесе той разсеяно, сякаш мислеше за друго.

Тя също бе объркана, но се прикриваше по-добре.

— Знам. Опитвам се да ям и много полезни неща, за да компенсирам.

Сякаш възприел това откровение като покана, Тад огледа младата жена от блестящата синкавочерна коса с червения шал към черния

пуловер, който подчертаваше малките ѝ високи гърди, надолу към престилката, която бе завързала около кръста си.

— Морски възел — отбеляза той. Тя кимна. — Караш ли яхти?

— Не, но съм страхотна на кану, ако никой не мърда.

— Мен пък ме хваща морска болест — призна Тад и се намръщи, сякаш съжаляваше, че го е казал.

Но това признание разчупи леда.

И двамата заговориха. Джоя му разказа за корабчето, което дядо ѝ бе строил през последните осемнайсет години от живота си. То все още стоеше в гаража, защото бе прекалено голямо, за да излезе оттам, а и никой не вярваше, че няма да потъне.

— Единственият кораб, който някога е имал, беше очукана стара лодка с извънбордов мотор от три конски сили. Но той обичаше морските истории. По-цяла нощ седеше да гледа някой стар филм за подводниците от Втората световна война.

Тад ѝ разказа една случка малко след като бе постъпил на работа в полицията.

— Този старец беше поръчал да го погребат в колата му, отличен Пакард с пробег не повече от сто-двеста километра. Сякаш го е пазел за ковчег.

— Никога не съм виждала Пакард — вметна Джоя, сложи картофите във фурната и отпи от виното.

Беше доста сухо за нейния вкус.

— Изглежда, някой от внуците се бе занимавал с наркотици и бе използвал колата като скривалище — продължи Тад. — Една нощ получихме сигнал, че някой разравя гроба и докато разберем какво става, момчето беше арестувано, отделът за борба с наркотиците бе конфискувал стоката, а старата дама получи за колата предложение, което ѝ през ум не би ти минало.

— Тя, разбира се, не го е приела.

— Напротив, прие го. Ти не би ли?

— Не, ако наистина съм обичала съпруга си. А ти?

— Веднага!

Но тя знаеше, че Тад лъже. У него имаше изключителна нежност. Да, нежност бе точната дума, въпреки че с всички сили опитваше да се преструва на грубиян.

И двамата не знаеха какво друго да кажат. Изведнъж Джоя скочи с нервен смях:

— Трябва да запаля огъня, ако искаме тази вечер да ядем — отвори задната врата и шумно завлачи скарата.

Тад последва младата жена навън.

— Влез, аз ще се заема с това — нареди той. Още бе с дебелия си пуловер, макар че бе свалил сакото. — Вече трепериш. Къде държиш въглищата?

Тя наистина трепереше, но не само от студ. Когато мъжът мина покрай нея, докосна гърба ѝ само за миг, но това бе достатъчно да я възпламени.

Дали щеше пак да я целуне? О, дано.

Господи, какви ги мислеше? Та той само предложи да запали огъня!

Стига глупости! Този човек само минава през града — на гости на брат си или нещо такова. А тя, въпреки че обичаше безобидните целувки — защото целувката можеше да бъде и приятна при определени обстоятелства — не бе сигурна дали иска да се забърква в такова нещо с Тад Крийд. Според нея имаше два вида целувки. Едната, тип „Благодаря ти за приятната вечер“, е с мъж, когото харесваш достатъчно, за да прекараш няколко часа в неговата компания, макар и двамата да нямате желание да продължите до второ действие.

Първата целувка на Джон Пирели бе от втория вид. Бум! За една секунда от първо действие право в трето.

Подаде на Тад кофата и остана загледана в него, докато той натрупа въглищата в огнището и ги заля с бензин. Беше с гръб към нея, но тя виждаше колко сръчно се справя. Той бе мълчалив, сдържан човек и тя не знаеше нищо за него. Освен че след първата целувка се бе озовала дори след трето действие и не можеше да си позволи още една. Защото след още една целувка би могло да се случи нещо непоправимо любов например.

Веднага взе решение — ще вечерят, ще поприказват, а след това тя ще се заеме с украсяването на тортата и ще бъде толкова заета, че той ще си отиде. И това ще бъде краят. Повече никакви целувки, никакви усложнения. Точно така трябваше да постъпи. Тези екзотични вечерни посещения, колкото и да са приятни, бяха съвсем непрактични. Когато, и ако, откриеше мъж, който бе в състояние да

издържи успешно проверката с Анджелика, можеше да се замисли дали да подхване връзка с него, защото нямаше особено желание да остане цял живот сама. Но имаше достатъчно ум в главата, за да не се забърква с мъж като Тад Крийд — мъж, който се появява отникъде, помита всичките ѝ защити, без дори да се опита да го стори, и после изчезва в залеза. Сам.

Погледна с откровен копнеж мъжа и въздъхна. В някои моменти практичността можеше да се окаже доста болезнена. Това бе истината.

ПЕТА ГЛАВА

Събитията се развиваха точно по плана на Джоя чак до момента, в който вятърът се засили и тя скочи от масата да покрие скарата, за да не се разхвърчат искри. Тад попита какво става, а тя му извика през рамо, че се връща веднага.

Когато той излезе след нея, вече бе затворила отдушника и се бе навела да бутне капака с една пръчка. На верандата нямаше място дори да се обърне, а скарата бе точно в средата. Вратата блъсна младата жена по гърба и тя инстинктивно протегна ръка да се подпре.

Всичко стана изведнъж — ударът, парещата болка, викът на Джоя. Тад бързо я хвана през кръста и я издърпа.

— Къде? Ръката ли? Лицето? О, Господи, дай да видя — сложи я да седне на пода.

Тя се овладя. И преди се бе изгаряла — рискове на професията.

— Ръката ми само ръката.

— Дай да видя! — той бе коленичил зад нея и Джоя си позволи да се облегне на него. Само за миг, само докато си поеме въздух. — Трябва да сложим лед.

— Може би мазнина?

— Първо студена вода, а после ще видим. Можеш ли да станеш?

— Изгорила съм си ръката, на крака — но още щом се изправи, имаше желание отново да седне.

Той я прегърна през кръста и се взря загрижено в лицето ѝ.

— Добре ли си?

— Само ми се гади. Мразя болката.

— Това е шок. Не се безпокой, ще мине — заведе я в кухнята.

Джоя се чувстваше като симулант, още повече, че усещаше по-осезателно силното му тяло, отколкото ръката, която я болеше чак до рамото. Тад пусна студената вода. Постепенно болката намаля, докато накрая остана само тъпо пулсиране. Гърдите на мъжа бяха притиснати към гърба ѝ, стоманените му пръсти стискаха китката ѝ като белезници. Кичур коса падна върху лицето ѝ. Бог знае колко далеч бе

отвял вятърът шала ѝ. Тези дни трябваше да се подстриже. По дяволите и ушите, и шията!

Усети как свободната ръка на Тад гали косата ѝ. Чу го как прошепна: „Черна коприна“ и потръпна. Заради шока от изгарянето, разбира се, не от докосването.

— Благодаря за водолечението. Почти ми мина — това бе малко преувеличено, но имаше нужда да се откъсне от мъжа, преди да е станало твърде късно.

— Добре, нека погледна. Ако кожата е разкъсана, ще те закарам до болницата. С изгарянията шега не бива.

Джоя се отпусна на стола, който мъжът ѝ подаде. Започваше да ѝ се вие свят.

— Стига си ме глезил. През цялото време ми се случват такива неща — порязвания, изгаряния, всякакви глупости. Освен това болницата е чак на другия край на града. Пък и мразя болниците. И кожата не е разкъсана. Ще се оправя.

— Къде държиш бинтовете?

Отговори му, като трескаво се чудеше дали бельото ѝ не виси още върху душа. О, какво значение имаше? Преди да е успяла да си поеме дъх, той се върна с тубичка крем и пакет марля, който сигурно се търкаляше в аптечката от Първата световна война.

— Нямам нужда от превръзка.

— Ако не те превържа, непрекъснато ще се опираш в нещо и ще те боли. Имаш ли стари ръкавици?

— Гумени, брезентови, вълнени, кожени...

— Няма значение, остави — коленичи пред нея на пода и намръщено огледа червения белег от кутрето до китката. — Няколко дни ще си представяш, че си царица.

— Виждал ли си някога царица да украсява торта? Или да почиства аквариум? Или да пресажда фикус?

Тад изръмжа неодобрително и започна да нанася мехлема върху изгорената кожа. Джоя навъсено гледаше косата му, в която се прокрадваха сребърни нишки. Бе гъста, и в същото време изглеждаше невероятно мека. Мъжът се изправи, изтри ръце в една измачкана кърпичка и затвори мехлема.

— Добре, да отидем във всекидневната. Там можеш да си легнеш, а аз ще ти приготвя нещо горещо и сладко за пиене.

— Искам кафе без захар и без сметана.

— Ще го изпиеш със захар. От шока можеш да получиш хипогликемия.

— Да не си лекар?

— Бивш полицай. Ще се изненадаш, ако ти кажа колко често практикуващите тази професия получават шок.

Тя бе смаяна. Никога не би се досетила, но след като ѝ каза, ѝ се стори толкова естествено — това самообладание, тази нежност, която се опитваше да скрие зад грубостта си.

— Каза бивш полицай?

— По-добре да направя кафето — започна да събира марлите, но Джоя го дръпна за пуловера.

— По дяволите, Тад, защо не искаш да говориш с мен?

— Мислех, че говорим. Голяма или малка чаша кафе?

С други думи, не се бъркай в личния ми живот. Тя се ядоса.

— Малка, щом трябва да е със захар. Много си самодоволен, нали?

— Самодоволен? — застина той.

— Ами с тия дребни тайни за твое сведение, аз само се държа възпитано. Не ме интересува дали си бил продавач на обувки, или балетист. Да не мислиш, че ще те моля?

— Какви глупости говориш? — Тад приближи до канапето и притисна ръка към челото на Джоя. — Да нямаш температура?

— Не, нямам температура. Имам... Аз съм... — за свой ужас Джоя усети, че носът ѝ почервенява, зъбите ѝ започват да тракат, а очите ѝ се наливат със сълзи. Неволно вдигна изгорената си ръка и ги изтри. Изненадващата остра болка бе последният удар.

Тад грабна младата жена в прегръдките си, а тя се разрида на рамото му. Той шепнеше някакви безсмислени думи, успокояваше я като дете, но това я накара да се разридае още по-силно. Най-лошото бе, че се страхуваше да спре, защото тогава той щеше да я пусне, а лицето ѝ бе подпухнало, ушите ѝ стърчаха през косата и...

— Извинявай заради тортата.

— Тортата?! — повтори Тад слисано.

Всичко в тази работа го объркваше. Най-вече жената. Бе оказвал първа помощ на много хора, но никой не му бе въздействал така. Сега чувстваше болката в ръката ѝ, заседналата в гърлото ѝ буца, сякаш той

изпитваше всичко това. Защо? По дяволите, започваше да се влюбва, а се бе заклекл подобно нещо никога вече да не се случи. Разбира се, това не означаваше, че не иска да спи с нея — тя го държеше в състояние на почти постоянна възбуда от първия път, когато се наведе да вдигне салфетката и съзря дългите ѝ стройни крака. Но това беше секс, обикновен секс без усложнения. Тад не беше импотентен, но както повечето мъже, които са се парили, изпитваше дълбоко отвращение към любовта. Любовта бе като подвижни пясъци, а с жена като Джоя би приличала повече на тресавище.

Но как бе могло да се случи? Дойде да се извини от името на Ти Джей и я видя как седи на верандата, увита с този шал. Косата ѝ блестеше и изглеждаше толкова...

Добре, заведе я на вечеря. Някой от семейство Крийд ѝ дължеше извинение, но този някой беше безотговорен тип. Нещата можеха да свършат дотук, но после я срещна няколко пъти случайно в града и. О, Господи! Бе толкова приятно да я гледа! Тя се движеше, сякаш в главата ѝ непрекъснато звучеше музика, а той винаги бе харесвал жени с хубава походка. Нещо повече, тя умееше да се шегува със себе си. Можеше да го накара да се усмихне. Не, можеше да го накара да се засмее! Толкова отдавна никой не го бе карал да се смее, че почти бе забравил как се прави това.

Но най-лошото бе, че му е толкова приятно да я държи в прегръдките си, да се грижи за нея, да пресушава сълзите ѝ. Ако и това не бе сигнал да се измъкна, докато все още може, то не знаеше какво друго би могло да го накара да избяга.

— Слушай, тортата може да почака.

— Не, не може! Трябва да я занеса в старческия дом в девет сутринта. А и кремът трябва да попие.

— Добре, ще ти помогна — човече, какво правиш?! — Ето, разбрахме се. Сега престани да плачеш. Ще ти донеса кафето и после ще довършим тортата — отново измъкна смачканата си кърпичка и я пхна в здравата ѝ ръка. Изгорената лежеше на рамото му и му беше толкова приятно, че изпита страх.

Кафето бе силно и той му бе сипал три лъжици захар и малко бренди.

Джоя се намръщи.

— Изхабил си хубавия коняк.

— Не е чак толкова хубав. Пък и за какво го пазиш, ако не за такива случаи?

— За сладкишите ми е хубав. Може да не е „Курвоазие“, но е скъп.

— Тогава вдигни цената на тортите.

— Той е за ореховите сладкиши. Някои ги обичат с коняк, а други — с уиски.

— Сега разбирам защо имаш толкова клиенти — усмихна се Тад и придърпа един стол. — Надявам се, че имаш разрешително за търговия с алкохол.

— Много преди да занеса сладкиша, алкохолът ще се е изпарил. Е, може би в плодовата пита. Говориш точно като бивш полицаи.

— Изпий кафето — подаде ѝ Тад чашата. — Цялото.

Беше по-лесно да се подчини, отколкото да спори.

— Все едно, че пия конфитюр.

— Нали обичаш сладко? Хайде, престани да спориш за всичко.

— Не обичам всичко сладко. Харесват ми контрастите — горчиво, сладко, тръпчиво, горещо.

— Ще се възползвам от сладкото, горчивото и горещото — заяви той и впи поглед в очите ѝ.

Джоя изведнъж се почувства неловко, изправи се и спусна крака на пода. Напрасно опита да приглади косата си.

— Сигурно изглеждам, ужасно.

— Напротив. Носът ти е малко червен и очите — леко подути, но като цяло си добре.

— Как е при полицаите? — изръмжа тя. — Дават ли клетва да казват винаги истината, цялата истина и нищо друго, освен истината? Много съм ти благодарна.

Мъжът се засмя и Джоя усети как раздразнението ѝ се стопява. Нима можеше да се сърди на човек, който я сложи да легне, намаза ѝ ръката с мехлем и дори предложи да довърши тортата ѝ? Всъщност защо изобщо толкова се вълнуваше? Какво значение имаше какво мисли за нея?

Добре де, имаше значение. Искаше той да ѝ каже, че е красива, дори след като е плакала, че тази купа сено е любимата му прическа и че подутите ѝ очи му приличат на сапфири. И щом се впусна в мечти, защо да не ѝ каже още, че Бог в безкрайната си доброта е решил ушите

й да стърчат, защото би било престъпление такива добре оформени ушни миди да останат незабелязани?

— Слушай, беше ми много приятно, но имам работа. Ако бъдеш така добър да домъкнеш кошницата, мога да се справя с останалото — изправи се прекалено бързо и се олюля.

— Много си твърдоглава, знаеш ли? Тази вечер няма да ти позволя да правиш проклетата си торта.

— Не ставай глупав. Разбира се, че ще я направя.

— Една глътка коняк и вече си пияна. Краката ти се преплитат.

— При моята височина ми е необходимо малко време, докато кръвта стигне до главата. Всякакви бързи движения.

— Престани! Казах, че ще довърша тази торта вместо теб. Може и да се изненадаш, но в детската градина бях най-добър по моделиране с пластилин.

— Ако нещо ме изненадва, то е, че някога си бил дете. Силни мъже като теб... — не довърши и той предизвикателно вдигна вежди.

— Познаваш много силни мъже като мен, така ли?

Като него не познаваше. Ако някога бе приближила дори на десет сантиметра до друг като Тадеъс Крийд, щеше да го почувства до мозъка на костите си. Той бе силен мъж от най-висока класа, бивш полицаи и бивш Бог знае какво, но не му го каза. Нямахше намерение да разменя остроумия с него тази вечер.

— Ако искаш да ми помогнеш, не мога да ти попреча, но престани да се суетиш около мен, чу ли? Това не ми харесва и няма да го разреша.

— Мама ми е казвала, че винаги мога да позная една дама по изисканите й обноски.

С изпепеляващ поглед, който ясно му показваше какво може да направи със своите „изискани обноски“, Джоя го поведе към кухнята. Ръката й пулсираше, главата й се въртеше и честно или не, бе склонна да го обвинява и за двете. Мъдро реши да се заяде за нещо по-конкретно.

— Изхаби цял пакет марля за едно дребно опарване. Чувствам се готова да се кача на ринга.

— Имаш късмет, че не се стигна дотам. Къде е кошницата?

— Ето там — посочи към кошера, в който държеше продуктите за сладкиши. — Жълтата.

Той огледа редицата кошници за бельо в пастелни цветове, взе жълтата и я сложи на масата.

— Доколкото разбирам, това е някакъв цветен код. Какво има в другите?

— В розовата са продуктите за кексове, в синята — за хляб, в бялата — блатове, в жълтата — глазури.

— Да не си специалистка по организация на труда? — погледът, с който я възнагради, бе изпълнен с уважение, или поне тя реши да го изтълкува така.

— Не виждам смисъл да губя време и нерви да се ровя из кухнята всеки път, когато започна да пека нещо. По този начин имам всичко, което ми трябва, и от пръв поглед мога да кажа кое е на свършване, за да го купя навреме.

— И това ли е единствената работа, която можеш да си намериш тук? Изненадан съм, че някоя голяма фирма още не те е лапнала.

Голяма част от напрежението между тях се бе разсеяло, но Джоя все още бе напрегната.

— Ако не си забелязал, в Ривъртън няма кой знае каква промишленост. Би ли сложил миксера тук?

— Ами премести се в друг град. Не си вързана.

— Къщата ми е тук.

— Дай я под наем. Продай я.

— Никой не я иска, а баба я остави на мен. И какво всъщност те засяга? Включи миксера, ако обичаш.

— Може би някой от десетината ти братя и сестри ще пожелае да дойде за малко тук.

— Те са само седем и не искат. Ривъртън не е пъпът на света. И какво всъщност те засяга? Аз питам ли те какво правиш — уволнен ли си, в отпуск ли си, и с какво изобщо се занимаваш като си бивш полицай? — изгледа го с мрачно задоволство и изтърколи на масата един лимон. Не само той можеше да си пъха носа в чужди работи.

— В момента съчетавам работата с удоволствието. Искаш ли да нарежа това нещо?

Да получиш отговор от Тад Крийд бе като да чупиш почернели орехи — едва ли си струваше усилията.

— Не, искам да настържеш около една чаена лъжичка от кората и да изстискаш сока.

Работеха изненадващо добре заедно и докато въвеждаше Тад в изкуството да оформя шоколада и карамела във вид на патици, Джоя успя да му разкаже, че някога е мечтаела да стане оперна певица, че чете любовни романи и „Домашен майстор“, че обича котките повече от кучетата, че е луда по риба и морски деликатеси и че има красива сестра, което малко я плаши.

Това последното го бе разбрал и сам. Сигурно въпросната сестра бе онази на последната снимка — едрогърдата дребна блондинка с бял бански костюм, която знаеше как да протегне крак към фотографа, за да изглежда по-сексапилна.

— Има толкова много интересни неща — продължи Джоя и избърса с бинтованата ръка захарта от бузата си. Говореше за плановете си за бъдещето, но Тад се интересуваше повече от настоящето, тъй като знаеше, че няма да се задържи дотолкова в Ривъртън, та да присъства в това бъдеще. — Знаеш ли, винаги съм се интересувала от астрономията. Но доколкото разбирам, в тази област няма много възможности за работа и няма смисъл да се хабят толкова пари и време за нещо, което не си плаща вложенията. Бизнес управлението е нещо по-практично, особено за човек, който учи като мен — работи една-две години, вземе няколко курса и така нататък.

— На колко години си, между другото? На дваисет и две? Дваисет и три?

Тя постави още една кокосова лисица и погледна през рамо мъжа. Очите ѝ бяха тъмни като боровинки.

— За този комплимент ще ти дам да оближеш една тенджерка. Крем или глазура?

— На колко си години?

— Негодник! На дваисет и седем.

Тад довърши последната патица. Според него не приличаше на никаква позната птица, но Джоя изглеждаше доволна от старанията му. Дваисет и седем. Изглеждаше много по-млада. На деветнайсет е изглеждала още по-млада. Бе заради лицето ѝ, което сякаш излъчваше вътрешна светлина.

Дваисет и седем. Значи единайсет години по-млада от него.

Престорено небрежният му погледи се плъзна по нея и спря на малките розови уши, от които тя изглежда се срамуваше, но които той намираще за неотразими. Реално погледнато, бе виждал много по-

красиви жени. Но това нямаше значение. Тялото му бе реагирало при първия поглед към нея. И той не бе в състояние да стори нищо. Освен да изчезне оттук, докато още може.

За какъв дявол тогава все още се мотаеше в дома ѝ? Облиза сърдито шоколада от пръста си. В онази вечер трябваше да ѝ каже, че Ти Джей няма да дойде и да си тръгне. Търсеше си белята. Съвсем очевидно бе, че не можеше да си позволи мимолетен флирт с нея. Трябваше да избяга, преди да я е наранил. Самият факт, че се грижеше повече за нейното спокойствие, отколкото за собственото си удоволствие, бе още един тревожен сигнал.

— Време е да тръгвам — каза той и се изправи. — Мога ли да ти помогна с още нещо? — наистина ли това, което забеляза за миг на лицето ѝ, бе разочарование?

— Благодаря, но вече направи повече, отколкото трябваше. Ако не ми беше помогнал, цяла вечер щях да се занимавам с тази торта. Какво ще кажеш? Добре изглежда, особено ако присвиеш очи.

— Преди да я дадеш на дядото, свали му очилата.

Тя го изпрати до вратата. Не се поглеждаха и тишината бе чуплива като лед. Просто бяха прекарали три часа заедно, бяха спорили за предимствата на кънтри музиката над класическата, на бирата пред виното, на котките пред кучетата и дори на любимата му мексиканска кухня пред морските деликатеси.

Той не я целуна. Не каза нищо за нова среща. В момента, в който седна в колата, Джоя се сети, че в хладилника са останали още две бири. Понечи да извика след него, ала се разколеба.

Задънена улица. Така си казваше Джоя през следващите няколко дни, въпреки че се опитваше да пропъди мислите за Тад.

В сряда по пътя към къщата на Тимбърлейк видя тъмнозелен форд точно като на Тад. Но, разбира се, тъмнозелените фордове не се срещаха толкова рядко. Този бе паркиран до гората между къщата и старото пристанище. Сигурно принадлежеше на ловци. Не можа да види номера заради високата трева, но все едно нямаше да разбере нищо. Не помнеше номера на собствената си кола, защото все го бъркаше с номера на застраховката си.

Новият покрив бе почти готов и идваше ред на стените, което значеше, че бояджиите ще свършат точно по график. Всъщност щяха да свършат, ако водопроводната бригада най-после монтираше инсталацията за новото парно. Последните наематели бяха използвали нафтови печки в стаите и дърва в кухнята, затова Джоя трябваше да изстърже тонове сажди, преди да започне почистването на стария лак.

Бе си донесла касетофона и няколко от любимите си записи. Облечена в отрязани до коленете джинси, жилетка и плетена шапка, младата жена цяла сутрин работи весело. Поне си казваше, че е весела. Припяваше с ариите от „Дон Паскуале“. Не беше ли това достатъчно доказателство?

Вместо да изяде сандвича си със сирене и бобени кълнове, реши да отиде до града и да си вземе пица, млечен шейк и може би порция пържени картофи. Търкането е тежка работа, оправда се тя. Освен това имаше нужда да излезе на чист въздух, след като цяла сутрин бе затворена в тази прашна стая.

Зеленият форд бе изчезнал, но из тясното заливче се носеше красива яхта. По това време на годината се движеха малко кораби, особено толкова нагоре по течението. Тя изключи двигателя и се загледа в яхтата. Денят бе чудесен. Слънцето се отразяваше в огледалната повърхност на водата, а небето бе яркосиньо. Някъде далеч може би валеше, ако можеше да се съди по оловносивите облаци, но засега времето беше топло и приятно.

— Някой ден — обеща си тя. Имаше дълъг списък желания за „някой ден“. Едно от тях бе да пътува. Бе израснала в малко градче в центъра на Северна Каролина, веднъж бе ходила до Вашингтон и веднъж до Мобийл, Алабама, за да бъде шаферка на сватбата на една братовчедка. Нищо друго. Учете в университета в Северна Каролина в Шарлот, най-вече защото бе само на един час път от дома. Преместването от Силасвил в Ривъртън разбуди приключенския ѝ дух. Някой ден щеше да се качи на влака и да обиколи страната или да замине на една от тези съблазнителни екскурзии до Карибските острови, или да отлети до Аляска. Имаше братовчедка в Кодиак.

Припявайки си, запали отново колата. Яхтата се бе скрила. Сигурно бе спряла в това мизерно пристанище, освен ако не принадлежеше на собственика на някоя от онези красиви къщи по-

нагоре по реката. Но не много по-нагоре, иначе железопътният мост би откършил върха на високата ѝ блестяща мачта.

Докато свърши с пицата си, вече бе забравила за яхтата. Чудеше се дали да не се обади на Тад и да му напомни, че при нея са останали две негови бири и че случайно има една тенджера чили, която ще се похаби.

Щеше да приготви чилито и после да реши. Мина край пазара, купи продуктите, след това изтича да сложи яденето да ври. После се върна в къщата на Тимбърлейк. Бе решила да свали всичко, освен последния слой, преди бояджиите да започнат предната стая. Водеха необявена война кой кого ще изцапа, но времето бе на нейна страна. Можеше да си позволи стратегическо изоставане.

Часът беше почти пет, а по това време на годината рано се стъмваше. Бе замръзнала, изтощена и склонна да не си прави труда да звъни на Тад. Чилито можеше да запази в хладилника, а ръката наистина я болеше. Бе я преуморила. Можеше да мине и без поученията му „Нали ти казах“.

Пъхна китката си в найлоновото пликче и успя да се изкъпе. Уви косата си с една кърпа, извади запушалката на ваната, но не излезе веднага, за да се наслади още малко на топлата вода.

Колкото и да се стараеше, не можеше да пропъди мислите за Тад и последната им среща. Пред очите ѝ се завъртяха чувствени образи — Тад, гол до кръста, на колене пред ваната. Дали гърдите му бяха толкова мускулести, колкото изглеждаха?

— По дяволите! — изръмжа тя и се изправи.

Тъкмо излезе от банята и телефонът иззвъня, а преди да успее да стигне до него, някой почука на вратата.

Само това ѝ трябваше, някакъв търговец с тенекиен глас по телефона и кой знае кой на вратата. Последния път бяха трима ловци, които се интересуваха чии са нивите наоколо. Като се сети за шестте хранилки за птички, тя безгрижно излъга, че нивите са нейни и че там не може да се ловува, защото малките ѝ деца цяла година играят навън. Господи, ловците са разбрали, че ги е излъгала и сега се връщаха да я накажат!

Грабна слушалката със здравата си ръка и се опита да увие хавлията около тялото си. Мократа коса капеше по гърба ѝ.

— Ало! — извика тя и погледна трескаво към вратата. — Анджи? Какво се е случило?

— Трябва ли нещо да се е случило, за да ти се обадя?

— Слушай, почакай една минутка. Някой чука — не обърна внимание на възмутения вик. Анджи не обичаше да я прекъсват, когато имаше нещо наум — дребен недостатък, който Джоя бе забравила.

Беше Тад. Джоя вдигна безпомощно рамене, пусна го да влезе и се втурна обратно към телефона. Каквото и да искаше Тад можеше да почака. Анджи никога не звънеше без основателна причина.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ало? Извинявай — Джоя отчаяно се опитваше да завърже колана на хавлията със здравата си ръка. Вече усещаше как водата, капеща от косата, се стича по гърба ѝ, но това дребно неудобство бе най-малкият проблем. По-тревожен бе начинът, по който реагираше на мускулестото тяло на мъжа, на високите скули и орловия нос, на очите, които я приковаваха, разкривайки тайни, за чието съществуване дори не бе подозирала. — Не, Анджи, не съм те забравила — замаха трескаво към люлеещия се стол и Тад удобно се настани в него. — Какво? Работата ли? О, Анджи, не! — обърна гръб на своя посетител, за да чуе на спокойствие колко нещастна е сестра ѝ, как ще напусне работата си и как никой в семейството не проумява, че тя има нужда от съчувствие, не от обвинения.

— Знам, че ще ме разбереш. Всъщност мислех, че мога да ти дойда на гости за няколко дни. Ще ти помагам с готвенето.

Анджи бе магьосница с децата. В кухнята едва се справяше.

— Слушай, нека ти се обадя по-късно. Сега не мога да говоря.

— Гости ли имаш?

— Да.

— Мъж ли?

— Да — след кратко колебание отвърна тя.

— О, Джоя, разкажи ми! Кой е той? Какъв е? Там ли ще спи?

— Не, няма да спи тук! — почти изкрещя Джоя, после се сети, че Тад седи до нея и напрегнато прошепна: — Той продава енциклопедии. Ще го изпратя — и затвори по средата на предупреждението да не пуска непознати мъже в къщата си по това време. Още нямаше седем часа.

— В колата имам голям асортимент касети — рече Тад с ленива усмивка. — Но енциклопедиите ми току-що свършиха.

— Трябваше да кажа нещо и само това можах да измисля.

— А защо не каза: „Един приятел се отби да ме види“?

— Това не ми се случва. Затова ли дойде? — тя седна на канапето, подви босите крака под себе си и се загърна по-плътно в хавлията.

— Тревожех се за ръката ти.

— Както виждаш, добре е — размаха бинтованата си ръка и веднага съжали, защото Тад скочи от люлеещия се стол.

— Превръзката трябва да се смени.

— Щях да я сменя. Искам да кажа, ще я сменя, веднага щом...

— Веднага щом се отървеш от продавача на енциклопедии? — настани се на канапето до Джоя. — Намокрила си я.

— И сега те е страх да не настина?

Тад започна да развива марлята и младата жена се загледа в добре изрязаните му нокти. Дългите му пръсти, макар и добре оформени, изглеждаха заплашителни върху бледата ѝ кожа. Мъжът неволно докосна дланта ѝ и Джоя затаи дъх.

— Заболя ли те?

— Не Всъщност да. Виж какво, благодаря, че свали превръзката, но по-нататък мога да се справя и сама — дали бе плод на въображението ѝ, или наистина погледът му се плъзна към деколтето ѝ? Не, не си въобразяваше. Той се бе втренчил право в гърдите ѝ, сякаш дебелият хавлиен плат бе прозрачен. А Джоя, която обикновено не се смущаваше от подобни погледи, сега усети, че бузите ѝ поруменяха.

— Трябва да се обадя на сестра си — нищо чудно, че се сети точно за нея. Колко пъти си бе казвала, че дарбите в семейството са доста равномерно разпределени. Анджи имаше прекрасно тяло, Джоя пък бе висока. Хлое бе със среден ръст и притежаваше ангелски глас. Мона бе слабичка, но пък компютърен гений. А Стаси, макар да бе само тринайсетгодишна, обещаваше да стане втора Анджи. — Тад — прошепна тя. Трябваше да се спаси от присъствието му, преди да е направила нещо изключително глупаво.

— Да? — той вдигна ръката ѝ и разгледа червения белег.

— Аз по-добре... ти по-добре си върви — страхотно. Това положително бе твърдо и авторитетно.

— Много съжалявам — той вдигна китката ѝ към лицето си, сякаш за да я разгледа по-добре и Джоя усети топлия му дъх. Беше като сладко мъчение.

— Ти не си виновен — усмихна се нервно и дръпна ръка, но мъжът я стисна по-здраво. Джоя отново опита да се освободи. Тад се отдръпна леко и младата жена изведнъж се просна върху гърдите му. Наранената ѝ ръка бе опъната встрани, като че ли танцуваха валс. Хвана се с другата за рамото му. — Какво правиш?

— Шшт. Ти имаш нужда от това... Не, всъщност аз имам нужда.

Устните му умолително докоснаха нейните и съпротивата ѝ се стопи. Вдъхваше с упоение аромата на тялото му, чувстваше как зъбите му нежно се впиват в долната ѝ устна. Усещаше, че не е в състояние да му се противопостави. Но само защото бе уморена, каза си тя отчаяно, докато хавлията ѝ се разтвори под пръстите му. Само защото толкова отдавна никой не я бе прегръщал тъй нежно и в същото време толкова властно.

Дланите му бяха груби, а докосваше невероятно нежно.

Когато погали зърното ѝ, младата жена тихо изстена и зарови лице във врата му.

— Тад, не е разумно!

— Никой не проверява коефициента ти на интелигентност.

Тя успя да се отдръпне и опита с всички сили да изглежда строга.

— Не се шегувай. Не ти подхожда да злоупотребяваш с моето.

— С твоето положение?

Тя сви рамене и избегна погледа му. Страхуваше се, че ще съзре в очите му насмешка. Или нещо още по-опасно. Коефициентът ѝ на интелигентност може да не беше изключителен, но инстинктът за самосъхранение винаги работеше безотказно. А в момента всички инстинкти ѝ подсказваха, че е на ръба на пропастта.

— Джоя, ти си зряла жена. Привлекателна, хубава, желана жена, която, според собствените ти думи, не е обвързана. Останах с впечатлението, че моята компания ти е приятна. Аз също те харесвам. Тогава какъв е проблемът?

Тръпката, пронизала бедрата ѝ, я накара да сведе поглед. За свой ужас младата жена забеляза, че хавлията ѝ напълно се е разтворила и единственото, което пази благоприличието ѝ, е падналият в скута ѝ колан. Тя инстинктивно го сграбчи с болната си ръка и веднага я прониза остра болка.

— Господи, как се забърках в тази каша?!

Бавно, с невъобразима нежност, Тад затвори хавлията ѝ, приглади реверите, и завърза колана на голям грозен възел. Изглеждаше толкова трогателен в старанието си, че ѝ се щеше да се заплаче.

Би могла да се влюбиш в този мъж, прошепна ѝ тих вътрешен глас.

Лъжеш се. Това не е любов, това е само сладострастие.

— Благодаря — прошепна тя и направи грешката да вдигне поглед.

— Господи, Джой — прошепна мъжът.

Джоя се озова в прегръдките му. Възелът бе притиснат неудобно между двамата и никаква сила на света не можеше да спре това, което се случи. Тад се изправи, вдигна младата жена на ръце и всичко се завъртя.

— Къде ме носиш?

— В леглото... Надявам се.

Това бе въпрос. Последният ѝ шанс да се противопостави се отрони като падащ лист.

— Аз също се надявам.

Докато стигнат до втория етаж, мъжът вече дишаше тежко и тя не знаеше доколко заради тежестта на тялото ѝ и доколко по други причини. Спусна я бавно на пода, но Джоя едва се задържа на крака. Не желаше да мисли за последствията, не тази вечер.

В стаята бе студено, но никой от двамата не забеляза. Дори през покрива да валеше сняг, пак не биха забелязали. Тад плъзна хавлията по раменете ѝ и дрехата увисна на колана. Джоя почувства как зърната ѝ се втвърдяват от студения въздух и от погледа на мъжа, осезаем като докосване.

— Ти си прекрасна! Толкова си хубава. Никога не съм виждал по-красива жена — рязко замълча. Нямахте други жени. Имало ли бе някога?

Ръцете му покриха малките ѝ гърди. Не я галеше. Само я докосваше, без да откъсва поглед от очите ѝ. Тя изстена и се притисна към тялото му.

Чаршафите бяха леденостудени. Тад неусетно бе успял да смъкне дрехите си и младата жена усещаше топлината на тялото му. Той

обсипваше с целувки шията ѝ, веждите, челото, тъмната коприна на косата ѝ.

— Не мога да престана да мисля за теб. Това е нещо като бавнодействаща отрова — устните му се спуснаха към гърдите ѝ и сякаш светкавица прониза тялото ѝ.

— Отрова?

— Най-сладката отрова — по-скоро почувства, отколкото чу смеха му. — Отрова, от която човек полудява и иска още — мъжът плъзна ръка по корема ѝ и погали бедрата ѝ.

Джоя бе като в шок, потресена от силата на собствената си страст. Какво ставаше с нея? Тя не бе такава! Никога не се бе възпламенявала така.

— Моля те не мога...

Усещането я връхлетя изведнъж като силен горещ летен дъжд, като ярка дъга. Тад се наслаждаваше на нейния екстаз със скромната гордост, че той е мъжът, дарил ѝ това удоволствие. Бавно проникна в нея и сякаш всичко започна отначало.

Много по-късно — стори му се цяла вечност, въпреки че едва ли бе минал повече от час — Тад отвори очи и се взря в жената, която спеше в прегръдките му. Това не трябваше да се случи, по дяволите! Бе си обещал, че няма да стига толкова далеч, поне не с Джоя. Че ще изчезне, преди някой от тях да изпита болка. А сега бе объркал всичко.

Мрачно се замисли дали би могъл да се престори, че има амнезия. „Няма такова нещо, скъпа, бъркаш ме с някой друг“.

Въздъхна. Бе правил доста грешки в живота си, но тази надминаваше всичко.

Телефонът иззвъня и Тад изстена. Не му се искаше да пали лампата, нито да вдига слушалката. Изобщо не желаше да слиза на земята.

Джоя измърмори нещо и се сгуши в обятията му.

— Събуди се.

— Това е будилникът — очите ѝ още бяха затворени и дългите ресници лежаха като черни ветрила върху скулите ѝ.

— По-добре го вдигни, мила моя. Телефонът е.

— Будилникът. Натисни го — но вече беше будна. — О, по дяволите — надигна се, но звънът рязко спря.

— Добре, царице, стани да ти превържа ръката. Ако този мехур се спука, ще имаш неприятности. Сигурно трябва да се сложи антибиотик, за да не се възпали.

Джоя не можеше да повярва на ушите си. Ръката й? След това, което се случи, той се бе загрижил за ръката й?

Тад седна. Месинговата табла на леглото болезнено се впи в гърба му, но той не обърна внимание. Да можеше да не обърне внимание и на почти непреодолимото желание да намери този проклет телефон, за да го изтръгне и да прекара цяла седмица в това легло! Хвана дясната й ръка.

— Просто се опитвам да бъда практичен — обясни той.

— Като говорим за практичност, може би е добре да знаеш, че не съм използвала никакви предпазни средства. Аз, обикновено не ми се налага да мисля за това.

Той знаеше, че е неопитна. Не съвсем, но какъвто и опит да бе имала, било е много отдавна.

— Не се безпокой, аз се погрижих.

— Не се безпокой аз О, би ли станал от леглото ми? По-добре си иди вкъщи.

— Не преди да превържа отново ръката ти — заяви той спокойно.

— Мога да се справя и сама! Ако искаш да знаеш, справям се отлично вече шест години. Не, дори повече!

— Моите поздравления. А сега — изправи се и уви чаршафа около себе си — ръката ти.

Единственото, което Джоя искаше, бе по-бързо да се отърве от мъжа, за да осъзнае на спокойствие какво я бе накарало да загуби здравия си разум. Взе хавлията си от пода и тръгна след Тад към банята. Ръката я болеше нетърпимо, но това бе добре дошло. Имаше нужда от нещо, върху което да се съсредоточи, преди да се осмели да даде воля на мислите си.

— Ако нямаш нищо против, побързай. Тази вечер имам много работа.

— За тази вечер, Джой...

— И не стягай много превръзката, за да не спре кръвообращението ми — изрита една мокра кърпа и намръщено погледна Тадеъс, който увиваше към десет километра бинт около

ръката ѝ. В банята цареше същия безпорядък, в който я беше оставила, когато Тад почука на вратата и в същото време телефонът извъня — бельото, хвърлено зад вратата, мократа кърпа върху душа, отворения шампоан на ръба на ваната.

Само че сега той бе тук и бе по-различно. Всичко бе различно.

— Това повече няма да се повтори.

— Надявам се.

— Надяваш се? — не знаеше какъв отговор бе очаквала, но със сигурност не този.

— Да, нали знаеш, повечето инциденти се случват вкъщи.

Идеше ѝ да изкрещи и сигурно щеше да го стори, ако в този момент телефонът не бе извънял отново.

— Искаш ли да го вдигна? — попита Тад и прибра бинта.

— Краката ми са съвсем добре — стана толкова рязко, че едва не се спъна в кърпата, която бе изритала.

— Аз оставих номера ти да ме потърсят, ако има нещо спешно — извика той след нея.

Докато слизаше по стълбите, Джоя завърза по-здро̀во колана си и възвърна до известна степен самообладанието си. Но отново се смути, когато Тад се появи, навлякъл джинсите си и стиснал в ръце ризата и обувките.

Грабна слушалката и го изгледа гневно. Казваше си, че реагира прекалено остро. Че само след миг ще дойде на себе си и всичко ще бъде както преди. Скучно. Празно.

— За мен е — съобщи тя студено.

Боже мой, такива неща се случваха всеки ден. Мъж и жена се срещат. Внезапно привличане. Бурна, но сляпа и нищо не означаваща страст. Краткотрайна като летен дъжд.

— Пак ли е Анджи?

Джоя стисна устни, посочи многозначително към вратата и му обърна гръб.

— Той отиде ли си? — попита сестра ѝ.

— Не, още не си е отишъл. Точно мислех да извикам полиция.

— Джоя, криеш нещо от мен!

— Нищо важно. Виж, Анджи, ако не е много спешно, може ли да поговорим утре? Ще ти се обадя по-рано, преди да изляза.

През това време Тад обикаляше из всекидневната и безгрижно оглеждаше плочите, касетите, книгите и най-вече семейните снимки. Да ги беше изгорила!

Продължаваше да стои с гръб, но това не ѝ помагаше. Усещаше всяко негово движение, докато разсеяно слушаше как сестра ѝ говори за някой си Джек, който имал семейни проблеми, а съпругата му обвинявала Анджи за угасналата любов между тях, а тя, честна дума, не била виновна, но просто трябвало да замине, защото баща им бил вбесен, майка им само клатела глава, а всички клюкарствали и щели да съсипят репутацията ѝ.

По средата на тази тирада някой позвъни на вратата. На Джоя ѝ трябваше време, за да осъзнае какво става, защото обикновено никой не ползваше звънеца.

— Да, разбирам, понякога се случват такива неща — отговори тя, доколкото можеше успокоително. През това време Тад отвори, сякаш това бе негово право. Добре поне, че се бе облякъл. Не стига, че тя самата още бе по хавлия, а изведнъж в къщата ѝ стана стълпотворение като на Централна гара!

Въздъхна съкрушено и започна да се извинява, че трябва да прекъсне разговора. Всичко това вече го бе чувала в различни варианти. Анджи не бе виновна, че мъжете не можеха да ѝ устоят. Джоя бе чувала за непознати, тръгнали след сестра ѝ само заради една бегла неволна усмивка.

Анджи говореше нещо за почивка, за нуждата да поговори с някого. Джоя загуби нишката на разговора, когато във всекидневната влезе невероятно привлекателен мъж.

Той бе рус, с прекрасен тен и ако не бе манекен, трябваше непременно да поправи тази грешка. Тад, по-мрачен от всякога, се намръщи недоволено. Новодошлият оглеждаше Джоя с откровен мъжки интерес и тя изведнъж се почувства неловко, като се сети, че косата ѝ е разрошена, устните подпухнали, а искрите, които прехвъркваха при всеки неин поглед към Тад, можеха да бъдат забелязани и от слепец.

Външната врата се затръшна. Джоя примигна и рече:

— Моля? Извинявай, Анджи, не чух какво каза? — Тад си бе тръгнал! Без да каже дума, след всичко, което се бе случило! Бе излязъл и я бе оставил с един напълно непознат човек — самото съвършенство, но въпреки това непознат.

— Казвах, че ще се видим утре. Как да те намеря?

Горката Анджи! С нейното чувство за ориентация сигурно щеше да се озове някъде в Западен Тексас. В този момент Джоя не се безпокоеше особено за това.

Къде беше отишъл Тад? Защо избяга, без дори да каже довиждане? И кой бе този златокос Адонис?

Стисна яката на хавлията и си каза, че какъвто и да е, Тад не би я оставил насаме с убиец. Пък и кой уважаваш себе си убиец би опръскал с кръв снежнобялата си риза и безупречното синьо сако?

— Струва ми се, че не се познаваме — каза тя с тон, който трябваше да внуши, че поведението му е израз на най-висша нетактичност.

Усмивката, с която я ослепи, би могла да освети цял жилищен квартал Джоя не се трогна.

— Аз съм Ти Джей Крийд, а вие, разбира се, сте госпожица Мърфи. Джой, ако не се лъжа.

— Джоя. Предполагам, вие сте братът на Тад.

— Всъщност полубрат. Общият ни баща обича разнообразието.

Джоя не знаеше какво друго да каже. Съществуваше ли възпитан начин да го попита какво прави тук? Имаше чувството, че се е събудила на сцената в средата на пиеса на Кафка и не знае сценария. На помощ ѝ дойдоха обноските, втълпявани от родителите ѝ през първите седем години.

— Не искате ли чаша торта? Искам да кажа кафе? Седнете, ако обичате.

Не искаше той да сяда, всъщност силно желаше мъжът да изчезне. Искаше ѝ се изобщо да не се бе появявал, а Тад да не си бе тръгвал. И ако това не беше лудост, то какво ли е?

— Тад помоли да ви предам, че са го извикали спешно. Някакъв човек цял ден опитвал да се свърже с него на два различни телефона, но или давало заето, или никой не отговарял, затова реших, че е по-добре лично да предам съобщението. И много се радвам, че дойдох.

Едва загатнатият комплимент и възхищението в погледа на мъжа само засилиха нетърпението ѝ.

— А той... исках да... кажа ще бъде ли... — искаше да попита дали Тад ще се върне, но не можеше да потисне надеждата в гласа си. — Надявам се, нищо сериозно? — каза накрая.

— Нямам представа. Някакъв човек на име Съмърфийлд. Нещо свързано със застраховка.

— О, не бях сигурна...

— Разбирам какво имате предвид. С работата на Тад човек никога не знае.

— Убедена съм — как можеше дискретно да си пъхне носа в нещо, което не беше нейна работа?

— Да, днес може да си пържи бекона на брега на Индийския океан, а утре да е свърян в някоя купа сено на края на света.

Очите ѝ се разшириха от изненада, която не убягна на Ти Джей. Мъжът реши, че твърде прибързано е пренебрегнал тази ексцентрична дългокрака красавица. Придърпа внимателно панталона си, провери дали изящният му глезен се вижда точно колкото трябва между мекия вълнен плат и обувките от крокодилска кожа, разположи се на изтърбушения люлеещ се стол и се взря в жената, която преди време бе сметнал за недостойна за неговото време и внимание.

— И така, разкажете ми за Джоя Мърфи. Хубаво име. Фамилно ли е?

— Да, наследих го от баща си.

Той дори не се усмихна, какво остава да се засмее на слабия ѝ опит да се пошегува. Разбира се, и Тад не би се засмял, но би срещнал погледа ѝ. Бе се случвало толкова пъти, че вече го очакваше, дори се опитваше да го предизвика. А Ти Джей се впусна в многословна беседа за собственото си име, което се оказа доста обикновено.

— Томас Джексън, на когото съм кръстен, спечелил първите си десет милиона, преди да навърши четирийсет години. В подходящия момент се заел с нефт и недвижими имоти. Най-важно е да се улови моментът, нали знаете.

Стомахът ѝ напомни, че вече е осем часът, а тя обикновено вечеряше по време на новините в шест.

— Като говорим за момента...

— Например случайно знам, че директорът на магазина, където работя, възнамерява догодина да се пенсионира. Доколкото разбирам, в недалечно бъдеще Елизабет Сити ще се превърне в златна мина. Тад смята, че не ме бива. Но тази идея не ми дава мира... — и така нататък, и така нататък. Джоя чувстваше как стомахът ѝ ръмжи заплашително. Ако Адонис не млъкнеше и не си отидеше, трябваше да

го изгони. За днес достатъчно се бе държала възпитано. — Тад мисли, че съм повърхностен. Само защото няколко пъти съм сменял работата си. Но човек трябва да се поогледа, нали? Искам да кажа, не само да седи и да чака шансът да потропа на вратата му. Трябва да пътува, да провери къде има истински възможности. Мисля си, че няма смисъл да се търси в големите градове, там вече всичко е заето. Намери едно хубаво малко градче, казах си аз, някъде близо до разрастващ се курорт. Място, което се развива, а не което вече е на върха. После започни хубава работа, която няма да се влияе от кризите. Прав ли съм?

— Прав сте — съгласи се немощно Джоя. — Като говорим за Тад... — но гостът отново се разприказва. Само че този път тя го слушаше, забравила глада си.

— Старият Тад не би разпознал шанса, дори ако той му изпрати луксозна покана. Много е твърдоглав. Винаги е бил такъв. Единствената причина да постъпи в полицията беше желанието му да се противопостави на стареца. Можеше да завърши университет. Татко щеше да плати. Но това би било прекалено лесно. Старецът нямаше да се чувства виновен, че е изоставил Ани, майката на Тад. Брат ми бил съвсем малък, но не мислете, че е простил и забравил. Това не е в негов стил, ако разбирате какво искам да кажа.

Изведнъж Джоя се почувства много неудобно. Колкото и да искаше да узнае всичко за този мълчалив, затворен човек, който нямаше желание да сподели и една дума за себе си, не искаше да го научи по този начин. Ако той желаше, щеше да ѝ каже.

— Отдавна ли сте тук? Не сте от този щат, нали?

— От Вирджиния съм, близо до Ричмънд. Срегнах една жена, Сенди Шумейкър, но това е друга история.

— Да, жалко, че е толкова късно. Може би някой друг път.

— Друг път? О, да — той неохотно се изправи и разкърши рамене. — Извинявайте, не исках да ви безпокоя.

Сега тя, разбира се, трябваше да го убеждава, че не я безпокои, но той може би беше по-чувствителен, отколкото ѝ се струваше, защото каза:

— Един съвет от мен. Не говорете лошо за кьнтри музиката. О, да, и не чакайте да ви заведе на танци. Откак получи онези куршуми в гърба си, го е страх да танцува. Аз все му казвам, че щом може да лази

на четири крака в калта и да тича пет километра след някакъв гад, още не е за изхвърляне. Но нали знаете, някои мъже са много горди. След като съпругата му го изостави, още докато беше в реанимацията...

Джоя усети как ужасът я облива като студена мъгла.

— Мисля, че не трябва да ми разказвате всичко това — прошепна тя, макар че едва се сдържаше да не го задърпа за ръкава и да го накара дай разкаже всичко. — С Тад не сме... Исках да кажа, той не е...

— Така ли? Е, ако това ви успокоява, мисля, че ще ви разкаже много повече от мен. Просто предчувствам, нали разбирате?

Усмивката, с която я възнагради, включваше нещо повече от два реда зъби, мечтата за съвършенство на всеки зъболекар. Джоя реши, че в този мъж изобщо има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. А и това, което се виждаше, би било достатъчно за повечето жени. Накратко, Ти Джей бе точно такъв, какъвто ѝ го бе описала Еди.

Защо тогава тя не трепваше? Дали не страдаше от хормонална недостатъчност?

Страхуваше се, че обяснението не е толкова просто. Цялото ѝ внимание бе насочено към друг мъж, който съвсем не бе толкова красив, нито толкова изискан, да не говорим за толкова модно облечен. Но това нямаше никакво значение, защото, красив или не, тя искаше него. Желаше го от цялата си душа и сърце. Той бе с тежък характер, упорит, мълчалив като риба, но тя инстинктивно чувстваше, че под тази груба външност се крият нежност и дълбока страст. И Джоя искаше тази страст за себе си. Цялата. Не за една нощ, а за цял живот.

Изпрати Ти Джей до бялата му спортна кола и се върна в къщата. Колата на Тад бе скромна като самия него. Джоя започваше да подозира, че това не е случайно. Дрехите му при добро желание можеха да се нарекат обикновени, макар и обикновени от най-високо качество. Купени, за да му служат, не за да ги показва. И въпреки че в тях изглеждаше силен, строен и много мъжествен, нямаше опасност някой да го помисли за манекен.

Главата ѝ болезнено пулсираше. Трябваше да хапне нещо, преди да продължи с тези разсъждения. Не бе силна в самоанализа. Може да беше зодия дева, а за девите знаеше, че анализират всичко до смърт, но веднъж един приятел на Джон Пирели, който се занимаваше с тези неща, ѝ каза, че Нептун е оказал влияние на асцендента ѝ. Може би

това бе причината за неразумното ѝ поведение тази вечер — знаеше, че девата е земен знак, а Нептун с положителност имаше нещо общо с водата. А земя и вода правят кал.

Сипа си пълна чиния от забравеното чили, настърга отгоре кашкавал, опита и сбърчи нос. Никога не бе харесвала особено, лютата мексиканска кухня.

Тъкмо привършваше огромната порция, когато телефонът отново иззвъня. Изкуши се да не го вдигне. Сигурно пак беше Анджи. Или майка ѝ, за да я предупреди да не пуска Анджи да си замине, преди да се опита да ѝ налее малко ум в главата, което би имало същия успех, като да се опита да научи един камък да плува. Понякога е доста неприятно да си най-голямата дъщеря в семейство с много деца.

— Ало? — рязко рече Джоя.

— Здравей, Джоя! Джоела Хели се обажда. Надявам се, че не те притеснявам.

— О, здравей, Джоела. Не, не ме притесняваш. Точно започвах да мия чиниите. Как е кракът ти?

— Инфекцията премина и лекарят казва, че следващата седмица ще мога да шофирам. Друг път няма и да си помисля да ходя боса из тази стая. Поставиха ми дори ваксина против тетанус!

Джоя изпита съчувствие към приятелката си, която бе стъпила върху ръждив тапицерски гвоздей.

— Някой ден ще те повикам да поправиш този люлеещ се стол, който едва успях да закърпя.

— Като начало трябва да имаш силни ръце и нужния инструмент. Между другото, ако ти трябва, имам орехи, същата цена, както винаги. Но не се обаждам за това. Не работиш ли в старата къща на Тимбърлейк?

— Да.

— По пътя има една кораборемонтна работилница. Вижда ли си я?

— Минавала съм оттам. Изглежда пълна развалина. Да не искаш да кажеш, че там работят нещо?

— Така излиза. Вчера ми се обади Елмо Притчърд. Питаше дали мога да направя бързо тапицерия за възглавници. Казах му, че мога да свърша за една седмица, освен ако искат монограми или нещо

подобно. В такъв случай ще ми трябва повече време. Но проблемът е, че не мога да отида да взема възглавниците и се чудех...

— С удоволствие ще ги взема и ще те закарам до града да избереш плат. Кого да търся в работилницата?

— За услугата ще получиш три килограма орехи. Много съм ти благодарна. Яхтата се казва „Ураган“. Търси Елмо. Ако той не е там, попитай за господин Смит.

СЕДМА ГЛАВА

Джоя седеше на ръба на леглото и унило прокарваше четката през косата си. Двайсет и седем. Това трябвало да успокоява. Сто четки всяка вечер, и неприятностите няма да те преследват и в съня. Така поне казваше баба Джоя.

Но баба Джоя никога не бе опитвала да разресва косата си с лява ръка. И никога не бе срещала Тад Крийд.

— Двайсет и осем, двайсет и девет, трийсет — въздъхна и кръстоса глезени. Това пък щеше да осигури циркулация на енергията. Или може би трябваше да кръстоса пръсти? — Трийсет и едно, трийсет и две. О, глупости! — за трети път хвърли четката. Какво значение имаше дали всяка вечер ще си разресва косата по сто пъти? Тази нощ изобщо нямаше да може да заспи, какво остава да сънува. Още щом затвореше очи, той бе до нея, с всичките си сто и осемдесет сантиметра, с орловия си нос, упоритата си брадичка и всичко останало.

Тад се наведе над кухненската маса и започна да драска бележки, които би трябвало да подредят мислите му. След малко смачка листа и се намръщи към телефона. За малко да позвъни на онзи негодник и да му каже да се обади в полицията, в бреговата охрана, в детската скаутска организация и където още иска, ако мисли, че могат по-добре да намерят проклетата му яхта. И ако някоя застрахователна компания се излъже да изплати един безпочвен иск, това си бе неин проблем, не негов.

Добре, отне му повече време, отколкото бе очаквал. Този тип се оказа по-умен от средностатистическия крадец. Но Тад започваше да мисли, че Съмърфийлд има доста основателни причини да не желае официалните власти да си пъхат носа прекалено близо до играчката му за четвърт милион долара. Тя трябваше да бъде използвана само за развлекателен бизнес, но Съмърфийлд бе включил някои

допълнителни забавления и сега се страхуваше, че едно разследване може да доведе до неочаквани последствия. Политиката на бреговата охрана за конфискуване на всеки кораб, на който се открият и най-малките следи от наркотици, бе обърнала в правата вяра не един собственик на яхта. Междувременно Съмърфийлд започваше да нервничи, а крадецът разиграваше Тад — поддържаше едно пристанище преднина и после изчезваше в нощта. Тад се бе свързал с всички собственици на пристанища и отговорници на мостове между Нюпорт Нюз и Саутпорт, а яхтата нямаше къде другаде да бъде.

„Пътеводна звезда“ или „Морска звезда“, или както и да се казваше сега, се криеше под носа му, а той се въртеше в кръг. И никак не му помагаше фактът, че не може да се съсредоточи върху това, което трябва да прави.

Моливът в ръцете му се счупи и мъжът тихо изруга. Джоя Мърфи. Господи, дори името ѝ бе достатъчно, за да го възпламени! Само това му липсваше!

Не че някога се е смятал за монах. Две години след като излезе от болницата, се страхуваше да рискува в сексуални спортове. Достатъчен късмет бе, че дори можеше да ходи! След това трябваше да уреди работата си. В полицията му предложиха кабинетна служба, но той не би издържал и един месец. Затова се премести в апартамент, нае офис и взе разрешително за частна практика. Да започне бизнес бе трудна работа. Това му отне време и той не пропускаше възможността да разсее напрежението от скучните си занимания с приятна вечеря с привлекателна жена. Обикновено вечерята завършваше със секс. Но не прекалено често. А напоследък никак.

До снощи.

До снощи всъщност бе минала повече от година, откак не бе срещал жена, с която да пожелае да спи. А след това срещна Джоя и оттогава не преставаше да я желае.

Отначало си казваше, че тя ще бъде едно приятно разнообразие, за да го поддържа във форма, докато си свърши работата и се върне в Релей, но това беше преди да я опознае. Сега не можеше и пет минути да не мисли за нея. А това бе убийствено. Крадецът не си играеше. Залогът бе голям и всеки, който заплашваше печалбата на този негодник, трябваше да е готов да изчезне бързо.

Тад вече не знаеше какво иска. Какво можеше да направи? Да си каже, че трябва да я забрави? Опита още първия път, когато я видя. Щом тогава не съумя, сега едва ли щеше да успее.

Не че имаха нещо общо. Боже мой, та тя дори не знаеше кой е Дон Уилямс!

Тад прокара пръсти през косата си. Добре, той знаеше какъв е проблемът. Ала нямаше представа как да се справи с него. Не гореше от желание да се ожени, а Джоя съвсем не бе жена за една нощ. Тогава?

Трийсет и пет минути по-късно спря пред нейната къща и изключи двигателя. Почти бе очаквал да види отпред белия корвет. Слава Богу, поне нямаше да се наложи първо да се отърве от Ти Джей.

Пое дълбоко въздух и излезе от колата. Трябваше няколко пъти да почука и два пъти да позвъни, за да привлече вниманието ѝ. Много добре знаеше, че не е — легнала, защото лампите вътре още светеха.

— Винаги ли отваряш, без да видиш кой е? — попита той. „Страхотно. Добре започваш“.

— Ако искам. Предпочиташ изобщо да не отварям ли?

Той плъзна крак в процепата, преди да е успяла да затръшне вратата. Джоя стоеше боса с четка в ръка, а косата ѝ блестеше като козината по опашката на котка.

— Четкала си косата си — „Великолепно, опитен детектив в действие“.

— И това ли не ти харесва? Кажи си, не се въздържай. Може да хванеш язва.

— Тази вечер си много мила — мина бързо покрай нея и влезе.

— Благодаря ти — усмивката ѝ бе връх на любезността. — Няма ли да влезеш?

— Мислех, че Ти Джей може да е още тук — нямаше да го покани да седне, затова се настани сам. На канапето.

Тя си избра стол като от времето на инквизицията.

— Наложил се да си тръгне. Съжалявам. Трябва ли ти? Ако побързаш, може би ще го хванеш, преди да е излязъл отново.

— Вече е почти единайсет.

— Знаем — отново същата усмивка.

Не отстъпваше нито на милиметър.

Тад рязко се изправи и застана зад нея. Тя все още държеше четката в лявата си ръка, сякаш бе прекъснал заниманието ѝ, а той

случайно знаеше, че не е левичарка.

— Дай на мен — гласът му прозвуча доста развълнувано при спомена как тази черна коприна галеше тялото му.

Джоя застина, но мъжът измъкна четката от ръката ѝ, сякаш не забелязваше протестите ѝ. Докосване по рамото ѝ и едно движение с четката бяха достатъчни, за да я успокоят.

Трябваше да запомни това.

— Никой не ме е сресвал, откак бях осемгодишна — промърмори тя и се изви напред.

Тад вдигна един тежък кичур и прекара четката отдолу. Джоя потрепери, а мъжът затвори очи и изстена.

— Какво каза? — гласът ѝ прозвуча сънливо. Изведнъж се напрегна: — Ох!

— Какво стана? Какво направих? — падна на колене пред нея и се взря в лицето ѝ.

— Няма нищо. Просто закачи ухото ми.

— О, извинявай. Дай да видя.

Но тя дръпна глава.

— Не, аз няма нищо, честна дума. Те са такива. Забравих да те предупредя да ги заобикаляш.

Тад не я слушаше. Раздели косата ѝ и намери ухото. Бе доста червено. По-червено от обикновено?

— Хм Може да съм го одраскал.

Джоя напразно опитваше да се освободи, мъжът не я пускаше.

— Ще се оправи... Моля те...

Лицето ѝ пламтеше и той осъзна, че не е толкова наранена, колкото смутена.

— За това ли молиш? — импулсивно се наведе и леко ухапа ухото ѝ. При първото докосване тя сякаш се сви на кълбо и той я грабна в прегръдките си. — Хей, не се крий от мен. Ушите ми са два пъти по-големи от твоите, а не се срамувам от тях — мъжът зарови лице във врата ѝ. Тя отново трепереше, а той, Господ да му е на помощ, също. — Джоя? Любов моя...

— Не съм твоя любов!

Не бих се заклел в това, възрази той наум.

А тя мислеше: „О, колко бих искала да бъда!“

Преди да е разбрала какво става, Тад се изправи и я понесе.

Джоя зарита диво във въздуха и се вкопчи в раменете му.

— Слушай, прекаляваш! Това, което се случи... Е, беше случайно. Казах ти, че няма да се повтори.

Той продължи по стълбите, без да обръща внимание на протестите ѝ.

Джоя се заизвива.

— Няма ли да ме пуснеш?!

— По-добре не мърдай! Ако падна, падаме и двамата.

— За Бога, Тад, какво правиш?

— Аз... Ами, предполага се, че те прелъстявам. Поне имах такова намерение. Виждаш ли, сънувах един сън, който беше толкова истински, че почти го почувствах. Помислих, че сигурно халюцинирам и реших да проверя. Нямах нищо против, нали? — тя зарови лице във врата му и от начина, по който трепереше, той не можеше да разбере дали плаче, или се смее. — Джоя? Любов моя, това беше наистина много особен сън — и когато тя пак не отговори, Тад добави: — Хей, добре ли си?

— Не съвсем. Ох, не знам.

— И аз.

Стигнаха до втория етаж и младата жена избухна в смях.

— Тад, не искам да те натъжавам, но аз се преместих долу.

— По дяволите! Кога?

— След като ти си тръгна. След като Ти Джей си тръгна. Анджи пристига. Тя не харесва източно изложение, затова ѝ отстъпих стаята си.

Тад мъжествено пое обратно по стълбите. Все още я носеше, макар че вече започваше да му натежава. Стори ѝ се, че го чу да, мърмори нещо за дървени подове и кухненски маси, което ѝ се стори малко ексцентрично, но в момента бе готова да опита и на люлката на верандата.

„Ти си полудяла! Сама си търсиш неприятности, с които не можеш да се справиш“.

„Млъкни, глупачке! Нали той поне се върна.“

Спалнята бе студена и миришеше на лак за мебели, на чисти чаршафи и съвсем слабо на нафталин. Единствената светлина за съжаление идваше от доста мъждива лампа на тавана.

Тад остави младата жена на леглото и седна до нея. Джоя го видя как се разкършва с облекчение и едва се сдържа да не го прегърне.

— Благодаря ти, че не ме изпусна.

Той я погледна, бавно разрови косата ѝ, докато намери ухото.

— В теб няма нищо, което да не е красиво. Никога не се крий.

— Благодаря за комплимента, но... — промълви колебливо. — Преди беше доста тъмно, не си видял достатъчно, за да си съставиш мнение.

— Смятам да поправа това веднага щом мога, без да изглеждам алчен.

— Например показалците на краката ми — започна Джоя и избегна погледа му.

— Показалците ти?!

— Виждаш ли, стигат чак до палците. Нали знаеш какво значи това?

— Че си ненаситна в леглото?

— Че обичам да се налагам.

— Ще го преживея — успокои я той с дяволита усмивка, от която Джоя загуби и последните остатъци здрав разум.

— Тад, защо се върна? Честно — тихо попита тя.

Той дълго гледа дантелената покривка на дъбовото нощно шкафче, преди да отговори.

— Защото трябваше да разбера. Защото си ме докарала до положение да не знам дали идвам, или си отивам. Защото мисля, че съм загазил и исках да съм сигурен.

Тя замълча за миг.

— Значи дойде да ме прелъстиш, за да разбереш дали си загазил? Мислиш ли, че това ще ти помогне?

— О, ами както го казваш, звучи някак студенокръвно. Въпреки че „студено“ е последната дума, която бих използвал, за да опиша състоянието на кръвта си в момента. Или винаги, когато съм с теб. Или дори когато не съм с теб. Затова мисля, че ще имам проблеми.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не особено. А ти?

Тя бавно поклати глава. Ако Тад имаше нужда от покана, видя я в очите ѝ, в начина, по който тя протегна ръце към него.

Мъжът свали обувките си. Тя вече беше боса. След това я повдигна и измъкна завивките изпод нея.

— Бива си те — забеляза тя. — Да не си и бивша бавачка?

— Майка ми е бавачка, но в момента ми се иска да не я намесвам — разкопча ризата си, свали я и Джоя видя два малки кръгли белега на дясното му рамо. Разкъсваше се между желанието да попита и нежеланието да знае. С треперещи пръсти повдигна ризата си, но той хвана ръцете ѝ.

— Нека аз. Не искам първо на теб да ти стане студено.

— Студено? Едва ли — прошепна тя и като омагьосана проследи с поглед как той съблече ризата ѝ, разкопча джинсите и ги свали.

В очите му се четеше желание и още нещо.

Бе облякла работните си дрехи в мига, в който се отърва от Ти Джей и сега почти съжаляваше. С хавлията щеше да е по-бързо. Докато още се мъчеше да овладее дишането си, чу как мъжът сваля ципа на панталона си и напразно се опита да обърне глава. Или поне да отмести поглед. Господи, бе загубила всякакво чувство за приличие! Да не говорим за разум...

Ако все още имаше някакви съмнения, те изчезнаха при първата му целувка. Устните му я галеха, възбуждаха и предизвикваха, отначало нежно, после по-смело, докато я обзе трескаво желание. Ръцете му също не бездействаха, изучаваха познатите очертания на тялото ѝ, малките гърди, стегнатия корем, извивката на бедрата ѝ.

— О, Тад, моля те!

— Търпение, любов моя. Още не съм стигнал до тези твои властни пръсти — и продължи с целувки надолу по краката ѝ.

Окуражена, Джоя плъзна поглед по гърдите му, по мускулестите бедра, които можеха да я заключат и да я направят завинаги свой пленник.

— Аз също имам нужда да те докосна — помоли тя и Тад покорно легна по гръб. Бе напълно уязвим пред нея и Джоя, въпреки че колебливо прокара ръка по силното му тяло, знаеше, че той рядко прави това, за което и да е жена. Това ѝ даде слаба надежда. Дланта ѝ спря върху плоския му корем, после се спусна още по-надолу и нежно обхвана пламналата му плът. През тялото му премина тръпка и младата жена вдигна глава, уплашена, че му е причинила болка. — Да не би...

Той хвана ръката ѝ, за да ѝ покаже как да го погали. Но миг по-късно изохка, отмести пръстите ѝ и поднесе дланта ѝ към устните си.

— Мила моя, аз не съм от камък. Нека и аз — и тя му разреши.

Докато се извиваше конвулсивно, никоя част от тялото ѝ не остана нецелунатта, необичана. Тад отново и отново я докарваше до ръба на лудостта и винаги спираше, макар тя да не можеше да издържа повече.

Обичам те. Моля те... Тя повдигна бедра, обви ръце около тялото му и се притисна с всички сили към него. Сякаш попаднаха в бесен водовъртеж.

Джоя не знаеше колко е спала. По някое време през нощта се събуди с глава върху рамото му и се отдръпна, за да не му тежи. Тад измърмори нещо в съня си, обърна се към нея и отново я привлече в прегръдките си.

Събуди се още веднъж и усети, че той леко докосва рамото ѝ.

— Спиш ли?

— Да.

— Добре. Не исках да те будя — прошепна Тад и продължи да я люби, докато по бузите ѝ се затъркаляха сълза.

— Господи, нали не плачеш?

— Не — избърса сълзите с ръка. — Понякога ставам сантиментална. Плача и когато гледам как маршируват военните оркестри.

Заспаха изтощени и когато Джоя отново се събуди, през белите пердета се процеждаше влажна сива светлина. Още преди да отвори очи, младата жена знаеше, че небето ще е облачно.

Също както бе сигурна, че възглавницата до нея ще е празна. Джинсите и ризата на Джоя бяха старателно сгънати на стола. Четката бе върху тях.

Дрехите на Тад ги нямаше. Него също. Нямаше и бележка. Никой от двамата не бе казал нищо за бъдещето. За довечера. За утре. Но ѝ бе оставил пълна каничка с кафе — горещо, силно и ароматно.

Което бе по-добре от нищо, но не много по-добре.

ОСМА ГЛАВА

Преди няколко дни под покрива на кораборемонтната работилница се виждаха само две мачти. Сега бяха три. Една от тях бе на „Пътеводна звезда“. Нямаше доказателства, не още. Само смътно чувство. Но през годините Тад се бе научил да се доверява на инстинкта си. Най-големите грешки в живота си бе правил, когато не се бе уповавал на предчувствията си.

От мястото си виждаше доста добре бараката. Отвън. Имаше само един начин да погледне отвътре и започваше да мисли, че ще трябва да рискува.

Номерът на ловеца с изгубеното куче бе изтъркан. Вече два пъти го бе използвал и собственикът на работилницата го бе уверил, че наоколо няма никакви кучета, загубени или не.

Можеше да облече моряшките си дрехи, които сигурно вече бяха доста измачкани и да иска да огледа мястото, за да провери дали може да докара яхтата си. Но ако го разпознаеха, трябваше да започне отначало.

По дяволите, трябваше му само един поглед вътре и после, ако „Пътеводна звезда“ бе там, щеше да намери начин да се качи на борда. Трябваше да съществува някакъв начин!

За добро или зло, Тад продължаваше да мисли като полицаей. Ако имаше прокурорско нареждане, можеше да направи обиск. Но пък не можеше да получи прокурорско нареждане, без да представи мотиви, а не можеше да представи мотиви без доказателства. Параграф 22.

Крадецът също щеше да бъде убедителен. Той нямаше да излезе от работилницата без чисто нови документи в джоба си. Яхтата щеше да има ново име, тук-там нова боя и колекция от семейни снимки в капитанската каюта. Този тип бе умен и, за разлика от повечето луди глави, които се упражняваха в пиратство, лесно можеше да мине за собственик на яхта за четвърт милион долара. Според пазача в едно пристанище, където Тад закъсна с половин ден, той се представяше като Александър Уъркмън Смит, пенсиониран борсов агент, около

петдесетгодишен, среден на ръст, с прошарена коса и тъмна, добре поддържана брада. Мълчалив човек с вкус към обувките в пастелни тонове и скъпата бижутерия. Можеше да си го позволи. Доколкото Тад бе успял да разбере, въпросният Смит бе натрупал близо четири милиона долара през последните няколко години. Дайте си поръчката и той ще ви я достави. Яхта или кораб, няма значение. Както нямаше значение и някой и друг труп, изпречил се на пътя му. Двама пазачи в един клуб близо до Сент Августин изчезнаха, когато станаха прекалено любопитни и Тад не се съмняваше кой има пръст в това. Застрахователните компании си скубеха косите, полицията нямаше търпение да се захване с него, но докато Съмърфийлд не се оплачеше, ръцете ѝ бяха вързани. А в момента, в който полицията влезеше в играта, Тад отиваше по дяволите. А заедно с него и репутацията му на частен детектив.

Не можеше да допусне това! Полицията имаше апаратура, която можеше по люспичка пърхот да каже какво е закусвал заподозреният. Агенцията на Крийд бе малка, но бе спечелила доста солидна репутация, въпреки че се ръководеше от бедняк, който през повечето време стоеше на четири крака в калта.

Половин час по-късно Тад пресече моста и пое по пътя към Ривъртън. Панталоните му бяха мокри, краката — вкочанени и би дал половината от колекцията си със записи на Дон Уилямс, за да се озове на някое топло и сухо място. За предпочитане в една оранжева къща. По-добре в леглото. И по-добре не сам.

Е, щом щеше да мечтае. Една жена в прегръдките му, не просто коя да е жена, а точно една определена с очи като петкаратови сапфири, коса като лятна нощ и тяло, което би накарало и мъртвите да се надигнат от гроба. Нещо гъсто и вкусно на печката, една царевична питка във фурната, нещо бавно и секси на стереоуредбата и само една приглушена лампа.

Само едно не се връзваше с тази картина — самият той. Ти Джей повече подходеше на темперамента на Джоя и след преживяното снощи тя сигурно го бе разбрала. Снощи...

Господи! Трябва да беше полудял, за да отиде там не един, а цели два пъти! Тя бе толкова сладка, толкова всеотдайна, толкова прекрасна по свой собствен начин. Още прели да заспи първия път, Тад знаеше, че много е загазил. След втория път бе сигурен. По едно време се

надигна, подпря се на лакът да я погледа как спи. Никога не го бе връхлитала такава тъга.

Адът, през който мина, когато Джеки го изостави, бе нищо в сравнение с това чувство на загуба, на опустошение, което така внезапно го обзе снощи. Преди осем години бе прекалено замаян от лекарствата и прекалено потресен, че едва не е бил убит, за да се тревожи за дреболии като съпруга, която не изгаря от желание да е омъжена за инвалид. И когато най-после излезе от болницата, накуцвайки като трикрако куче и отслабнал с петнайсет килограма, дори не искаше да я върне.

Ако не можеше да задържи жена като Джеки, изобщо нямаше работа с жена като Джоя Мърфи.

Джоя хвърли един поглед към изровения път, който водеше към работилницата. Реши да паркира на шосето и да продължи пеша. Навсякъде се търкаляха части за кораби, някои нови, други ръждясали. Стари варели, макари с кабели, разноцветни въжета, водопроводни тръби бяха разпилени като детски играчки. Между тях стърчаха два високи бора, единият изсъхнал, другият още жив. Покрай металното хале растяха шипки, събрали в изсъхналите си трънливи клони всякакви боклуци, довеяни от вятъра. Иначе мястото бе съвсем голо. Очевидно собственикът не бе много добър във външното оформление. Вратата зееше, но не се виждаше никой.

— Елмо? — извика тя. — Има ли някой тук?

От една яхта се дочу тропане.

— Елмо? Господин Смит?

— Какво искате? Елмо го няма.

Изад яхтата се показва мъж. Дори в омазнените си дрехи изглеждаше доста добре и едва ли би очаквала да срещне такъв човек в тази бърлога. Но какво ли знаеше тя за кораборемонтните работилници? Може би бяха като автосервизите. Понякога най-добрите майстори работеха в най-грозните съборетини.

— Дойдох за едни възглавници, които трябва да се претапицират. Джоела Хели ме помоли да ги взема вместо нея. Тя каза, че ако Елмо го няма, господин Смит знае къде са.

Мъжът я гледа толкова дълго, че Джоя започна да се чуди дали няма неразмазан крем на носа си. Накрая непознатият се обърна и посочи към яхтата, на която работеше.

— Аз съм Смит. Елате, ще ви ги дам — дрехите му бяха мръсни, но обувките изглеждаха скъпи и можеше да се обзаложи, че пръстенът на кутрето му не бе имитация. Отначало го взе за пазач, но вече не бе сигурна.

— Господи, колко възглавници! Това всичките ли са?

— Има още осем, по-големи.

— Надявам се да ги събера. Колата ми е доста голяма.

— Къде сте паркирали?

— На шосето. Страхувах се да няма някой пирон, затова не дойдох по-близо. Скоро ми се наложи да купувам нова гума, а тук — поклати глава — но не ми се ходи десет пъти нагоре-надолу. Предполагам, възглавниците не са тежки, но са неудобни за носене.

— Няма значение. Имам ръчна количка.

— О, прекрасно! Къде са другите възглавници?

— Вътре, върху сандъка.

— Много красива лодка!

Той не си направи труда да ѝ отговори. Джоя стъпи предпазливо на борда и се пъкна в единствения отвор, който видя. Дървенията бе много красива и тя би я поразгледала, но имаше чувството, че чичо Скрудж не би одобрил интереса ѝ. Старата тапицерна бе вече свалена. Тя провери възглавниците през вратата, която сигурно си имаше някакво морско име. Представяше си възмуцението на господин Смит, ако наречеше вратата врата, а прозореца прозорец. Още повече, че тази яхта „Ураган“ не бе просто „лодка“.

Огледа се за последен път и забеляза още една възглавница, паднала между сандъка и сгъваемата масичка. Дали господин Смит я бе пропуснал? Вероятно. Измъкна я и я огледа. Може би трябваше да я вземе заедно с другите. Но пък изглеждаше почти нова — тъмнозелена, с избродирана котва и името „Пътеводна звезда“. Изискано, помисли тя. Само името не беше същото. Може би „Пътеводна звезда“ е била предишната му яхта и възглавницата му е спомен от нея.

Във всеки случай, това не беше нейна работа. Ако той искаше, щеше да ѝ я даде. Не правеше впечатление на човек, който не обръща

внимание на подробностите.

Излезе от каютата, нарами четири възглавници и се запъти към колата. По пътя задмина господин Смит, който бе взел количката.

— Ако можете да съберете останалите, аз ще занеса тези. Ще станат хубави, ще видите. Джоела работи много добре. Какъв цвят ги искате?

— Госпожа Хели има указания.

Е, поне се бе опитала да завърже разговор. Тръгна напред, като едва виждаше иззад товара си, а Смит буташе тежката количка по изровената пътека. Отвори багажника и остави най-голямата възглавница върху петното от лак. Ако този чаровник с жълти кожени обувки, женствен пръстен и проскубана брадичка държеше скъпоценните му възглавници да останат чисти, можеше да остави старата им тапицерия. Така и Джоела щеше да използва циповете. Но човек като него не би се сетил за нещо толкова прозаично.

Натрупа останалите на задната седалка и се качи в колата.

— Е довиждане, господин Смит. Ще останете доволен, обещавам ви — затръшна вратата и потегли, без да поглежда назад. В края на краищата, не го правеше заради него. Как можеше такъв простак да има толкова хубава яхта? Някои хора не умееха да ценят собствеността си.

Облаците закриваха залязващото слънце. Някога щеше да си купи розови очила за такива дни. Обичаше мрачните дни, но не когато трябваше да излиза. В мрачен ден бе приятно човек да си седи вкъщи, да готви супа, да яде пуканки и да слуша „Патетичната соната“. Или да чете любовен роман с щастлив край.

Не, не й трябваша розови очила, а почивка. Или постоянен любовник. Да живее сама си имаше своите предимства. Поне нямаше нужда да си взима номерче и да чака ред за банята. Не беше лошо и да говори с рибите и цветята, освен ако не бе в настроение за хубав спор. Но понякога, докато лежеше и гледаше в тавана, се чудеше дали това е всичко, което може да очаква от живота. Винаги, когато мислеше, че е намерила някого, нещо се случваше. Обикновено се появяваше Анджи, да е жива и здрава. След преживяното снощи бе започнала да се надява, че Тад...

Но той си отиде — два пъти! — без да каже и дума за нова среща. И сутринта не се обади. Тя чака колкото може, но после си каза,

че няма да превърне целия си живот в очакване, само защото един мъж един чудесен мъж, един мъж, в когото тя най-случайно бе влюбена...

Добре, всъщност не бе очаквала нищо от него. В края на краищата, и двамата бяха искали това, което се случи. Но можеше да ѝ остави бележка. Или да ѝ се обади сутринта да ѝ каже здрасти, или да ѝ каже...

О, по дяволите, просто да каже нещо, каквото и да е! Просто да ѝ покаже, че тази нощ значи нещо и за него. А сега, дори ако той наистина се върне, Анджи вече ще е тук и всичко ще бъде много по-различно.

— Мислех, че изобщо няма да дойдеш — оплака се Анджи, още преди Джоя да успее да свали якето и шапката си. — Отмина къщата. Реших, че си размислила и не искаш да идвам.

Джоя прегърна сестра си и машинално я целуна.

— О, скъпа, толкова се радвам да те видя! Колко време... Трябваше да оставя едни възглавници на моята съседка. Тя извършва тапицерски услуги за много кораборемонтни работилници наоколо. Миналата година съпругът ѝ загина и ѝ остави ипотекирана къща, изтощена орехова горичка, чудовищна редосеялка и петгодишен син.

— Не те ли интересува какво се е случило?

— Нали ти казах, тракторът му се преобърна и. О, ти говориш за себе си.

— Разбира се, че за себе си. А ти за кого реши, че говоря?

През следващия един час, докато се преоблече, изкъпе и приготви вечерята, Джоя научи повече, отколкото всъщност искаше да знае за доктор Джек Логинс, който бил наистина най-чудесният мъж и чиято съпруга наистина не го разбирала.

— Честно, Анджи, наистина ли вярваш на тези приказки?

— Какви приказки? Аз на нищо не вярвам, само се опитвах да го ободря. Горкият, имаше нужда от малко самочувствие, защото тази негова жена е истински звяр! Чудя се дали изобщо го харесва. Не иска да има деца, защото това щяло да попречи на дисертацията ѝ върху нещо, за което никой не е чувал.

— Анджи, наистина ли е необходимо всичко това? — ръката я болеше и не можеше да направи нищо, за да отклони внимание от собствените си проблеми. Грешка. Тад бе проблем, но не беше неин.

— Е, предполагам, че това не е интересно за независим човек като теб, който си има свой живот, своя къща и така нататък, но за мен е истински ужас! Трябваше да чуеш отвратителните неща, които тя ми наговори. Щеше да помислиш, че имам нещо общо със скъпоценния ѝ съпруг.

— А ти нямаш ли?

Очите на сестра ѝ се напълниха със сълзи, които така и не потекоха.

— Не, ние бяхме само приятели, това е всичко. Разбрахме се много добре и няколко нощи стоях с него до късно, когато имаше нужда да поговори с някого, но той дори не ме е целунал. Честна дума.

Трябваше да ѝ повярва. Анджи не бе лъжкиня. Неприятностите идваха оттам, че тя никога не можеше напълно да разбере как действа на мъжете. След като преодолееха първоначалния шок, те решаваха, че трябва да я притежават. А когато откриеха колко сладка и мила е всъщност, искаха да се грижат за нея. После вече бе само въпрос на време да обезумеят.

— Вярвам ти, миличка. А сега не ти ли се спи? Изминала си доста дълъг път.

— Едва осем часът е! Няма ли тук някакви развлечения? Нямаш ли приятели?

— Ами да, разбира се. Мак и Еди Кенфийлд, Джоела...

— Питам за неженени мъже. Още ли си нямаш приятел?

Джоя се усмихна. Годиците не бяха променили много сестра ѝ. Тактичността не беше сред силните ѝ страни, но не таеше злоба. Тя си беше просто Анджелика. И ако Джоя можеше да извади от шапката си мъж, стига да е достатъчно представителен, за да разсее бедната Анджи, щеше да го стори.

Имаше обаче само Тад и в момента и дума не можеше да става да го предостави за забавление на сестра си. Освен това двамата с Анджи никога не биха си допаднали. Анджи бе прекалено, А Тад бе напълно. Е, просто не си подхождаха и точка.

— Всъщност неотдавна срещнах един... — започна тя и Анджи се наведе към нея с искрящи от любопитство очи.

— Кой? Хубав ли е? — лицето ѝ помръкна. — Интересува ли те, Джой? Защото, ако е така, по-добре...

— По-добре е да не те вижда — завърши вместо нея Джоя и се усмихна. — Слушай, котенце, ако наистина ме интересуваше някой мъж, не бих те пустила да припарииш на сто километра от него. Но Ти Джей не е мой тип, а аз определено не съм неговият идеал за жена.

— Не можеш ли тогава да го поканиш на кафе или нещо подобно? Ако имах за какво да мисля, за да не си спомням ужасните неща, които Каси Лог инс ми наговори насред библиотеката в събота следобед, където всички можеха да чуят, сигурно тази нощ щях да спя много по-добре.

— Господи, не искаш ли много от мен? Единствения път, когато съм се обаждала на мъж, за да го поканя, той беше водопроводчик, а аз бях до колене във вода. Но дори тогава дойде чак на другия ден следобед. Освен това Ти Джей сега сигурно е на среща.

— В такъв случай нищо няма да ти струва, ако позвъниш, нали? Защото ако не си е вкъщи, така и няма да разбере.

Не, но някой друг би разбрал, а Джоя по-скоро би умряла, отколкото да се обади на Тад и да го помоли за нещо.

— Не знам, Анджи.

— Трябваше да отида на гости при леля Джейн. Поне нямаше да започне да се прозява веднага след вечеря и да си легне с книжка в ръка, още преди да са свършили новините.

— Че защо не отиде при нея? — Джоя съвсем не бе поласкана от сравнението.

— Тя щеше да се суети около мен и да ми обяснява, че сигурно аз съм виновна, а аз не съм, честна дума.

— Знам, миличка. Ти никога не си виновна — Тад достатъчно дълго бе гледал снимката ѝ. А ако видеше оригинала, щеше да загине, както всички останали. Включително шефа на Анджи. Тя може да мислеше, че отношенията им са съвсем невинни, но това не означаваше, че неговата жена — звяр не е права. Доктор или не, Лог инс беше мъж.

— По телевизията има хубав филм — опита тя тактично да смени темата.

— Имаш ли кабелна телевизия?

— Съжалявам. Дотук не стига.

По средата на въздишката на Анджи някой заблъска по вратата. Джоя затаи дъх. Би познала тора тропане навсякъде. Той никога не

чукаше възпитано, но сега едва не изпочупи прозорците. Тя посегна към дръжката, но вратата рязко се отвори и едва не я удари.

— Заповядай — изръмжа ядосано Джоя. — Съвсем като по телевизията, нали? Полицаяте чакат ли изобщо някога да ги поканят?

Тад изкачи трите стъпала, преди да спре и да я погледне гневно. Очите му се плъзнаха по току-що измитата ѝ коса, най-старите ѝ и най-меки джинси, белия пуловер, който бе навлякла набързо без нищо отдолу.

— Поне не лежиш с прерязано гърло в локва кръв!

Челюстта ѝ увисна. Ако бе извадил пистолет и бе започнал да стреля по лампите, нямаше да е по-изненадана.

— Какво?! — подуши въздуха за някакви следи от алкохол. Един нормален мъж не се държеше така, пък бил той и пиан. А Тад изглеждаше съвсем трезвен. Приличаше повече на търсач на силни усещания, отколкото на бивш полицай, застрахователен агент или какъвто и да беше, който е дошъл на гости на брат си. Бе облечен в тъмни панталони и черен пуловер. Ботушите му бяха кални, лицето — зачервено, а очите му я изгаряха.

— Не знам какъв точно е проблемът, но ако не можеш да се справиш с настроението си, най-добре изчезвай... И затвори вратата — Джоя трепереше и това я ядосваше още повече. Как си позволяваше той да нахълтва така?! Това ли бе мъжът, който се бе смял с нея и я бе любил, докато не ѝ остави никаква надежда за избавление?

Смътно забеляза, че Анджи се е вмъкнала между тях и гледа към Тад. Той не ѝ обърна внимание, сякаш бе досадна муха.

— Трябва да поговоря с теб. Насамае.

Той може и да се държеше като простак, но тя нямаше да се принизи до неговото, ниво.

— Анджи, това същество е Тадеъс Крийд. Брат му е прекрасният мъж, за когото ти говорих. Господин Крийд, това е сестра ми, Анджелика.

— Сигурен съм, че тя ще ни извини, нали, госпожице...

Не отместваше очи от Джоя. Тя пое дълбоко въздух. Колкото по-бързо си кажеше стихотворението, толкова по-бързо щеше да си тръгне. А колкото по-бързо си тръгнеше, толкова по-бързо тя щеше да хвърля и да крещи. Което много би ѝ помогнало.

— Добре тогава, кажи каквото имаш за казване и заминавай.

— Насаме — процеди той през зъби.

В този момент Анджи заби пръст в гърдите му.

— Каквото имаш да говориш със сестра ми, можеш да го кажеш и пред мен. Ние нямаме тайни.

Изглеждаше много войнствена за толкова дребничка блондинка с розова плетена рокля и дантелена якичка. Но в семейство Мърфи винаги се защитаваха един друг.

— Това не те засяга — изръмжа Тад.

— И още как!

— О, моля ви! — простена Джоя. — Нямам представа за какво е всичко това, но вие двамата нямате основания да спорите.

Реакцията бе мълниеносна. Анджи се оттегли на канапето с онзи обиден вид, който караше мъжете да пълзят в краката ѝ, още когато бе четиринайсетгодишна. Колкото до Тад, той сякаш се опитваше да овладее гнева си. Започна да крачи из стаята, оставяйки кални следи по пода.

Джоя нямаше намерение да нарушава чупливата тишина. Каквото и да му се бе случило, нямаше право да излива гнева си на нея. А и всеки момент щеше да осъзнае кой го е боднал в гърдите и за Джоя щеше да остане удоволствието да седи и да гледа как малката ѝ сестричка му изпуска парата.

Не! По-скоро би си прерязала гърлото!

— Ще ми кажеш ли какъв е проблемът ти?

— Проблемът не е мой. Твой е.

— Мой? — вдигна вежди тя. — Ти се втурна тук, побеснял като бик, и започна да бълнуваш.

— Не съм бълнувал. И изобщо не съм побеснял — извика той.

Главата на Анджи се въртеше наляво-надясно, сякаш момичето гледаше среща по тенис.

— Така ли? А какво беше това?

— Най-обикновена загриженост!

— Загриженост?! Господи, ако така изразяваш загрижеността си, Бог да е на помощ на всеки, който те вбеси!

— Слушай, казах ти, че трябва да поговорим. Няма ли къде да отидем?

— Никъде не отивам с човек, който нахълтва в къщата ми и заплашва, че ще ми пререже...

— Не съм те заплашвал! — изрева Тад.

Бе се надвесил над нея и ухаеше на студена декемврийска нощ, на влажно мочурище и на топъл здрав мъж. Бе неочаквано опияняваща смесица и Джоя отстъпи назад, като хлътна в люлеещия се стол. Тад се опря на облегалките.

— Слушай, може би сестра ти иска да отиде на кино?

— Тя току-що пристигна и не познава града.

— Няма ли приятели тук? Не е ли идвала преди?

— Не.

В този миг Анджи се намеси. Гласът ѝ бе ведър, сякаш не чувстваше напрежението между двамата.

— Джой тъкмо щеше да позвъни на брат ти и да го покани на кафе. Знаеш ли случайно дали си е вкъщи?

— Анджелика! Млъкни, моля те.

Тад погледна Анджи, сякаш наистина я виждаше за пръв път и Джоя усети как сърцето ѝ се сви.

— Не, тя е права! Наистина беше невъзпитано да те безпокоя още първата вечер, Анджелика. Извинявай. Сега ще се обадя на Ти Джей да проверя дали е вкъщи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

За да запълни неловкото мълчание, Джоя предложи кафе. Надяваше се за малко да остане сама, за да се овладее, но първо Тад, а после и Анджи дойдоха след нея и сега седяха около масата в кухнята, пиеха кафе и бърбеха. А междувременно самообладанието ѝ не бе по-добро, отколкото когато Тад влезе в къщата и я обвини в Бог знае какви престъпления. Поне той се бе поуспокоил. Странно, но никога не си бе представяла, че е човек, който може така да избухне. Но това означаваше, че се е лъгала и за всичко друго. Например беше сигурна, че след първия поглед към Анджелика ще бъде заслепен като всички останали мъже. Но засега той обръщаше на многократната победителка в конкурси за красота не повече внимание, отколкото на мръсните съдове от вечерята в умивалника.

— Струва ми се, Джоя не ми е споменавала с какво се занимаваш, Тад — гласът на Анджи бе по-южняшки провлачен.

Той я погледна, сякаш не си спомняше коя е.

— Аз занимавам се с едно проучване — обърна се към Джоя, още преди да е свършил. — Съжалявам за калта. Колата ми заседна и едва я избутах, а после толкова бързах, че не исках да губя нито минута повече.

Проучване? Джоя за пръв път чуваше за някакво проучване. Но преди да успее да попита, на вратата се позвъни.

— Това трябва да е Ти Джей — Тад стана с видимо облекчение. — Ще му отворя.

В мига, в който той излезе, Анджи се обърна към сестра си.

— Проучване ли? Какво проучване? Има ли нещо общо с търсенето на нефт, за което говорят по новините? Наричат ги сондаджии, нали знаеш, тези, които се занимават с такива неща. Той май прилича на сондаджия, нали? Честна дума, Джой, мисля, че заслужаваш нещо по-добро.

— По-добро от какво? Между нас няма нищо — излъга тя през зъби.

— Хайде, нали съм ти сестра! Видях как го гледаше.

— Не съм!

— Гледаше го!

Джоя се вторачи във вратата, през която изчезна Тад. Чуваше мъжки гласове, но колкото и да се опитваше, не можеше да разбере нито дума. Там ставаше нещо и тя бе в правото си да разбере какво. Нещо повече, щеше да го накара да ѝ разкаже точно с какво се занимава, защо е толкова потаен и какви са намеренията му, ако изобщо има такива.

Не, няма да пита за намеренията му. Имаше чувството, че няма да ѝ хареса това, което ще чуе. А и доколкото го познаваше, може би нямаше да чуе нищо.

— Не се сърди, Джой. Аз само се шегувах — гласът на Анджи прекъсна мислите ѝ и тя осъзна, че гледа намръщено захарницата. — Господи, да не си влюбена в него?!

Джоя премести намръщения поглед върху сестра си.

— Не ставай смешна. Разбира се, че не съм влюбена. Ние сме само приятели. Едва ли и толкова.

— Изобщо не ми се стори приятелски настроен, когато влетя тук. Имах чувството, че ще се взриви.

— Той си е такъв — отврати се от себе си, като се чу как защитава човека, когото допреди малко ѝ се искаше да напердаши. — Той е...

— Недодялан — подсказа ѝ Анджи. — И с тези дрехи. Прилича на онези покорители на Дивия запад, които живеят на хиляди километри от света, говорят с конете си и ядат боб от консерва.

Джоя се наежи.

— Не прекарва половината си време пред огледалото, но това съвсем не означава, че не знае как да се облече, когато случаят го изисква. Освен това мисля, че изглежда много секси с ботуши, черен пуловер и ловджийски панталони.

— Секси! Разликата между мен и теб е...

— ... е разликата между зрелия човек и вечното дете.

— Пфу! Е, тъй като никой от вас двамата не се подмладява, сигурно аз трябва да съм детето — Анджи възнамеряваше да каже още нещо, но в този момент мъжете се появиха на вратата.

Във всеки друг случай би било забавно да се наблюдава как два физически свършени екземпляра се срещат за пръв път. Ти Джей не би изглеждал по-смаян, дори ако бе видял отражението си в огледална витрина. Колкото до Анджи, тя вдигна очи към златния Адонис — който бе целият в бяло, макар да беше вече декември, и приличаше на манекен от реклама на джин и тоник — и очите ѝ се разшириха. Гърдите ѝ се вдигнаха и спуснаха, после в действие се включиха миглите. От мястото си Джоя усети течение.

Някой ги представи — по-късно не си спомняха кой точно. Ти Джей заговори. Гласът му бе поне с една октава по-нисък, отколкото Джоя го помнеше.

— Когато минавах по моста, не можах да не забележа колко прелестни са светлините, отразени във водата. Някои от яхтите вече са украсени за Коледа. Отраженията приличаха на огърлици от смарагди, рубини и диаманти, разпилени върху черно кадифе.

Джоя хвърли поглед към Тад, за да провери дали той ще се засмее, или ще вдигне ръце. Дори Анджи не би могла да преглътне това с безизразно лице.

— О, звучи божествено — задъха се сестра ѝ.

Двамата се понесоха навън. Ти Джей помогна на Анджи да си облече палтото и цяла вечност вдига косата ѝ над яката. Още преди да излязат, вече се държаха за ръце.

— Усети ли нещо във въздуха? — попита Джоя.

— За пушек ли питаш, или за мирис на гнило? — устните му трепнаха. Не беше точно усмивка, но почти наподобяваше.

— Знаеш ли какво друго забелязах? Те си приличат.

— Най-вече по цвят — кимна той замислено. — Биха могли да минат за брат и сестра.

— Не знам защо, но имам чувството, че не биха могли.

Този път той наистина се усмихна.

— Не знам защо, но имам чувството, че си права. Имаш ли нещо против?

— А ти? — още не можеше да повярва, че Тад е видял Анджи и е повикал брат си, за да му я измъкне от ръцете. После усмивката ѝ угасна. — Защо всъщност ли тук?

— М-да — изръмжа той, въртейки чашата в ръцете си. Сега, когато часът на истината бе дошъл, не знаеше как да започне. След

като я изплаши до смърт, бе малко късно да попита учтиво за здравето ѝ. Особено както бе решил да стои настрана, докато разбере какво става с него.

Винаги се бе придържал към принципа, че човек не трябва да знае повече, отколкото му е необходимо. Джоя нямаше нужда да знае повече от това, че не трябва да се доближава до кораборемонтната работилница.

Откъде познаваше тя Смит? А знаеше ли Смит къде живее Джоя? Не можеше да допусне, че се е забъркала в нещо такова, пък и бе малко вероятно. Онзи тип работеше сам. Поддържаше абсолютен минимум от контакти, а когато се налагаше, можеше да отстрани всякакви рискове.

Господи, когато я видя до колата ѝ с това влечуго, едва не полетя в канавката! Отмина, скри форда и пропъзля толкова близо, колкото се осмели. Тя вече потегляше. Смит си бе тръгнал, но тогава — и това смрази кръвта му — онзи се обърна и я изпрати с поглед. После извади един лист от джоба си и записа нещо. Най-вероятно номера на колата ѝ.

— Сигурно ще ти прозвучи странно — Тад пое дълбоко въздух и сбито разказа как е проследил откраднатата яхта дотук.

— Аз пък мислех, че си застрахователен агент. Ти Джей спомена, че някакъв човек те търсил за застраховката си.

Трябваше да ѝ обясни за Съмърфийлд и за закана му да се обърне към застрахователната си компания, ако Тад бързо не направи нещо. На Съмърфийлд му трябваха пари. Много пари, и то спешно. Очевидно нямаше нищо против дори да предяви невярно обвинение. Или, в неговия случай, преждевременно. И ако следователят от застрахователната компания трябваше да започне всичко отначало, Съмърфийлд можеше да загуби.

— Всъщност съм детектив — призна той почти извинително.

— Частен детектив?

— Е, не като тези, за които си чела по книгите. Агенция „Крийд“ е доста малка. Няма електронни лаборатории, няма дори револвер, да не говорим за барче с уиски в офис, пълен с папки. Преди няколко години успях да намеря една открадната допотопна лодка, после още няколко и... Е, спечелих си славата на човек, който може да намира откраднати яхти. Най-смешното е, че страдам от морска болест.

Джоя стана и му наля още кафе. После, без да го пита, сипа една чиния от чилито, от което Анджи се бе отказала с възмущение и го пъкна в микровълновата печка. Ако се съдеше по външния вид на мъжа, явно не бе намерил време да се нахрани.

— Обичаш ли кашкавал в чилито? — попита тя и се опита да разтълкува погледа, който ѝ хвърли. Та това беше само чили, не изискана вечеря, в която самата Джоя се явяваше като десерт. Никога вече. Не беше чак толкова луда.

— Чили? Домашно? Истинско? Ако кажеш, че имаш и една царевична питка във фурната, ще реша, че съм си вкъщи, спя и сънувам най-хубавия си сън.

— Съжалявам, че трябва да те събудя, но мога да ти предложа само соленки. Чилито наистина е домашно, но не го готвя много често и ми се струва, че е прекалено люто.

Тад опита една хапка и стана да разрови из подправките ѝ.

— Нямах ли люти чушки?

— Съжалявам, само черен пипер. Сигурно имаш огнеупорен стомах.

Тад изяде две порции с половин пакет соленки и допи останалото кафе. После настоя да измие всички съдове.

— Не трябва да мокриш ръката си — напомни ѝ той.

Облегната на масата, Джоя с одобрение наблюдаваше как мъжът се справя с бъркотията в умивалника ѝ. Мразеше да мие. Като малка винаги тя трябваше да върши тази работа. Освен това бе много забавно да гледа как мускулестите ръце на Тад прехвърлят чиниите. Розовобялата кърпа, в колана му, съвсем не накърняваше мъжествения му вид.

— Странно, нали — подхвърли тя. — Когато дойде, ревеше като лъв, а сега миеш съдове като агънце.

— Никога не съм виждал агънце да мие съдове. Вярно е, че не съм живял много на село.

— А къде си живял? — затаи дъх, сигурна, че ще ѝ отговори с въпрос или ще се измъкне с шега.

Тад изплакна последната чиния, избърса ръце и се обърна към Джоя. Плъзна поглед от краката ѝ, обути в розови вълнени чорапи към косата, изсушена, но още несресана, задържа за миг очи върху бедрата, плътно пристегнати в избелелите джинси, и се втренчи в гърдите ѝ.

Искаше ѝ се да потъне в земята. Не смееше да сведе поглед, защото знаеше какво ще види. Тънката ѝ памучна блуза изобщо не можеше да скрие какво става с нея. Цялото ѝ тяло помнеше допира му. Няма значение какво казва разумът, тялото знаеше къде му е мястото.

Тад рязко се обърна и се загледа в тъмнината навън.

— Израснах в няколко града в щата Вирджиния, успях да получа стипендия, защото бях добър футболист, после постъпих на работа в полицията. По-късно се установих в Релей. Свършихме ли в кухнята?

Съвсем не бе доволна от отговора, но му позволи да я заведе във всекидневната. Искаше да зададе още няколко десетки въпроса, но не смееше да попита за това, което най-много я измъчваше. Настани се на обичайното си място на канапето, а Тад се разположи до нея. Прехвърли ръка през рамото ѝ и я привлече към себе си.

— Това ли е разговорът, който искаше да проведем? — положи усилия гласът ѝ да прозвучи загрижено, но не се получи съвсем. Бореше се с надигащото се желание.

— Цял ден копнея за това — наведе се към нея и Джоя се напрегна. Знаеше какво ще се случи, но не можеше да направи нищо, за да го предотврати.

Първата целувка бе лека като полъх. Мъжът докосна устните ѝ и се усмихна. Тя като слънчоглед вдигна лице към него. Тад се засмя, целуна върха на нослето ѝ и придърпа младата жена в скута си. Тялото ѝ тръпнеше.

Когато устните им се срещнаха отново, в целувката нямаше нищо закачливо или дори извинително. Джоя пламна. Господи, колко силно го желаше!

— Тад, защо не се обади? Защо поне не остави бележка?

— Шшт — прошепна той.

Очите му горяха.

Джоя долови аромата на кафе и одеколон. И на възбуден мъж. Беше подлудяващо. Искаше да се притисне още по-плътнo към него, искаше силата му, страстта му, дори упоритостта му. Той измъкна ризата от джинсите ѝ. Пръстите му бяха неописуемо нежни. Как бе възможно да е толкова силен и в същото време толкова нежен? И защо не я водеше в леглото? Какво чакаше?

Той вдигна ризата ѝ и се загледа в гърдите ѝ. Джоя не се възпротиви, но инстинктивно се притисна към него. Каквото и да ѝ бе

казал снощи, тя си знаеше, че е плоска като дъска.

— Не ме гледай.

— Не мога да не те гледам. Не мога да не те докосвам, да не те желая — сведе глава към гърдите ѝ.

Тя усети топлия му език и затвори очи.

— Тад, моля те. Не можем ли? Не искаш ли... Не ме ли желаяш?

Той вдигна очи и тя прочете в тях началото и края на всичките си мечти.

— Никога в живота си не съм желал някого толкова силно. Но нямам право да те желая, щом не мога да ти предложа нищо друго, освен — сви рамене и още преди да се е отдръпнал, Джоя усети как разстоянието между тях се увеличава. Почувства хлад.

— Да, разбирам — това нейният глас ли беше? — И си прав, знаеш ли? Ние почти не се познаваме.

— Не е така. От дълго време никоя жена не е знаела толкова много за мен.

Тя поклати глава с пресилена усмивка, която едва не я уби.

— Съмнявам се. А и без това нямаме нищо общо, нали?

Тад имаше чувството, че я е ударил. Не искаше да я наранява! Лицето ѝ бе пребледняло. Бяха останали само червените ѝ устни и тъмносините очи. Тя бе най-красивото създание, което беше виждал, дори с червения белег от целувката му по врата. Мъжът протегна ръка и го докосна. Господи, тя бе толкова уязвима!

— Съжалявам. Прекалено груб съм, а ти си толкова прекрасна. Господи, Джой, какво ще правя с теб?

— Можеш да правиш любов с мен — прошепна тя едва чуто. — Не искам повече, отколкото си готов да ми дадеш. Честно.

Той простена. Как можеше да вземе това, което му предлагаше, и после да си отиде? Един Бог знаеше кого се опитваше да предпази. Може би самият той имаше нужда от спасение не по-малко от нея.

— Любов моя, няма да се получи. И ти го знаеш, и аз го знам, така че защо не си спестим неприятностите? Освен това вече всеки момент очакваме гости, а аз съм кален. Трябва да се избърсна и да се изкъпя. Не искам да накърнявам нежните ти чувства.

— О, в никакъв случай не накърняваш нежните ми чувства — дори успя да се усмихне. Трябваше да го преживее, дори ако това я

убиваше. А сигурно щеше да я убие. — Чудя се кога ще се върнат Ти Джей и Анджи.

— Сигурно много скоро. Затова, преди да са дошли, по-добре е да изясним някои неща.

Джоя подви крака под себе си и с изненада откри, че са леденостудени.

— Този проклет под. Трябва пак да викам майстор. Между другото, казах ли ти, че поех друг ангажимент, след като свърша с къщата на Тимбърлейк? Малката ловна хижа до Уотърли. Близо до...

— Знам къде е.

Нима това беше същият мъж, който беше правил любов с нея, сякаш никога нямаше да ѝ се насити? Или бе сънувала? Сигурно бе сънувала.

— Слушай, по-добре си върви — стана рязко, прекоси стаята и неволно откърши един лист от любимата си саксия. — Стана късно, а аз имам много работа и...

Тад скочи и хвана младата жена за раменете.

— Престани, Джоя!

— Какво да престана? Аз не правя нищо, нали? Никой от нас не прави нищо, благодарение на твоето благоразумие. Благодарна съм ти за твоята загриженост. Не мога да изразя колко много съм ти благодарна. Понякога имам такива щури идеи. Казвала ли съм ти за баба Джоя и нейната картофена ракия? На нея приличам. Винаги се забърквам в неприятности — очите ѝ бяха пълни със сълзи. Смуцението винаги ѝ действаше така. — Е, поне един от нас има чувство за самосъхранение. Слава Богу! — винаги се бе гордяла, че е най-практичната в семейството. Какво бе направила? Бе се влюбила в мъж, който не я обичаше и на всичко отгоре в тази ситуация се държеше без капка достойнство.

— Казах ти, че трябва да поговорим — прекъсна мислите ѝ Тад. — Първо трябва да знаеш, че веднъж съм се женил. Беше несполучлив брак. Очевидно никой от нас не искаше да положи усилия, за да го спаси. Аз не повтарям грешките си, Джоя.

— Кой, по дяволите, иска това от теб?

— Не съм сигурен докога ще бъда тук — продължи той, без да обръща внимание, че го е прекъснала. — И колкото и да желая да те любя, дори да заживея с теб, знам, че не трябва. Не съм сигурен, че ще

го преживееш лесно. Аз също не бих могъл. Проблемът е, че прекалено много ми харесваш. Лесно е да харесваш. Ако това беше всичко, нямаше да ти говоря тези неща. Щях отдавна да съм в леглото ти.

Очите ѝ вече бяха съвсем сухи. Той бе само един страхливец! Ако тя можеше да рискува, защо той да не можеше? Какво толкова имаше в един несполучлив брак? Повечето от приятелите ѝ бяха женени втори път, а някои дори трети.

Тя скръсти ръце и за пръв път усети, че е доволна от височината си.

— Това ли е всичко?

Тад примига. Сякаш искаше да каже още нещо, но размисли.

— Ще си взема сакото. Кажи на Ти Джей... нищо — обърна се към нея вече с ръка на дръжката — Още нещо, преди да си тръгна. Не искам да се приближаваш до, онова проклето пристанище. Ясно ли е? Този Смит, с когото днес така приятелски разговаряхте, е един от най-опасните в занаята. Той би откраднал и правителствената яхта, ако може да намери купувач за нея и не би позволил никой да се изпречи на пътя му.

— Представа нямам за какво говориш.

— Знаеш за какво говоря. В случай че краткото ти посещение е включвало и екскурзия на борда, сигурно би ти било интересно да знаеш, че последните двама души, които са се качили на „Пътеводна звезда“ или „Морска звезда“, или както и да се казва сега, са платили за това с живота си. Смит може на пръв поглед да изглежда безобиден, но е убиец. И ако още веднъж видя колата ти дори да забави ход покрай това място, ще разбереш какво значи защита!

Джоя бе толкова обидена, толкова ядосана, че едва говореше.

— О, да, и тогава големият мъжествен детектив ще изскочи иззад храстите и ще хлопне злодея по главата, така ли? Голям герой!

— Това безпокои ли те? — отвори вратата и прескочи наведнъж трите стъпала. Джоя го проследи с поглед. Слава Богу, че имаше достатъчно ум в главата, за да не затъне още повече.

Тад запали едва при третия опит. Толкова бе побеснял, че се тресеше. За каква се мислеше тя? С какво право се държеше така, сякаш той не може да си завърже сам дори обувките?! Може и да не беше герой, но си вършеше работата.

По дяволите, колкото по-бързо я свършеше, толкова по-добре!
Трябваше да се махне оттук!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите два дни валя — студен декемврийски дъжд, отражение на настроението на Джоя. Тяд не се обади, но тя всъщност не се бе и надявала. Имаха ли какво да си кажат?

Въпреки че приближаваше Коледа и в магазина имаше много работа, Ти Джей намери време и двата дни да мине и да заведе Анджи на обяд. Сякаш двамата прекарваха заедно всяка свободна минута. Когато вечер се връщаха, Джоя вече спеше, а когато сутрин излизаше, Анджи още не бе станала. Слава Богу, че поне това ѝ бе спестено.

Дъждът отложи посещението в текстилния магазин с Джоела първия ден, но на втория двете жени решиха въпреки всичко да отидат.

— Трябва все пак да започна, ако искам да приключа за седмица и половина — обясни Джоела.

— Мислех, че имаш само една седмица.

— Това беше без допълнителните работи. Но той иска на всяка възглавница да е избродирано името на яхтата, сякаш се страхува, че някой може да забрави чия е. Тези богаташи много обичат да се перчат. Но не трябва да се оплаквам. Все пак ми дават работа.

Нещо проблесна в ума на Джоя, но ѝ се изплъзна, преди да успее да го осъзнае.

— Какъв цвят ти трябва? — попита тя. Не че в момента я интересуваеше, но пъстротата винаги ѝ бе доставяла удоволствие. — О, виж това! Не мислиш ли, че би стояло прекрасно на един стол с черешови облегалки? Някой ден...

— Всички мъже са такива — оплака се Джоела. — Синьо! А аз като истински идиот дори не попитах какъв оттенък на синьото.

— Мен ли питаш?

— Ти поне си виждала каютата. Има ли там други цветове? Или той мисли да промени и тях?

— Има килим, май че беше синьо-зеленикав, но не обърнах внимание, повече ме интересуваеше дървото. Страхотно! — прехапа устни, защото неясната мисъл отново се появи.

Възглавницата! Там пишеше „Пътеводна звезда“. А Тад бе казал, че яхтата, която търси, първоначално се наричала „Пътеводна звезда“. Ти Джей също спомена нещо за това, докато вчера чакаше Анджи да се облече — че Тад сигурно скоро ще замине, защото изглежда е открил това, което търси.

— Имаш предвид яхтата ли? — бе попитала Джоя, като се опитваше гласът ѝ да прозвучи незаинтересовано.

Сякаш не си бе изплакала очите.

— Да, той разбра къде е скрита, но още не може да се качи на борда ѝ.

— А защо не повика полицията?

— Най-малкото, защото първо трябва да намери доказателства, че точно това е откраднатата яхта, а не би могъл да го стори, без да се качи. Само че този Смит го е виждал вече два пъти — веднъж в Джорджия и веднъж в Нова Каролина. Ако го зърне и тук, ще се усъмни.

Изведнъж бе усетила хлад.

— Наистина ли е толкова опасно?

— По-добре не питай. Никога не съм можел да разбера защо умен човек като Тад се забърква с такива хора. Аз лично мога да измисля много по-интересни неща, отколкото да ми размажат физиономията и да ми натрошат костите.

Преди да успее да попита още нещо, Анджи дойде и двамата излязоха сред облак от парфюм и одеколон.

— Слушай — предложи тя на Джоела, — защо да не направя това вместо теб? Ще взема мострите и по пътя ще се отбия да попитам господин Смит какво предпочита. Само сметни колко метра ще ти трябват.

Вече не би приела безплатни орехи като благодарност, защото следващото посещение в работилницата си бе лично нейна работа. Само се надяваше възглавницата да е още там.

Толкова е просто, мислеше Джоя, докато за трети път този ден пресичаше моста. Ако Тад си бе дал труда да ѝ обясни, тя щеше да се сети да му каже за възглавницата. Това може и да не беше истинско доказателство, но все пак бе по-добро от всичко, което Тад бе открил според Ти Джей.

Но пък ако му бе казала, той щеше да тръгне сам да търси и Смит щеше да го залови.

О, не! Така бе по-добре, по-безопасно за всички. Колкото и да беше груб човекът с жълтите обувки, той искаше възглавниците му да се претапицират. Тя вече започваше да разбира защо. Но Смит нямаше причини да подозира една жена, която помага на тапицерската. Е, имаше ли нещо по-логично от още едно посещение на яхтата, за да види какъв точно син цвят е килимът и кое би му подходило най-добре?

Там беше Елмо Притчърд, заедно с един мъж, който би трябвало да му е брат, ако приликата имаше нещо общо със семейните връзки. Дватама се бяха облегли на омазнена ламарина, ръмжаха и ругаеха. Като видя Джоя, Елмо се усмихна срамежливо. Усмивката на другия бе почти същата. Той внимателно остави гаечния ключ и протегна омазнената си с грес ръка. Джоя се усмихна, докосна пръстите му и бързо отстъпи назад. Бе донесла най-голямата си чанта, натъпкана с вестници и покрита с мострите.

— Търся господин Смит.

— Отиде на зъболекар. Взе моя пикал. Май ще му трябва нещо за развеселяване, като се върне, та ако искате да го изчакате, пейката е отсреща.

— Ами... знаете ли кога ще се върне?

— Не каза. Аз ако бях, щях първо да гаврътна нещо.

Джоя не можеше да повярва на късмета си. Освен ако не беше заключил, преди да излезе.

— Аз... Всъщност ми трябва не толкова господин Смит, колкото неговия килим. В каютата. Аз тапицирам възглавниците му и... — размаха мострите. — Но трябва да отида в офиса си, а не знам кога пак ще мина оттук.

— Щом ви трябва само чергата, що да не я видите? — механикът посочи към редицата яhti. — Там, последната.

Каятата не бе заключена, но вътре беше почти тъмно, а Джоя нямаше представа откъде се включва осветлението. Ако обаче възглавницата беше там, където я видя, не беше необходима светлина. Щеше просто да я вземе, да я пъкне в чантата си, да я покрие с мострите и да изчезне, преди Смит изобщо да разбере, че е идвала.

Само дето бе добре да погледне и килима, за да каже на Джоела каква тапицерия да сложи.

Всъщност Джоела нямаше да прави никакви възглавници. След като Тад предадеше Смит на съда, Джоела щеше да загуби поръчката, на която разчиташе.

Е, добре, помисли Джоя, и без това Джоела отдавна трябваше да поправи моя стол.

Стигна опипом до ъгъла и протегна ръка. Напразно. Възглавницата я нямаше! Ами сега?

Тад рязко спря, изскочи от колата и се затича. Да я вземат дяволите тази жена! Каза ѝ да не се приближава, а тя сякаш искаше да му покаже колко малко се интересува от мнението му. Що за твърдоглавие!

Още щом видя колата ѝ, побесня. Щеше да убие онзи брадат негодник! Ако само косъм е паднал от главата ѝ.

Докато стигна до бараката, се успокои. В джоба му тежеше пистолетът, който бе взел от скривалището в колата. Открехна вратата и се взря вътре. Двама мъже се бяха надвесили над мотор в левия ъгъл. Вдясно имаше редица от осем яхти. От Джоя нямаше и следа. Сигурно вече бе на борда. Какво я бе прихванало, та да направи такава глупост? Единственото обяснение бе, че тя познава този тип по-добре, отколкото е предполагал. Господи!

— Хей, търсиш ли някого?

Тад настръхна.

— Да. Видяхте ли тук една жена? Висока, с черна коса, кара голям жълт линкълн.

— А, тапицерката.

Добре, нека да е тапицерка.

— Да, същата. Тук ли е още? Разминахме се, а трябваше да дойда с нея.

Механикът сви рамене, сякаш да покаже, че това не го интересува.

— Последната яхта. Още колко души ще идват да гледат оня килим?

Да гледат килима ли? За какво говореше мъжът?

— Ами нали знаеш как е — опита да се усмихне, но от дъжда всички стари рани го боляха и не се получи кой знае колко добре.

— Мерки, а? Правилно. Кракът на масата се строши и жената премери да ми каже колко е дълъг, че да го оправя. Ама каза един метър, пък не стигна.

Тад вече бе до средата на редицата от яхти. Едва се сдържаше да не хукне.

— Не стигна, а? Именно затова ме пратиха Смит тук ли е? — подвижна през рамо.

— А, казах вече на жената, заболя го зъб. Цяла седмица търпя. Преди час му дадох пикапа си и го пратих при доктор Фъндърбърк.

Вече бе стигнал. Трябваше му само един поглед, за да познае „Пътеводна звезда“ или „Морска звезда“ или както сега се казваше „Ураган“. Изкатери се леко на борда и прекоси палубата.

Както беше коленичила, Джоя замръзна. Измъкна бързо мострите от чантата и ги просна на пода.

— О, няма да стане — рече.

Дано Смит си бе пийнал достатъчно, за да не забележи, че гласът ѝ трепери.

— Би могла да запалиш лампата.

Тя се стовари на пода и скри лице в дланите си.

— А ти би могъл да се обадиш, вместо да ме плашиш до смърт.

— Знаеш ли какво значи да се уплашиш? Представи си да ти запушат устата, да те овържат със сто метра въже и да те натикат в херметичен сандък! Представи си корабът да отплува на лунна светлина и в средата на морето да те пратят да си ходиш пеша! Представи си — гласът му пресекна.

С две крачки се озова до нея и я вдигна.

— Стъпил си върху мострите ми — прошепна тя.

— Върху какво?!

— Върху мострите! Мострите! — грабна парче плат, което не бе затиснато от тежкия му ботуш и го размаха под носа му. — Това нещо, идиот такъв! И какво правиш тук? Нямах ли капка ум? Този човек всеки момент ще се върне и никак няма да ти се зарадва. Нали сам каза, че е опасен?

— Затова ли дойде тук? Защото те привличат опасностите ли?

Стояха един до друг и независимо колко добре бе проектирана каютата, Джоя имаше чувството, че не ѝ достига въздух.

— Наистина мисля, че е по-добре да тръгнеш, преди да е дошъл Смит. Остави ме да уредя това.

— Би ли ми обяснила какво смяташ да уредиш? И защо?

Тя отстъпи, но той веднага направи крачка напред и я притисна до стената.

— Не бъди грубиян — започна Джоя, но Тад я сграбчи за раменете и я раздруса.

— Грубиян! Имаш ли представа какъв грубиян мога да бъда? Искам да те измъкна оттук и да не те пусна, докато не се закълнеш, че никога повече няма да правиш такива глупости? Не знаеш ли, че може да те убият? Защо, по дяволите, мислиш, че те предупредих да стоиш далеч оттук? — гласът му заглъхна и младата жена се озова в прегръдките му. Той още ругаеше, но вече не толкова яростно.

— Искях само да намеря възглавницата, за да имаш проклетото си доказателство и ѝ да не ти размажат лицето, и да не ти натрошат кокалите. Ти Джей каза, че Смит те познава. А ти каза, че той е убиец.

— Каква възглавница? Не, не ми казвай. Първо ще те измъкна оттук и после ще ми разкажеш всичко. И престани да плачеш!

— Не плача — машинално възрази Джоя и се остави да я изведе. — Просто очите ми така си текат.

— Да, знам.

Минаха покрай братята, погълнати от работата си. Тад се прилепи до стената, отвори вратата и се промъкна навън. Огледа се внимателно и едва тогава позволи на Джоя да излезе.

— Ще вземем твоята кола. Моята отново затъна в калта.

Когато размразиха предното стъкло дотолкова, че да може да се вижда, Джоя вече съжаляваше. Тя шофираше, а Тад внимателно оглеждаше пътя.

— Тад, ние наистина изпуснахме голяма възможност. Докато Смит отсъства, можем да намерим възглавницата с надпис „Пътеводна звезда“, която видях миналия път.

— Какво значи „ние“? Тук няма ние. Ти си отиваш вкъщи, а аз си гледам работата, без да ми се бъркаш. Ясно ли е?

Сърцето ѝ се сви. Тя премигна — очите ѝ отново бяха почнали да текат.

— Знам — отвърна с тихо достойнство. — Никога не съм мислила, че има значи „ние“.

„Разбира се, че не си мислила. Нали затова по цяла нощ не спиш и си представяш здрави упорити момченца и малки момиченца с ясни кафяви очи и тъмноруси коси“.

През останалата част от пътя мълчаха. Дъждът обещавахе да спре, но от това настроението на Джоя не се подобряваше. В този момент се съмняваше дали някога изобщо ще може да се усмихне отново.

— Почти стигнахме — обади се тя. — Да ти повикам ли такси?

— Благодаря, но смятам да взема колата ти. Така ще бъде сигурен, че няма да мръднеш оттук.

— Ти си луд, ако мислиш, че ще ти разреша...

— Но първо — продължи той, — трябва да погледна в телефонния указател. Имаш ли нещо сладко да хапна по пътя? Изживяното през последните няколко часа едва не ме уби.

Джоя тръгна след него.

— Предполагам, ще поискаш и кафе. А какво ще кажеш за пържени картофи?

— Съжалявам, много бързам. Но на теб няма да ти навреди да пийнеш нещо топло. Този дъжд се просмуква до костите.

Десет минути по-късно Тад спря на паркинга и огледа колите. Имаше четири камиона, два от тях червени, но веднага позна пикапа на Притчърд.

Късметът не го бе изоставил. Бе разчитал, че зъболекарят няма да може веднага да се заеме със спешния случай. Пожелаваше на Смит да му извадят нервите на всички зъби, за да има време да намери онази възглавница. След това му оставаше само да крещи от радост.

А после можеше да се заеме и с нещо по-приятно.

Спря наблизко, облиза пръстите си от кекса и се огледа. Нещо много по-приятно, каза си той и се наведе да изпусне задната лява гума.

Джоя не можеше да си намери място. Изми всички чинии, изчисти цялата къща, ала нямаше настроение да слуша музика или да чете. Пусна телевизора, после го спря.

Анджи отново бе излязла с Ти Джей. Познавах се от три или четири дни, но вече бяха неразделни.

Чувстваше се ужасно, задето трябваше да се обади на Джоела и да ѝ каже за възглавниците. Разбира се, истинският собственик можеше също да поиска да ги тапицира, след като Смит очевидно бе унищожил хубавите зелени калъфки. Но по-вероятно бе веднага да замине. Разбираше го. Ако не беше вързана с тази къща, тя също не би имала нищо против да замине някъде. На някое ново място, което да не ѝ напомня непрекъснато за един набит, груб, некрасив мъж, който няма време и място в живота си за жена като нея.

Джоя старателно вадеше тапицерските гвоздеи от облегалките на люлеещия се стол, когато чу бръмченето на мотора. Бавно приближи до вратата и я отвори само наполовина.

— Благодаря, че ми върна колата — не го покани да влезе, но той никога не бе държал на условностите.

— Няма ли да попиташ какво се случи?

— Не е моя работа. Сигурна съм, че дори не знам какво...

— Добре, ще го направим както ти искаш — с поглед, от който всеки нормален човек би се разтреперил, я грабна, метна я през рамо и я понесе към спалнята.

— Тадеъс, предупреждавам те! Ако веднага не ме пуснеш, следващите десет години ще ходиш с патерици — звучеше по-скоро развълнувано, отколкото ядосано и това само влоши нещата, ако изобщо бе възможно. — Тад, предупреждавам те! — заблъска с юмруци по гърба му.

Тад я стовари на леглото и се надвеси над нея, усмихнат като военачалник пред трофеите си след победата.

— До края на живота си ще ми плащаш за това! — обеща Джоя.

— Разбира се.

Този човек бе непоносим. И съвсем неустоим. Ужасна комбинация!

— Трябва ли да разбирам, че всичко е наред и сега си герой? — всяка нейна дума бе пропита от сарказъм.

— Именно — усмихваше се дяволито и цялото напрежение от последните няколко часа, всъщност от последните няколко дни, се разсея.

Тя се преобърна по корем, зарови лице във възглавницата и се разтресе от смях. Не бе създадена за трагедии.

— Хей, не плачи. Ще си отида. Само си мислех, че искаш да знаеш... Намерих твоята възглавница. Беше заровена под куп възгета. Сигурно е искал да я изгори, щом спре дъждът. Освен това намерих името на яхтата, написано на две места на борда. Смит е арестуван и е толкова нещастен със своя гранулом, че дори не...

— Със своя какво?

— Нещо на мъдреца. Не ме питай, не съм зъболекар. Съмърфийлд вече тръгна от Флорида, а полицаите разпитват Елмо и Клермон, но аз съм сигурен, че те не са знаели за какво става дума. Така че моята работа е свършена и вече мога...

— Няма нужда да обясняваш. Разбирам — изхлипа още веднъж от смях. Очите ѝ винаги се насълзяваха от смях. Тад си отиваше и тя се опитваше да си внуши, че не я интересува, че ѝ е по-добре без него. — Съжалявам, че се намесих. Само се опитвах да помогна.

— Знам. Само че ми костваше пет години от живота, когато разбрах, че си решила да помагаш, независимо от всичко, което ти казах за този човек. Нямах ли капка ум в главата?

Джоя подсмръкна за последен път и се обърна да го погледне през разпиляната си коса. Срећна погледа му и усети как потъва в дълбините на очите му.

— Винаги съм мислила, че имам. Напоследък обаче започвам да се съмнявам.

— Повярвай ми, нямаш. Жени като теб имат нужда от пазач и...

Тя се изправи пламнала.

— Почакай, ти ме обвиняваш, че...

— И аз съм кандидат за тази длъжност.

— ... че ми трябва пазач, защото за двацет и седем години. Какво каза?!

— Казах, че те моля да се омъжиш за мен. Имаш ли нещо против?

Джоя кръстоса крака, опря ръце на коленете си и не откъсна поглед от мъжа, докато по обветреното му лице не изби червенина.

— Защо? — попита тя накрая.

Тад вдигна рамене и се изправи.

— Защо ли? Ами, предполагам, заради всички най-обикновени причини. А защо не?

— Питаш защо не? Брой. Първо, ти се връщаш в Релей, а аз оставам тук.

— Може и да не останеш. Аз мога да пренеса фирмата си тук, но съществуват известни предимства да си в голям град.

— Второ, нямаме нищо общо. Или поне не кой знае колко много.

— Да. Това прави нещата по-интересни, не мислиш ли? Поне няма да се отегчим един от друг.

— Ами...

— Смущават те думите ми, че не искам да се женя втори път ли?

Тя кимна. Не смееше да проговори.

Тад седна до нея и хвана ръката ѝ.

— Да се оженя тогава беше пълна глупост, само че в онзи момент не го разбирах. Знаех единствено, че искам да докажа нещо на баща си, а доказах само, че съм същият неудачник като него.

— Ти не си неудачник. И никога няма да бъдеш.

— Да... е, уча се от грешките си. С Джеки бяхме прекалено млади и се оженихме поради грешна причина. Не я обвинявах, когато ме изостави. Господи, коя нормална жена би искала да е свързана с мъж, който дори не може да си обуе сам панталоните? Бяха ѝ казали, че аз вече никога нямаше да мога да ходя, да не говорим за нещо друго.

— Аз пък мисля, че точно при тези условия една жена никога не би изоставила мъжа.

— По дяволите! — избухна той. — Мислиш, че бих приел съжаление от жена?

Устните ѝ трепнаха, но тя се постара Тад да не забележи това.

— Може и да го искаш, но едва ли би го получил. Не мисля, че си човек, който би предизвикал такива нежни чувства.

— Така ли? Затова ли едва не си счупи главата, да не говорим за някои по-нежни части от анатомията, за да ми спестиш проблемите?

Лицето ѝ засия.

— Само защото ти бях задължена, че ми помогна да сменя гумата, помниш ли?

— А сега си ми задължена за... почакай, ще измисля нещо. Та какво каза? Ще се омъжиш ли за мен?

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш?

— Какво искаш? Флирт ли? Ще го преживея. Само чакай тук. Не мърдай. Не, по-добре облечи нещо хубаво и меко. Ще ти покажа какво значи флирт.

Джоя не можеше да потисне усмивката си. Слава Богу, че имаше някои неща в гардероба си. За съжаление, спалнята ѝ бе доста студена.

Чу как Тад излезе, после долови звуци откъм кухнята. Той пееше. Гласът му не бе толкова лош, ако човек обичаше чакъл, посипан с шоколад. А изведнъж се оказа, че тя обича. Но после чу още един глас, този път от стереоуредбата — плътен глас, който я караше да настръхва.

На вратата се появи Тад с две винени чаши и бутилка.

— Не гарантирам, но Ти Джей при случай купува от това. Тази вечер напитките са от него — после очите му се разшириха и бутилката опасно се наклони. — О, любов моя, не съм сигурен, че ще преживея това! Може би е по-добре да се покриеш, а?

— Какво има? Не ти ли харесва? Мислех, че мъжете обичат черни дантели.

Той остави бутилката и чашите на нощното шкафче, бутна едната чаша и едва я хвана.

— А ти често ли носиш това нещо?

— Не много често. Имам го от няколко години, а не се е случвало да го обличам. Нали разбираш, не е много практично — „Изяж си ушите, Джон Пирели!“

— Вярно. Не искам да мисля какво е в момента кръвното ми налягане — сякаш излязъл от транс, Тад загаси осветлението. Настолната лампа във всекидневната хвърляше приглушени отблясъци в спалнята, а от стереоуредбата онзи глас правеше странни неща с тялото на Джоя.

— Добре, трябва да призная, че си постигнал истинско изкуство в романтиката, но няма ли да кажеш нещо? — измърка тя, пое чашата с вино, отпи и реши, че досега е подценявала Ти Джей.

— Търпение, любов моя — Тад внимателно опита, след това още веднъж. — Не е лошо. Не може да се мери с една хубава мексиканска вечеря, но не е толкова лошо — Бе свалил вълнения пуловер и Джоя с удоволствие оглеждаше силното му тяло. — Харесва ли ти моята музика? — попита той, свали ризата и ботушите и седна на леглото до младата жена.

— Колкото ти харесваш моето вино — подразни го Джоя. — Не е лоша — Всъщност бе изненадващо добра. Този човек не просто пееше, той пееше по такъв начин, че... Е, достатъчно бе да се каже, че ако целта на песента беше да ѝ създаде настроение, то тя бе изпълнена. — Кой е той?

— Старият Дон. Искам да слушаш внимателно какво казва.

— Предпочитам да слушам теб — докосна веждата му и продължи по слепоочието към ухото. Той бе прав. Ушите му наистина бяха два пъти по-големи от нейните и тя ги обичаше.

— Ето, песента, която сега чуваш — започна Тад сериозно, сякаш не бе видимо възбуден. — Тя е за един човек, който все не може да намери най-добрите думи. Затова казва на жената, която обича да слуша радиото и песните да ѝ кажат колко я обича, колко я желае, как го боли душата, когато не е с нея, как не може да си представи да живее и един ден повече без нея и как иска да прекара остатъка от живота си с нея. Такива неща.

Джоя имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Обви ръце около врата на мъжа. Какъв късмет, че го бе срещнала! Ами ако се бяха разминали? От всички мъже на света само този бе създаден специално за нея и, красив или не, приказлив или не, не би го сменила за нищо на света.

— За човек, който се преструва на толкова силен, всъщност си много лесен противник — прошепна тя, докато ръцете ѝ бавно се плъзгаха по тялото му.

— Има само една жена на света, на която може да ѝ се размине след такова изказване — изръмжа Тад. — Мисля, че би трябвало да я държа под постоянно наблюдение.

След целувката му Джоя се чувстваше като пияна пеперуда. Кой знае как бе успяла да загуби някъде черната си нощница, но никак не ѝ беше студено. Във всекидневната Дон Уилямс започваше нова любовна песен, но вече бе загубил публиката си.

ЕПИЛОГ

— Скъпа, дойдох си!

— Тук съм — извика Джоя.

Тя тъкмо довършваше шкафчето от кестен. Вместо обаче да го вземе в магазина си „Джоя Атик“, който ѝ създаваше толкова работа, че се наложи да наеме продавач, реши да донесе шкафа у дома. Като му отрежеше краката и с още някои дребни поправки, щеше да се превърне в идеално място, в което касетите и албумите на Тад да се крият от любопитни малки пръстчета.

Тад се наведе и я целуна по врата.

— Ммм, сапун и терпентин. Любимият ми аромат. Не бива така да пълзиш в това деликатно състояние.

— А кой ме докара до това състояние? Пък и „деликатно“ е последната дума, с която бих го нарекла. Анджи ни покани в Ривъртън за Деня на благодарността — за петте годините откакто се ожениха, бяха ходили там само три пъти. — Съгласен ли си?

— Разбира се.

— А майка ти? Мислиш ли, че ще има нещо против?

— Тя ще прекара празниците със семейството на новия си съпруг. Пък и не вярвам да ни покани, поне докато не се появи бебето. Но след това внимавай.

— След това ще трябва да се пребори с мама и татко. Поне няма да се чудим кой ще го гледа. Между другото, Анджи е изпратила снимки. На камината са.

Тад се отдалечи и Джоя се загледа след него с любов, която сякаш се засилваше с всяка година, откак бяха заедно. Положението му на сериозен бизнесмен, собственик на една от най-процъфтяващите детективски агенции в района го задължаваше да носи къси спортни сака, които да подхождат на панталоните му и поне сутрин да слага вратовръзка.

— Хей, старата къща изглежда много добре — подвижна, той от хола. — Макар че оранжевият цвят ми липсва.

— Нищо друго ли не забелязваш? — Джоя се надигна тежко и приближи към Тад.

— Че Ти Джей си е сресал косата на другата страна ли?

— Че Люси все повече прилича на Анджи. Виждаш ли как я гледа Ти Джей? Добре, че скоро ще си има и братче, иначе ще се разглези.

— Сигурно. А пък Ти Джей напълнява с по пет килограма всеки път, когато Анджи забременее.

— В двуреден костюм почти не му личи.

— Трябва му всъщност мъжки костюм за бременни — засмя се Тад.

След година и половина канцеларска работа той си беше все така строен и стегнат. Джоя се гордееше, че от самото начало без колебания бе направила правилен избор измежду братята.

— Седни удобно. Тази вечер ще готвя аз, помниш ли?

— Мексиканска кухня ли? — тя се сгуши до него, доколкото ѝ позволяваше осмият месец бременност и целуна малкия белег на брадичката му.

— Лефер на скара с лют сос и скариди. Става ли?

— За музиката ще хвърляме жребий. Ако е ези, на вечеря ще слушаме Негория, ако е тура — Дуайт Йоакам.

Преди да е успяла да се отдръпне от него, Тад обхвана лицето ѝ. Ласката изразяваше повече любов, отколкото един силен, неромантичен мъж би могъл да изкаже.

— Бих искал да можем да си позволим малко Дон Уилямс. След време на човек започват да му липсват някои неща.

— Скоро — обеща Джоя и потъна в прегръдките му.

— Скоро — повтори той. В гласа му се долавяше и копнеж, и пълно душевно удовлетворение.

Издание:

Дикси Браунинг. Кораби в нощта

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“ ООД, София, 1995

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0322-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.